

Ái Tình, Phát Thiêu Trung

Contents

Ái Tình, Phát Thiêu Trung	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	5
3. Chương 2-1	10
4. Chương 2-2	14
5. Chương 3-1	19
6. Chương 3-2	24
7. Chương 4-1	28
8. Chương 4-2	33
9. Chương 5-1	36
10. Chương 5-2	41
11. Chương 6-1	46
12. Chương 6-2	50
13. Chương 7-1	54
14. Chương 7-2	58
15. Chương 8-1	63
16. Chương 8-2	67
17. Chương 9-1	71
18. Chương 9-2	74
19. Chương 10-1	78
20. Chương 10-2	81

Ái Tình, Phát Thiêu Trung

Giới thiệu

Là nhân vật nổi tiếng trong giới hắc đạo không ai là không biết Kim Long. Trong ấn tượng của mọi người thì hắn là cao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tinh-phat-thieu-trung>

1. Chương 1-1

Nửa đêm, trên đường xá đô thị, đèn đường lập loè như thường, người đi đường cũng đã rất thưa thớt, chợt có mấy cỗ xe đi muồn vụt qua, gia tăng một ít âm lượng, nhưng đêm nay, trong hẻm nhỏ âm u, dấy lên một ít xôn xao, là thanh âm cước bộ hỗn độn đan xen, phức tạp còn có tiếng quát khê, tiếng vọng trong ngõ hẻm vắng vẻ, có vẻ cao vút dị thường.

Đèn đường chiếu rọi góc chết trong hẻm, hai gã đàn ông tỉnh táo ẩn trong bóng tối, chặt vật không chịu nổi, tựa hồ mới vừa trải qua trận hỗn chiến nào đó, một tên trong đó nhỏ giọng thở phì phò, túm chặt quần bao quanh đùi, phía trên còn loang lổ màu máu, xem ra đã bị thương.

Một gã khác chưa bị thương tay cầm súng, lo lắng hỏi vị kia: “Lão Đại, còn chịu được chứ?”

“... Có thể... Cậu đi trước đi, tìm quân cứu viện... Theo tôi, ngay cả cậu cũng chạy không thoát...” Gã bị thương tuy rằng thở phì phò, nhưng sắc mặt lại trầm tĩnh, nói.

“Không được, nếu anh bị bọn nó bắt được, nhất định sẽ...” Thủ hạ trung thành và tận tâm lo lắng nói: “Em đi ra dụ bọn nó đi, Lão Đại anh trước tìm một chỗ trốn đi, em nếu có thể thoát, nhất định sẽ dẫn người tới đón anh.”

Hai người nghiêng tai lắng nghe, trong đêm tối tiếng gió xen lẫn tiếng người mơ hồ, kẻ đuổi giết tựa hồ đứng ngay cách vách, còn có xu thế càng lúc càng gần, phỏng đoán bọn hắc quết xong ngõ bên kia, liền chuyển hướng sang đây...

Gã bị thương nhẫn nại, nói: “... Tôi sẽ nghĩ biện pháp trốn, Vì Tử... Trước khi giết được Tiểu Xích Hào, tôi sẽ không chết.”

Vì Tử cắn chặt răng, lại thăm dò một chút, tiếng bước chân lộn xộn tới gần, còn có hai ba người đè thấp giọng hạ lệnh, hắc biết sự tình cấp bách, so với hai người đều bị bắt, không bằng mình giương đông kích tây, nói không chừng có thể giữ được cho ông chủ một mạng.

“Lão Đại, em chạy qua hướng đông, nếu vận khí không tốt... Lấy tim Tiểu Xích Hào đến tế em.” Rất có quyết tâm.

“Miệng quạ đen, chạy là được, cậu là tâm phúc của tôi, không cho phép chết.” Gã nói.

Vì Tử gật đầu, lủi ra ngoài, cố ý chạy tới nơi có tiếng người, chờ bọn đuổi giết kia phát hiện bóng dáng mình thì hắc lấy tốc độ cực nhanh nhằm phía đông chạy tới, quả nhiên đối phương giật dử chửi bới, thét to bọn thủ hạ đuổi theo.

“Đuổi theo!” Một tên to giọng gầm nhẹ: “Đợi chút, sao chỉ có một? Kim Long đâu? Hắc không phải bị thương?”

“Nhất định còn ở quanh đây, đừng trúng kế điệu hổ ly sơn, để một nửa lại lục soát, nhất định phải bắt được hắc!” Tên còn lại trả lời.

Gã bị thương —— Kim Long âm thầm kêu khổ, gã bởi vì chân bị thương chạy không nhanh, trong người ngay cả di động đều không có, ngay cả súng lục thường dùng giờ cũng không còn lấy một viên đạn, nếu đám này tìm tới, chỉ sợ sẽ lập tức giết mình, hơn nữa giá họa cho Thu Hạc bang ở Bắc Bộ, đến lúc đó chúng

ở phía sau màn xem hai đại bang phái Nam Bắc chém giết lẫn nhau, làm ngư ông thủ lợi...

Không! Gã thế nào gã thế nào cũng phải qua được ải này, sau đó quân tử báo thù, ba năm không muộn... Huống chi Kim Long không phải quân tử, chỉ cần ba tháng, ba tháng sẽ tóm được đối phương, hôm nay mình chịu bao nhiêu khổ, phải hoàn trả đối phương gấp bội.

Trốn, trốn thế nào? Xung quanh, đều là đường chết.

Lúc này có người đi vào trong hẻm, Kim Long rung mình, tưởng kẻ đuổi giết rốt cục tìm tới, đang muốn ẩn sâu vào chỗ tối, ánh mắt lần thứ hai liếc nhìn, phát hiện chỉ có một người, cước bộ lảo đảo, ủ rũ, đường đi lung la lung lay, xem bộ dáng hẳn là một con ma men.

Người nọ miệng lẩm bẩm cái gì đó, quần áo hỗn độn, trên người lấm tấm đầy bụi đất, bộ dạng chán nản đến cực điểm, cứ thế đi qua trước mặt Kim Long, tựa hồ còn không chú ý tới chuyện khác thường diễn ra xung quanh.

Hai bên hẻm đều thiết kế kiến trúc biệt thự cao cấp, ra vào đơn giản, kẻ say rượu đi tới toà nhà không xa chỗ Kim Long đang trốn, lục chìa khóa, có thể là vì say mất lơ mờ, hẳn thử nhiều lần, cái chìa cũng không chịu cắm vào ổ.

Kim Long quan sát, trong nhà âm u không có ánh đèn, hẳn là không ai chờ cửa, mà con ma men này... Xem ra còn trẻ tuổi, ăn mặc đứng đắn, so với mình bối cảnh hắc đạo đúng là một trời một vực, nếu không phải vì say rượu, người nọ hẳn là công dân mẫu mực đi?

... Một nơi không tồi...

Chịu đựng thương tổn, lết đến gần, vì say khiến người mở cửa đánh mất tính cảnh giác bình thường nên có, hồn nhiên bỏ qua khác thường phía sau — rốt cục hẳn cũng mở được cửa, ngay khi đẩy cửa ra, một sức mạnh từ phía sau đánh tới, chủ nhà bị thô lỗ đẩy vào nhà mình, sau hai giây, cửa lại đóng lại, bên ngoài hồi phục yên ắng.

“Im lặng, tôi sẽ không đả thương cậu.” Kim Long áp chế chủ nhà phía sau cửa huyền quan, vặn ngược cổ tay hẳn, thấp giọng quát.

Chủ nhà say rượu im lặng, không nhúc nhích.

Kim Long cảm thấy người này có chút kỳ quái, tuy nói là say, nhưng nếu có thể về tới nhà mình, chứng tỏ còn chưa say đến hồ đồ, vẫn còn chút thần trí, thế nào bị người lạ xâm nhập áp chế, lại vẫn bình tĩnh thông dong như vậy?

Lật người lại, nhờ đèn tường leo lét bên huyền quang nhìn kỹ, đèn tường thiết kế là để tiện chủ nhân vào cửa có thể tìm tới công tắc đèn phòng khách, bởi vậy mông lung, bất quá, đối với Kim Long nhãn lực cực

tốt mà nói, vậy là đủ rồi, đủ để gã thấy chủ nhà đến nhất thanh nhị sở.

Kim Long đã quen sống trong hắc đạo, rất khó bắt gặp một chàng trai xinh xắn tuấn lãng lại khí chất thanh đậm như vậy, mũi thẳng kiên nghị, làn môi hơi mỏng cùng hai má vì hơi men mà hồng nhuận, ngoài ý muốn càng thêm mị hoặc động lòng, ánh mắt dài nhỏ có chút hồng, hơn nữa, vô thần.

Vóc dáng chủ nhà cũng không lùn, nhưng đứng trước Kim Long dường như nhỏ một chút, ngửa đầu, cảm giác thấy, tinh thần hẳn có chút tan rã, không tập trung, bộ dạng tiêu chuẩn của kẻ say.

“... Tiểu Dị... Em đã trở lại... Em tha thứ cho anh?” Chủ nhà hàm hồ hỏi.

Kim Long không đáp, chỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn người này.

Chủ nhà gương ánh mắt say bí tỉ nhìn chăm chăm, lặng đi một hồi, rốt cục thở dài: “... Hoá ra... Hoá ra không phải Tiểu Dị a...”

Kim Long lúc này mới lấy lại tinh thần, tai nghe thấy thanh âm mấy người đi tới đi lui bên ngoài, biết truy binh ở ngay ngoài cửa, vì thế nhỏ giọng uy hiếp: “Câm miệng!”

Chủ nhà không nhúc nhích, tựa hồ từ chối cho ý kiến, hơn nữa, bộ dạng giống như một chết đi, hẳn trực tiếp tựa đầu vào vai Kim Long, hơi thở nặng nề, ngủ.

Kim Long thật tức cũng không được, không tức cũng không được, chân mình còn đang bị thương, muốn đứng đã thực miễn cưỡng, lại còn treo thêm con ma men này, tăng thêm gánh nặng, nhưng bây giờ lại gặp tình trạng khẩn cấp, bên ngoài một đồng người chờ giết mình...

Đồng hồ treo tường trong phòng khách vào ban đêm yên tĩnh có vẻ phá lệ âm ỉ, thanh âm tí tách hỗn tạp như tiếng tim đập, hơn nữa bên ngoài không cố ý áp chế tiếng bước chân qua lại, làm Kim Long mồ hôi lạnh chảy ròng.

Thân thể thật sự chịu không nổi, không muốn quấy rầy chủ nhà đang say ngủ trên người, cũng không muốn gây tiếng động khiến bên ngoài chú ý, Kim Long chậm rãi ngồi xuống, dựa lưng vào cửa, có người tựa trên người mình, tựa hồ cũng làm cảm xúc của gã ổn định chút ít.

Hiện tại, ngay cả Kim Long cũng muốn ngủ.

Không, không thể ngủ, tình hình của Vĩ Tử so với mình càng thêm nguy hiểm, gã phải nghĩ cách liên lạc với huynh đệ, bảo bọn họ đi cứu Vĩ Tử.

Tay bắt đầu mờ loạn trên người chủ nhà, từ trong túi quần tìm được bóp da, bên trong có một xấp tiền giấy, xem ra người này sống rất dư dả... Rút chứng minh thư ra nhìn kỹ... Trương Kiến Hiền, tuổi hai mươi

tám, chưa kết hôn... Tìm được danh thiếp của hắn, cái gì? Tuy rằng tuổi còn trẻ, thế mà lại là quản lý bộ phận khai phát của công ty nào đó.

Thực hợp ần tượng đầu tiên của mình, phần tử tinh anh của xã hội, bằng cấp như vậy, nhìn nhìn lại căn nhà, ở Đài Bắc, có thể sống trong căn nhà như vậy, có thể thấy người này giỏi thế nào.

Một khi đã như vậy, bộ dạng đau khổ vừa rồi là vì sao? Tiểu Dị là ai? Bạn gái hắn? Cái gì mà tha thứ hay không, hai người cãi nhau? Nói thật, với một người có điều kiện như vậy, có tiền lại có công tác tốt, tướng mạo lại quá tuấn soái, đàn bà đâu dễ buông tay.

Nghỉ trong chốc lát, Kim Long tiếp tục lục soát đối phương, lúc này khi tìm được di động của hắn, vui mừng quá đổi, lắng nghe một chút thanh âm ngoài cửa, gã bắt đầu bấm dãy số quen thuộc.

2. Chương 1-2

Buổi sáng Trương Kiến Hiền mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, đầu đau muốn nứt —— đã thành quen, gần đây tâm tình càng lúc càng không tốt, ngực buồn bực khó chịu, sau khi tan ca thường xuyên đến quán rượu quen uống đến say khướt, ngay cả nói cũng không còn sức, mình đã làm những gì đều không nhớ rõ.

Cũng vì say rượu, mới đem một tên phách thói từ ngoài về, sau đó, đá ngay tình nhân thân mật hai năm Tô Hiểu Dị ra ngoài.

Đến giờ hắn vẫn không rõ, lúc trước tại sao lại làm ra chuyện ngu ngốc như vậy?

Tô Hiểu Dị đối với hắn vô cùng tốt thật không phải nói, ôn nhu săn sóc lại chung tình, tan việc sẽ vì hắn mà làm canh, không so đo cái gì, tự gánh vác việc nhà, người như vậy, ngoài trừ không có giấy đăng ký kết hôn, kỳ thật cũng chẳng khác gì vợ chồng.

Người ta nói nước đổ khó hốt, thật vậy, hối hận rồi, hắn càng uống nhiều, chạy đi tìm Tô Hiểu Dị cầu cậu trở về bên mình, chỉ tiếc, đối phương đã sớm hoàn toàn thất vọng vì mình, hơn nữa, lại tìm được một người càng yêu thương cậu, ở nhà người kia, không bao giờ... trở về nữa.

Sai lầm nói tiếp sai lầm, có thể trách được ai?

Thật sự, Tiểu Dị sẽ không bao giờ ... quay về nữa, hắn đã sớm biết rõ. Ai...

Giống như quên cái gì... Nghĩ không ra, đầu đau quá... Hôm nay là thứ mấy? Thứ bảy, chắc sẽ không quên đi làm chứ...

Lập tức quyết định đi tắm rửa trước, nhớ rõ tối qua sau khi tan ca liền tới bar, giờ vẫn còn mặc đồ hôm qua, nhăn nhúm lại bẩn thỉu, hần vốn không chịu nổi kiểu lôi thôi lếch thếch... Di, ông tay áo có vết đỏ sạm? Hình như là máu... Tối qua đã xảy ra chuyện gì?

Lắc đầu, nghĩ không ra, càng thêm đau đầu.

Vội vàng vào phòng tắm tắm rửa một cái, tinh thần sảng khoái, thấy đói bụng, nhớ tủ lạnh còn nửa cái bánh mỳ, pha ly cà phê, bữa sáng chỉ đơn giản như vậy, hết cách, Trương Kiến Hiền bên ngoài nhìn ngăn nắp xinh đẹp, bất quá việc nhà thì xin thứ cho kẻ bất tài.

Sau khi Tô Hiểu Dị rời đi, nhà bắt đầu trở nên không giống nhà, quần áo không ai giúp hần là ủi, hiện giờ chỉ có một người giúp việc mỗi tuần tới quét dọn một lần, quần áo đi làm toàn bộ giặt tiệm, ba bữa đều tận lực giải quyết bên ngoài.

Gần đây dạ dày lại mơ hồ đau, mỗi lần không thoải mái thì hần càng thêm nhớ tới Tô Hiểu Dị, nhưng hiện tại, tình nhân cũ sẵn sàng cùng quan tâm tới người khác, mà người kia, cố tình lại là loại đàn ông đầu óc ngu si tứ chi phát triển mình ghét nhất. Không hiểu nổi, Tô Hiểu Dị rốt cuộc trúng ý đối phương điểm nào? Rõ ràng là hoàn toàn không xứng...

Vừa vào phòng khách liền giật nảy, nhà Trương Kiến Hiền hần, lại xuất hiện một kẻ lạ mặt.

“Anh, anh là ai?” Không vũ khí, Trương Kiến Hiền bắt đắc dĩ, tùy tay vớ lấy bình hoa lưu ly đe dọa.

Người kia, Kim Long, thư thư phục phục ngồi trên salon, hai chân trần trụi đặt trên bàn trà, trên người choàng cái sơ mi trắng, nhàn nhã, như đang ở nhà mình.

“... Tiểu Hiền Hiền, cậu ngủ say thật... Giữa trưa.” Cười cà lơ phát phơ.

“Anh biết tôi? Không đúng, tôi không biết anh, anh...” Trương Kiến Hiền trong lòng kinh nghi, hần không có chút ấn tượng nào về vị khách không mời này, huống hồ, những người mình giao tiếp qua đều là người có học vị cao, sao có thể là loại...

Thế này... là thế nào? Thân thể màu đồng cường tráng không nói, cơ ngực lộ ra, lông ngực ghê tởm kéo dài xuống phía dưới, cánh tay rắn chắc, diện mạo lại càng đáng chán, không phải khó coi, có điều cơ mặt cứng ngắc đó, lông mi dày đặc đó, ánh mắt lảo liên, tổng thể khiến người ta cảm giác gặp một phần tử bất lương.

Diện mạo thô lỗ còn chưa tính, đặc biệt khiến Trương Kiến Hiền chịu không nổi chính là, người này lại treo trên cổ sợi dây chuyền vàng thô dày tới ba lạng, ngón tay là một chiếc nhẫn gắn lam bảo, vô cùng chói mắt.

Không biết, Trương Kiến Hiền nghĩ, nhất định có hiểu lầm, dù uống rượu, dù đánh chết hần cũng không quen người như thế.

Kim Long chỉ cười, không để ý đến bình hoa lưu ly trong tay đối phương, cúi đầu kiểm tra vết thương trên đùi mình, nơi đó, một miêng vết thương vô cùng khó coi, vì tối qua vật lộn với người mà lưu lại, kẻ đánh với gã cũng chẳng hơn, bị gã thụi một quyền vào ngực, lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu Hiền Hiền, ta tìm rất lâu, rốt cuộc tìm được hộp cấp cứu nhà cậu... Chắc chắc, nhà cậu thật loạn, hộp cấp cứu lại không thiếu thứ thuốc gì, thật sự là bất ngờ...” Kim Long lấy nước khử trùng rửa sạch miêng vết thương, nói.

Trương Kiến Hiền biến sắc, hận đối phương vạch áo cho người xem lưng, hộp cấp cứu này là Tô Hiểu Dị hồi còn ở đây chuẩn bị, lúc ấy Tô Hiểu Dị đặc biệt dặn dò, nói hộp cấp cứu là thứ trọng yếu của gia đình, mình lúc đó lại chế giễu cậu, nói loại chuyện nhỏ nhặt này không cần để ý, mắng cậu lo xa.

Giờ ngẫm lại, toàn bộ hết thấy đều là biểu hiện quan tâm của Tô Hiểu Dị, mình chẳng những cô phụ người ta, còn lời cho tên trước mắt này... A, không đúng, hiện tại việc khẩn cấp trước mắt, hẳn là đuổi tên lạ mặt này đi.

“Anh, tôi căn bản chưa từng gặp anh, đừng giả bộ thân thiết, đi ra ngoài, nếu không tôi báo cảnh sát, nói anh tự tiện xông vào nhà dân!” Mở miệng quát mắng.

Kim Long cười giễu, vẻ mặt không đứng đắn: “Tiểu Hiền Hiền cậu đã quên, tối qua là cậu ôm ta ngủ a, ta mới cố tình lưu lại...”

“Sao, làm sao có thể?” Trương Kiến Hiền kêu thất thanh.

Đúng vậy, không có khả năng! Chỉ bằng bề ngoài cùng tư sắc gã này, mình tuyệt đối sẽ tôn kính mà không thể gần gũi, đứng cách xa ba thước, sao ôm đối phương ngủ như gã nói? Đúng vậy, dù mình là đồng tính luyến ái, nhưng Trương Kiến Hiền hẳn chỉ thích cậu bé đáng yêu xinh đẹp, không phải loại này...

“Thật sự a, cậu uống rượu, chết cũng không chịu thả ta, gọi Tiểu Dị Tiểu Dị...” Nói tới đây, Kim Long trầm mặt xuống: “Tiểu Dị là ai?”

Sắc mặt Trương Kiến Hiền càng thêm khó coi, trí nhớ tối qua chợt loé lên trong óc, mơ mơ màng màng, phải rồi, hình như có một gã theo hẳn vào nhà, sau đó... Sau đó đều quên.

Lại đánh giá tên bất lương kia từ trên xuống dưới, trong lòng càng thêm khó chịu, sau đó, hẳn phát hiện một chuyện.

“Trên người anh mặc chính là?” Trương Kiến Hiền tức giận mắng: “Đây không phải là quần áo của tôi sao? Là quần soóc của tôi! Không hợp với anh, cởi ra! Sẽ rách mất!”

“Lúc chúng ta trốn chạy, không có quần áo, mặc tạm... Ai, Tiểu Hiền Hiền, đừng nóng, chờ thêm một chút, ta mua vài món trả lại cậu.” Kim Long vẻ mặt cợt nhả trả lời.

Trương Kiến Hiền vừa nghe đến hai chữ ‘trốn chạy’, cơ hồ muốn té xỉu, trương Kiến Hiền hẳn tốt xấu gì cũng là con nhà danh gia vọng tộc nổi danh Nam bộ, là lưu học sinh nước ngoài, quản lý ở công ty cấp cao, từ khi nào lại chạy trốn cùng tên bất lương này? Tiếng xấu truyền đi, tiền đồ của hắn sẽ bị phá hủy.

“Anh anh anh, mau cút khỏi nhà tôi, tôi không biết loại người như anh, nếu anh không đi, tôi sẽ kêu cảnh sát tới bắt!” Trương Kiến Hiền khấn trương quơ quơ bình hoa trong tay.

Kim Long suy nghĩ, thu hồi thái độ vui đùa, ánh mắt sắc bén phóng tới: “... Ta nói ta đang trốn chạy, hơn nữa, ta rất vừa ý nơi này, định ở đây một thời gian...”

“Không được, đây là nhà tôi!” Trương Kiến Hiền kích động phóng tới bàn điện thoại, cầm lấy ống nghe uy hiếp: “Tôi gọi 110, anh nếu không muốn ăn cơm tù, lập tức biến!”

“Trương Kiến Hiền, cha mẹ cậu đang ở đâu đó tại Đài Nam đi? Đúng rồi, có ba em trai, còn có một em gái, hình như đang học ở Đài Châu... Đúng rồi, là học sinh năm ba, có một người bạn trai thanh mai trúc mã, nghe nói cùng Trương gia môn đăng hộ đối...” Không chậm không nhanh, Kim Long vừa bôi thuốc tiêu viêm lên vết thương, vừa nói.

Trương Kiến Hiền rùng mình, trừng mắt đối phương.

Mắt liếc thấy phản ứng của đối phương, Kim Long rất hài lòng, tiếp tục nói: “... Nhà cậu nhiều người chức cao, một ông chú là uỷ viên lập pháp, một người là nghị sĩ, ông nội là địa chủ, cha mẹ mới đầu tư bất động sản, buôn bán lời không ít tiền...”

“Làm sao anh biết nhiều chuyện như vậy?” Trương Kiến Hiền buông xuống ống nghe, sắc mặt bất định, hỏi.

“Nam bộ là địa bàn của tôi, nhìn giấy chứng minh của cậu, hỏi thuộc hạ một chút, cái gì cũng biết...” Kim Long cười hắc hắc: “Nhà cậu căn cơ thâm hậu, là vọng tộc nổi danh Nam bộ, vì sao cậu lại một người tới Bắc bộ công tác?”

“... Không liên quan tới anh.” Lạnh lùng đáp một câu.

“Hình như hồi trung học xảy ra quan hệ với bạn học, bị nhà trường chú ý, vì thế cha cậu đẩy đi du học...” Đè nặng giọng, Kim Long nói: “... Người hồi trung học ấy là nam...”

“Đại ca, anh cần tiền phải không? Nói một con số, tôi đưa, sau đó anh đi.” Trương Kiến Hiền mặt mũi trắng bệch.

“Tiền? Ta rất nhiều... Ta nói rồi, trong lúc trốn chạy ta muốn ở đây, nhà cậu vô cùng thoải mái, hơn nữa...”

Hơn nữa cái gì, gã lại không nói tiếp.

Trương Kiến Hiền cúi đầu, thật lâu sau, hỏi: “Tôi thừa nhận anh thần thông quảng đại, có điều, nếu muốn lấy tôi uy hiếp Trương gia Đài Nam, vô ích, bọn họ đã sớm không thừa nhận đứa con làm bại hoại gia phong này.”

“Để ta ở lại, ba tháng, sau đó từ biệt không đòi hỏi bất cứ cái gì, cũng không cho phép báo cảnh sát, càng không được lộ với người ngoài, nếu không, ta có thể sẽ truyền tới công ty cậu vài tin tức khó nghe...” Kim Long rút cục lộ ra thủ đoạn hống hách.

“Cho anh ở, tôi đi, anh yên tâm, tôi sẽ không nói với bất kỳ kẻ nào.” Trương Kiến Hiền thật sự chán ghét tên Kim Long này, tình nguyện tránh càng xa càng tốt.

“Trương Kiến Hiền, ở lại, ta muốn nhìn thấy cậu.” Nhíu mày, Kim Long gầm nhẹ.

“Sợ tôi giở trò?” Đuôi lông mày giương lên, Trương Kiến Hiền nói: “Gặp anh là do tôi xui xẻo, đại ca, tôi không muốn gây thêm phiền toái, anh yên tâm, bất luận kẻ nào hỏi, tôi tuyệt đối không nói từng gặp anh.”

Kim Long nhìn hắn, trong mắt lóe ra qua đủ kiểu thần thái, Trương Kiến Hiền nhìn lại, tâm tình hắn giờ đã rơi xuống đáy vực, ngoài trừ chết, còn có cái gì xui xẻo hơn?

“Trương Kiến Hiền, cậu ở lại, đừng để ta lặp lại.” Kim Long nói: “Ta bị thương, hành động bất tiện, cần người sai sử, cậu là sự lựa chọn tốt nhất.”

“Tôi không có hứng thú làm tiểu đệ hắc đạo.” Trương Kiến Hiền không kiên nhẫn trả lời.

Kim Long cười hừ hừ, rút ra một khẩu súng lục, thấp giọng hỏi: “... Hiện tại có hứng thú chưa?”

Trương Kiến Hiền mắt mở to, giống như thứ lúc hắn đi nghĩa vụ quân sự từng thấy, sau khi đi làm, hoàn cảnh đơn thuần, đơn giản chỉ có công văn hay tiền bạc, cái vũ khí lạnh như băng kia, đã thật lâu chưa thấy qua.

“Làm bữa sáng, ta đói bụng.” Lão Đại hắc đạo sai sử tiểu đệ mới mệnh lệnh thứ nhất.

Siết chặt nắm tay, không dấu nổi tình thế, Trương Kiến Hiền dần xuống cơn tức giận, nói: “Đại ca, tôi sẽ không làm bữa sáng, muốn ăn, trong tủ lạnh có bánh mì nướng với sữa, muốn ăn hay không, tùy!”

Biểu tình âm tàn liền chuyển thành cười dài, khách không mời mà đến nói: “Có thể... Còn có, Tiểu Hiền Hiền, nhớ kỹ tên ta, ta là Kim Long, sau này có người khi dễ cậu, nói một tiếng, nhất định sẽ có người bảo vệ cậu.”

Trương Kiến Hiền suy sụp bả vai, trong lòng nghĩ, người này mặc khoa trương thì thôi, thế nào ngay cả tên cũng mắc ối như vậy? Hảo, ba tháng thì ba tháng, nhịn một chút sẽ qua, đến lúc đó hắn nhất định phải

vạch ranh giới với tên thiếu thắm mỹ này!

3. Chương 2-1

Từ lúc tên ôn thần trời giáng vào nhà tác oai tác quái, trong một ngày, Trương Kiến Hiền đã có không dưới mấy chục lần xúc động muốn gọi 110 cho quý cảnh sát thân yêu.

Du côn! Lưu manh! Hắn cả đời chưa thấy qua mấy tên xấu xa chân chính, thì đã hội tụ đủ trên người tên Kim Long này.

“Tiểu Hiền Hiền, cậu lần đầu rồi? Bảo cậu đi mua bao thuốc, cậu chạy lên núi mua đầy hủ?” Vị Kim Long đại ca kia chiếm nhà chưa đến một ngày hai chân vắt chéo dựa người trên ghế sofa, an nhàn đắc ý.

Mặt trầm xuống, Trương Kiến Hiền vừa mới chạy cửa hàng tạp hoá ngoài con hẻm, ở cửa còn do dự một hồi, di động của hắn bị lấy mất, giờ ra ngoài, có cơ hội, có nên tiện thể báo cảnh sát, nói mình bị đại ca hắc đạo đang trốn chạy ụ hiếp, nhờ bọn họ tới bắt người?

Nhưng vừa nghĩ tới lời uy hiếp của Kim Long, nếu thật như lời gã nói, đến công ti lan tin đồn nhảm, tên tuổi một đời Trương Kiến Hiền hắn có thể sẽ bị hủy, ở Đài Bắc dốc sức bao năm mới có địa vị như hiện giờ, nếu lời đồn đại đó truyền ra, nỗ lực hết thảy coi như trôi theo dòng nước.

Tiếng người đáng sợ, hắn hồi còn trẻ cũng đã từng nhận được giáo huấn.

Ngoan ngoãn trở về, đem hai bao màu trắng một cái hộp quẹt đặt vào tay đối phương.

“Tiểu Hiền Hiền lại đây ngồi xuống, giúp ta xem... Con mẹ nó, cái thứ này dùng thế quái nào?” Kim Long đại nhân bấm loạn cái điều khiển từ xa.

“Là DVD!” Nhịn không được lườm bầu, trong lòng thầm mắng, vị hắc đạo đại ca này rốt cuộc đã tốt nghiệp trung học hay chưa a?

Mặt lạnh, Trương Kiến Hiền đoạt lấy điều khiển DVD giúp gã đổi kênh, sau đó như trốn ôn thần mà lao vào phòng mình, hắn hạ quyết tâm, chỉ cần đừng tiếp xúc với đối phương thường xuyên, tốt nhất ngay cả nói cũng không nói, coi như trong nhà không có người này, nhắm mắt làm ngơ, ba tháng sẽ qua rất nhanh thôi.

Chủ nhà đã tính lầm rồi!

“... Không cho phép đóng cửa...” Kim Long hướng Trương Kiến Hiền vừa lao vào phòng đang muốn sập cửa

nói: “Ta muốn thấy nhất cử nhất động của cậu.”

Nhịn không được, Trương Kiến Hiền lại lao ra, hỏn hển kêu: “Uy, đây là nhà tôi, ngay cả đóng cửa cũng phải được anh cho phép sao? Hảo, dù anh cần chỗ ở, tôi vẫn phải có quyền riêng tư của tôi chứ?”

Kim Long cười nhạt: “Quyền riêng tư? Là cái gì? Cậu bây giờ là thủ hạ của ta, nghe ta mệnh lệnh là được... Đúng rồi, có gì uống không? Ta khát.”

“Chỉ có nước sôi.” Không tình nguyện đáp lại một câu.

“Ngay cả bia cũng không có? Ngày thường cậu sống kiểu gì? Người thì chỉnh chu, phòng lại loạn thất bát tao, đồ đạc tùy tay ném loạn... Nhìn thùng rác xem, cậu ít nhất một tuần rồi chưa đổ đi?” Kim Long nói móc.

Trương Kiến Hiền then quá hoá giận: “Tôi mỗi ngày bận tối mắt tối mũi, nào có thời gian lo việc nhà? Nếu Tiểu Dị ở đây, nhà tôi cũng sẽ không thành chuồng heo trong miệng anh!”

“Tiểu Dị?” Kim Long bắt lấy mấu chốt, hỏi: “Ta vốn cho là bạn gái cậu, hoặc là lão bà đã bỏ đi... Hiện tại ngấm lại, là bạn trai cậu đi? Hắn quăng cậu?”

“Chuyện riêng của tôi, không thể trả lời.” Sắc mặt lập tức lạnh như băng, tiếp theo xoay người vào bếp, rót một ly đầy nước, ‘keng’ một tiếng, đặt xuống bàn trà trước TV.

Kim Long nhìn mặt lự lời, biết “Tiểu Dị” đối với Trương Kiến Hiền mà nói là một địa lôi, gã cũng biết điều đình chỉ cái đề tài này, đúng lúc này, di động của Trương Kiến Hiền bị Kim Long chiếm dụng vang lên, vị cường đạo kia cũng không chút khách khí đón nghe.

“Uy... Ta là bạn cậu ta, cậu là ai? Khải Thuận?” Kim Long sắc mặt không tốt chất vấn người bên kia.

Khải Thuận là người thứ ba khiến Trương Kiến Hiền cùng Tiểu Dị chia tay, có điều, Trương Kiến Hiền cùng y cũng chỉ kết giao một thời gian, vì cậu Tiểu Dị trở về, hắn còn dùng một cái xe đắt giá làm phí chia tay Khải Thuận, hiện tại hai người chỉ thỉnh thoảng đụng mặt tại Gay Bar.

Vừa nghe là người quen, Trương Kiến Hiền theo phản xạ đưa tay đoạt lấy điện thoại, cùng Khải Thuận nói chuyện.

“Uy, Khải Thuận, tôi Kiến Hiền...” Vừa rồi còn cau cau có có, mới nhận được điện thoại, biểu hiện trên mặt đều thay đổi, đổi thành anh tuấn tiêu sái lại chuyện trò vui vẻ, đến ngữ điệu nói chuyện cũng thay đổi, biến thành khôn khéo: “Đêm nay sinh nhật cậu a... Đêm sẽ đốt pháo hoa? Hảo, tôi sẽ đến...”

Kim Long khó chịu, đoạt lấy điện thoại nói như quát: “Tiểu Hiền Hiền đêm nay bề bộn nhiều việc, không

đi... Ta? Đúng, Tiểu Hiền Hiền sau này ở cùng ta, người không có việc gì đừng gọi đến gây rối hần.”

Trương Kiến Hiền thành thực ỗn trọng lập tức bị chọc giận, rống to: “Anh, anh nói cái gì? Đừng quấy nhiễu giao hữu của tôi!”

Kim Long không để ý tới hần, nói tiếp vào điện thoại: “... Ai, người là Khải Thuần phải không? Thuận tiện nói cho đám bạn khác của Tiểu Hiền Hiền, hần bị người nhầm trúng rồi, sau này kẻ nào dám mơ tưởng đến hần, chuẩn bị nửa đêm bị người trùm đầu đi.”

Ngắt cuộc gọi, đón nhận ánh mắt căm giận của Trương Kiến Hiền.

“Cái gì tôi đi theo anh? Cái gì tôi bị nhầm trúng? Lời này sẽ chọc người hiểu lầm, nghĩ Trương Kiến Hiền tôi đối bạn...” Nắm chặt nắm tay nói, bộ dạng như muốn đánh người.

“Cậu quen bạn thực không ra gì, chỉ trong lúc cậu ra ngoài mua thuốc, đã có tới ba gã gọi điện hẹn tôi ra ngoài... Không được, Tiểu Hiền Hiền, sau này bớt phóng túng đi, nếu không, ta sợ ta không tìm được mình...” Kim Long nói ý hữu sở chỉ.

Trương Kiến Hiền bạo khí, cũng không quản đối phương là tên hắc đạo đang lẩn trốn, chửi ầm lên: “Người quản lắm điều, cuộc sống của ta có thói nát thế nào cũng không tới phiên người nói! Cút! Người cút! Cùng lắm ta bỏ việc, hay người muốn giết ta, ta cũng không thỏa hiệp!”

Lời nói này lại không chọc giận Kim Long, ngược lại làm gã cười lên ha hả: “... Còn tưởng cậu là phần tử trí thức cao, rất có giáo dưỡng chứ, thì ra chỉ là tiểu dã miêu...”

Trương Kiến Hiền, cao mét tám, không mập không gầy, gương mặt tuấn tú, khí chất không âm nhu, từ trong bụng mẹ đi ra, chưa từng nghe có người dùng ‘tiểu dã miêu’ để hình dung mình, hiện giờ cư nhiên bị Kim Long dùng biểu tình ‘tĩnh ngộ’ nói như vậy, hần thật sự biến sắc.

“Người! Người...”

Dù sao không học nói thô tục, muốn mắng chửi, trước kia nhiều lần cũng chỉ nghe qua mấy từ Tam Tự kinh, như là “Con mẹ nó”, “Hạ lưu” linh tinh, hướng hồ, người đàn bà chanh chua chửi đồng công lực còn cần mưa dầm thấm đất, như hần từ nhỏ gia cảnh tốt đẹp, chưa từng qua huấn luyện, muốn mắng, cũng không biết mắng từ đâu.

Kim Long nhìn Trương Kiến Hiền tức giận mặt đỏ bừng bừng rất thú vị, thế này càng cao hứng, còn muốn chọc hần thêm, bớt thời gian nhàm chán, lúc này chuông cửa vang lên.

“Phát nổ cái gì? Không nghe tiếng chuông cửa sao? Tiểu dã miêu, đi mở cửa...” Nghĩ nghĩ, Kim Long còn nói: “Đợi một chút, trước xem người ngoài cửa là ai, ta chưa nói hảo cậu không được mở.”

Trương Kiến Hiền đang muốn quát không cho đối phương tiếp tục gọi mình là tiểu dã miêu, ánh mắt lại ngăm đến khẩu súng Kim Long móc ra uy hiếp, đánh nuốt lại, hòng súng hướng ra cửa, hắn cũng cầm khẩu, thành thành thật thật đi ra, móc khoá dây, mở ra khe nhỏ, hỏi: “Tìm ai?”

Khe hở chừng năm centimet cũng có thể thấy được người bên ngoài kia quái dị đến cực điểm, cao xấp xỉ mình, trên đầu đội một cái mũ điều, vành mũ che hơn phân nửa đôi mắt, quần áo thuộc loại rẻ tiền ở vỉ hè, hai tay đút trong túi quần, ánh mắt xảo quyệt, tuy đứng ở cạnh cửa, lại luôn luôn hướng bốn phía thăm dò, bộ dạng khản trương lại cẩn thận.

Trương Kiến Hiền thấy đối phương chậm chạp không đáp, lại hỏi: “Cậu tìm ai? Xin miễn chào hàng nga!”

Người kia rốt cục kéo lực chú ý về, tuy rằng tình hình trong phòng bị thân thể Trương Kiến Hiền chặn, thế nhưng y lại như định liệu trước hướng bên trong nhẹ giọng gọi: “Lão Đại, Lão Đại?”

Kim Long miễn cưỡng từ phía sau trả lời: “Tiểu Hiền Hiền, cho Vĩ Tử vào.”

Trương Kiến Hiền trăm chiều không muốn, người bên ngoài rõ ràng giống một kẻ lang thang, xung quanh đều là nhà cấp cao, để hàng xóm thấy hắn cho hạng vô gia cư vào, chỉ sợ sẽ gièm pha đủ đường.

“Tiểu Hiền Hiền, cậu điếc sao? Lại đây, tay ta đang rồi, giúp cậu đào đào lỗ tai.” Lão Đại hắc đạo nói ra lời không phù hợp thân phận.

Trương Kiến Hiền giờ phút này cũng ước gì lấy hai cục bông lớn nhét vào lỗ tai, có thể không cần nghe lời không muốn nghe. Thế nhưng, để tránh Kim Long lại làm vậy, hắn tâm không cam lòng không nguyện mở chốt, cho kẻ lang thang đi vào.

Kẻ lang thang, Vĩ Tử nhưng thật ra rất lễ phép, đối Trương Kiến Hiền gật gật đầu, lướt qua hắn, đi tới trước mặt Kim Long, thần tình vui sướng.

“Lão Đại, anh không có việc gì chứ? Vết thương ở chân thế nào rồi?”

“Vết thương nhỏ, không có gì... Khụ khụ, vẫn còn rất đau...” Kim Long phát hiện Trương Kiến Hiền đang vểnh tai nghe ngóng, cố ý vờ bị thương nặng khó trị: “Trong thời gian ngắn không thể động, ta tính ở lại đây ba tháng.”

Vĩ Tử mày ử mặt ê: “Thật sự? Lão Đại, không bằng em gọi xe đưa anh tới chỗ bác sĩ Lâm đi, hắn danh tiếng không tồi, súng gì đã thương cũng có thể xử lý thoả đáng.”

“Không cần không cần!” Biết Vĩ Tử luôn thích lao tâm khổ trí, Kim Long vội chuyển đề tài: “... Xem ra đêm qua cứu binh đến kịp cậu cũng không mất miếng thịt nào...”

Vĩ Tử dùng sức gạt đầu: “Cận đại ca phái tiểu đội Hắc Kỳ nổi danh nhất của ảnh đến giúp chấn Xích Hào, nghìn cân treo sợi tóc cứu em... Lão Đại anh thì thế nào? Di động của anh không phải bị Xích Hào một phát bắn nát rồi sao?”

“Ta mượn Tiểu Hiền Hiền.” Kim Long cười dài, chỉ vào Trương Kiến Hiền đang đứng ngây một bên nghe bí mật hắc đạo ầu ẩu: “Tiểu Hiền Hiền không tồi, ta quyết định để hắn... Đây, làm tiểu đệ... Tiểu Hiền Hiền, phát ngốc cái gì? Đây là Vĩ Tử, tâm phúc nhất của ta, sau này hắn tùy ý ra vào nơi này không sao.”

“Ta không đáp ứng làm tiểu đệ của ngươi, buông tha ta đi, xảy ra chuyện cũng đừng kéo ta vào.” Trương Kiến Hiền nhỏ giọng ồn ào.

Vĩ Tử đi theo Kim Long đã lâu, công lực đem ‘lời vô ích’ chuyển từ tai này sang tai kia luyện thành hạng nhất, hơn nữa y xem mặt lựa lời, cảm giác Lão Đại đối với vị ‘tiểu đệ’ không quá giống, vì thế cười theo, bỏ mũ xuống, ha ha chào hỏi: “Đây, Tiểu Hiền ca, em gọi là Vĩ Tử, có việc anh cứ phân phó.”

Trương Kiến Hiền tinh tế đánh giá Vĩ Tử, tuy rằng diện mạo không hợp sở thích của mình, nhưng xem ra lạnh lợi, tuổi cũng trẻ, chỉ có y phục trên người là tổn thương mắt, không phải là chòm của du dân đi? Nếu Vĩ Tử đổi bộ quần áo, Trương Kiến Hiền trong lòng hẳn có thể tiếp nhận.

Vĩ Tử lúc này hướng Kim Long nói, “Lão Đại, Cận đại ca nói lúc này bang Xích Hào hơi quá đáng, nghe đồn Xích Hào tính liên hợp với bang Thu Hạc, làm thịt địa bàn ở Nam bộ của chúng ta, anh nếu thân thể còn ổn, không bằng chúng ta về tổng bộ trước, Tứ Long tụ hội, nuốt lại Xích Hào.”

Kim Long trừng y một cái: “Nên làm như thế nào còn cần cậu dạy? Ta đã gọi cho tam Long còn lại, bảo bọn hắn cẩn thận, có người âm thầm giữ chân chúng ta... Xích Hào, ta trước hết để cho nó hít thở vài ngày, chờ thời cơ chín mùi, ta nhất định đại khai sát giới!”

‘Xoảng’

4. Chương 2-2

‘Xoảng’ một tiếng, Trương Kiến Hiền không cẩn thận đánh rơi bình lưu ly hôm qua lấy làm hung khí không thành nát vụn.

“... Xem ra, Tiểu Hiền Hiền chỉ là tiểu dã miêu, không thích chủ đề huyết tinh bạo lực a...” Tà tà cười, Kim Long nhìn chằm chằm Trương Kiến Hiền.

Không phải vô nghĩa sao? Người bình thường nào nghe đến bên cạnh có người nhắc tới “đại khai sát giới” còn có thể tươi cười thản nhiên hoà nhã?

Huống chi, hai người kia là phần tử bất lương, trên mặt rõ ràng viết: “Ta muốn chém người!”, Trương Kiến Hiền hẳn nhất định là bị quỷ ám, mới có thể mặc kệ hạng cận bã này ở trong nhà mình đàm luận kế hoạch giết người?

Nếu không nghĩ cách giải quyết, một khi xảy ra sự cố, cảnh sát tìm tới cửa sẽ không tốt.

Làm thế nào mới có thể tiến bước hai gã ôn thần, khôi phục cuộc sống dĩ vãng? Trương Kiến Hiền thu nhặt mảnh vỡ trên sàn, trong đầu chỉ xoay chuyển quanh ý niệm này.

Ô, đau chết! Nghĩ nghĩ mà phân tâm, một mảnh vỡ cắt trúng ngón trỏ của hắn.

Người suy, làm chuyện gì cũng không trôi chảy!

Nghe Kim Long lại nói với thủ hạ: “... Cậu cải trang không tồi, có điều vẫn phải cẩn thận, Xích Hào hẳn còn mai phục quanh đây, khi ra vào phải thật cẩn thận.”

“Dạ, vừa rồi em thấy mấy kẻ khả nghi... Như vậy đi, Lão Đại, lần sau em giả nữ, có thể không gây nhiều chú ý.” Vĩ Tử đứng đắn đề nghị.

Trương Kiến Hiền đen mặt, Vĩ Tử diện mạo không khó coi, muốn giả nữ khẳng định càng rõ ràng, là Gay chuẩn! Gay kỳ thật không đáng sợ, nhưng loại nửa ông nửa thằng, nghĩ tới liền tổn thương thần kinh não, a, dạ dày cũng đau...

“Cậu làm sao vậy?” Kim Long chú ý tới Trương Kiến Hiền không ổn.

“Đau bụng, bệnh cũ.” Nói xong, Trương Kiến Hiền lấy thuốc từ trong tủ kính, ‘cô lỗ cô lỗ’ liền nuốt vào.

Hắn có một thói quen xấu, công tác bận rộn thường xuyên quên ăn cơm, uống cà phê đen đặc, mấy tháng gần đây bởi vì Tiểu Dị bỏ đi tự trách quá sâu, khiến bệnh bao tử khi tốt khi xấu.

Quả nhiên, từ khi Tô Hiểu Dị bỏ đi, hắn mặc kệ là sinh hoạt hay công tác đều không trôi chảy, trước kia nghe bạn bè nói Tô Hiểu Dị là linh vật, cần đối xử thật tốt, hắn còn dè bủ, hiện tại ngẫm lại quả đúng là vậy, Tô Hiểu Dị đi rồi, vận thể của hắn cũng xuống dốc.

Chỉ tiếc, Tô Hiểu Dị với mình... Đã không thể...

“Mấy kẻ trí thức, không có một chút tự giác, cuối cùng không phải đau đầu thì đau bụng, tự tìm tội chịu.” Kim Long cau mày nói: “Đi nghỉ một lát đi, tình ngữ bệnh gì cũng đều tốt lắm.”

Trương Kiến Hiền không đáp lời, hắn đã giằng co với Kim Long từ sáng đến bây giờ đã là chạng vạng, thần

kinh luôn luôn buộc chặt, giữa trưa tuy bị sai đi mua đồ ăn nhanh, nhưng bản thân lại không ăn uống gì, lôi hai hộp cơm trong tủ lạnh ra, dạ dày ‘ùng ục’ liên tục, có thể là do đau bụng, nếu có thể ngủ một hồi thì tốt rồi...

Chậm rãi trở về phòng mình, không đóng cửa, ngã sấp xuống giường, nhắm mắt, ngủ say...

Tốt nhất sau khi tỉnh lại, phát hiện hết thấy đều là mộng...

Nửa đêm mơ mơ màng màng, cảm giác có người lên giường, còn đẩy đẩy bên sườn mình.

“... Tiểu Dị, đừng chen...” Theo thói quen thường ngày, Trương Kiến Hiền xoay người lại, tay vòng qua eo đối phương, như ôm một cái gối ôm.

Ấn... Tô Hiểu Dị xúc cảm là lạ, không mềm mại như dĩ vãng... Không sao, chỉ cần đối phương trở về bên hân là tốt rồi...

Đã lâu không hôn Tô Hiểu Dị... Bắt được, đương nhiên không thể buông tha... Kỳ quái, hôm nay thế nào Tô Hiểu Dị lại chủ động như vậy?

Mà, không đúng, môi cậu ta mềm mại phong nhuận, nhưng bây giờ cảm giác lại khá dày, hơn nữa, Tô Hiểu Dị luôn bị động, sẽ không như bây giờ mãnh liệt mà thô lỗ trực tiếp xâm nhập vào miệng mình...

Hôn nhiệt tình như vậy, không tồi... Xem ra Tô Hiểu Dị bị người khác dạy dỗ không tệ...

Không! Không phải như vậy! Trương Kiến Hiền đột nhiên mở to mắt, đầu giường hôn ám dưới ánh đèn nhỏ, ác mộng đáng sợ nhất xuất hiện trước mắt, người đang hôn mình lại là...

Đẩy đối phương ra, không chút khách khí túm ga giường chà môi mình, muốn đem cả nước miếng của đối phương đều lau sạch.

“Anh, anh đã!” Trương Kiến Hiền kinh sợ quát hỏi.

“Cái gì a, là chính cậu nhìn ta thành Tiểu Dị, cũng không quản ta có nguyện ý hay không, bắt ta hôn.” Kim Long nghiêng người nằm bên cạnh Trương Kiến Hiền, tỉnh bơ nói: “... Bị cưỡng hôn là tôi, kết quả lại là cậu ghê tởm, cậu đến cùng có phải đồng tính luyện ái hay không?”

“Tôi là...!” Vội vàng biện giải, lập tức Trương Kiến Hiền phát hiện đây không phải điểm chính, bắt đầu thẹn quá hoá giận: “Tôi ngủ say mơ mơ màng màng, tưởng là... Anh, làm sao anh không ngủ ở phòng khách?”

Kim Long nín cười, chính vì đối phương ngủ mơ mơ màng màng, ngay cả đúng sai hắc bạch cũng điên đảo

mới mặc cho mình an bài.

“Tôi để Vĩ Tử ngủ ở đó, còn mình vào thăm thân thể cậu một chút, kết quả...” Cười ái muội, cười đến bất thanh bất sở, còn cố ý liếm liếm môi: “Tiểu dã miêu hôn công phu không tồi, làm cho người ta thoải nguyện...”

Nghĩ đến cùng hạng người mình ghét nhất hôn môi, Trương Kiến Hiền dạ dày càng đau đớn, hiện tại hẳn chỉ muốn đứng lên, vào phòng tắm dùng kem thật đặc mà đánh răng, hơn nữa phải tắm rửa, xóa sạch xúc cảm đối phương còn lưu trên người mình.

Nửa người trên mới vừa định đứng lên đã bị áp chế, Kim Long khó hiểu hỏi: “Cậu làm gì thế?”

“Tôi, anh... Anh thích nơi này, tôi qua khách phòng ngủ, nếu không trên lầu còn có thư phòng, trải chăn đệm nằm dưới đất cũng được... Tóm lại, tôi không thể với anh...” Có chút bối rối.

“Ai, cậu là đồng tính a, tôi còn không lo bị cậu lợi dụng, thế nào cậu lại sợ tôi vậy chứ?” Kim Long chết cũng không buông hấn ra, còn cố ý hỏi.

Trương Kiến Hiền giãy vài cái, phát hiện đối phương khí lực lớn hơn mình, hơn nữa giữ ở góc độ tinh chuẩn, đứng nơi mình không thể dùng lực, đành buông tha.

“Cái kia, anh... Vừa rồi mặc kệ tôi làm gì, cũng không phải nhằm vào anh... Tôi là vô tình.” Trương Kiến Hiền cũng không biết nên giải thích thế nào.

“Hôn nhiệt tình như vậy, cậu còn nói là vô tình? Thực đả thương người.” Kim Long chỉ trích.

Trương Kiến Hiền cơ hồ mất trắng dã, hấn lấy vài giây hồi phục bình tĩnh, nói: “Tôi phải nói rõ, cho dù là thích người khác giới, cũng không thể cứ gặp con gái là động dục đi? Tôi cũng có hình tượng yêu thích, tuyệt không ra tay với anh.”

Ngụ ý, chính là muốn Kim Long yên tâm, Trương Kiến Hiền hẳn không phải là hạng ‘ăn tạp’.

Kim Long đương nhiên hiểu ám chỉ, nháy mắt mấy cái hỏi: “Cậu thích loại thế nào?”

“Xinh đẹp, tuần mỹ, đáng yêu, quan hệ sạch sẽ, không tục khí lẳng nhăng, tôi đều thích.”

“Nói như vậy, chúng ta thực giống nhau, Tiểu Hiền Hiền tôi cho cậu biết, tôi cũng thích xinh đẹp, mỹ nhân.” Kim Long cười dài.

Trương Kiến Hiền tâm nhảy dựng, đột nhiên cảnh giác, đoán rằng Kim Long có phải đang ám chỉ cái gì

đó đến mình? Sợ nói còn chưa rõ, Trương Kiến Hiền đặc biệt giải thích: “... Tôi chưa bao giờ kết giao với người như anh, một người cũng không.”

“Ta đây có cái gì không tốt? Ta được xưng Kim Long “giang hồ nhất điều vô để long, đả biến hoa quốc vô địch thủ”, đàn bà đều chết vì ta.” Dương dương tự đắc thuyết.

“Phụ nữ thích anh là việc của anh, nói thật, tôi Trương Kiến Hiền cũng là quý công tử có tiếng ở bar, người ái mộ đông như kiến cỏ, vài vị phu nhân có tiền ở thương hội thấy tôi, còn sai người nói muốn bao nuôi tôi, hừ, đáng tiếc, tôi không thích phụ nữ.”

Trương Kiến Hiền nhin không được nổi tâm đấu đá với Kim Long.

“... Như vậy, Tiểu Hiền Hiền, Tiểu Dị trong miệng cậu... Hả đẹp không?” Kim Long liếc mắt hỏi.

“Anh hỏi Tiểu Dị làm gì?” Trương Kiến Hiền giận tái mặt.

“Tôi nhiều lần đều bị cậu ngộ nhận thành hắc, tôi đoán, hắc rất giống tôi đi.” Kim Long cố ý nói như vậy.

Trương Kiến Hiền quả nhiên trúng kế, khinh thường trả lời: “Tiểu Dị đáng yêu vô cùng, trời sinh gương mặt tiểu oa oa, hơn nữa săn sóc, còn làm được một tay thức ăn ngon, anh cùng hắc là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, một chút cũng không giống.”

“Dù ôn nhu săn sóc thế nào, hắc cũng đã đi... Nhìn dáng vẻ cậu là biết, hắc đã đi hắc, hoàn toàn đoạt tuyệt, đúng hay không?”

Kim Long như vô tình hỏi tới, nhưng lại là cây kim nhọn đâm xuyên qua tâm Trương Kiến Hiền, hắc nhảy mắt run rẩy, đột nhiên lật người, dựa vào tường kéo chần trùm kín mít, giống như kén tằm, mặc đại ca hắc đạo bên ngoài lạnh lẽo.

“... Quả nhiên là tiểu dã miêu bị chủ nhân vứt bỏ...” Nhìn hắc cuốn thành một đoàn, Kim Long thì thào nói.

Trương Kiến Hiền nghe được, bất quá, hắc không bao giờ muốn cùng hắc đạo đại ca thảo luận về tình nhân cũ Tô Hiếu Dị, Tô Hiếu Dị đã sớm cho mình đáp án rõ ràng, không trở lại.

Hiện giờ cô đơn tịch mịch, là gây tội thì phải chịu tội, không thể trách người khác, chỉ có thể trách mình, mình là thằng khốn có mắt như mù, so với thằng khốn còn khốn nạn hơn.

Tiểu Dị...

Lúc này, cảm giác được Kim Long nhích lại gần, tay còn vòng qua người mình.

“... Tôi không hứng thú với Ander thấp người, tôi thích người hiện đại.” Trương Kiến Hiền tận lực nói uyển chuyển.

“Tiểu Hiền Hiền quả nhiên là phần tử trí thức, nói cái gì đàn áp người ta cho tới bây giờ chưa từng nghe qua.” Kim Long càng đến gần: “Ta xem như người hiện đại, nói vậy, Tiểu Hiền Hiền thích ta.”

Đàn gảy tai trâu, gà nói với vịt, Trương Kiến Hiền ở trong lòng đem hết khả năng oán thầm.

“Đại ca, đừng đùa nữa, để cho tôi ngủ đi, đợi ngày mai, ngài muốn tìm ai báo thù thì báo thù, tôi sẽ không báo cảnh sát, tôi chỉ cần ngài trả lại cuộc sống bình thường cho tôi.” Luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại.

Kim Long mặc kệ hắn, cũng không trả lời, vài giây sau, tiếng ngáy đều đều từ phía sau Trương Kiến Hiền truyền đến.

Hừ, Trương Kiến Hiền hắn cũng ghét nhất người ngủ mà ngáy, cái loại người này nếu bò lên giường hắn, hắn liền muốn rời giường.

Chỉ tiếc, đối phương là đại ca hắc đạo, am hiểu kỹ xảo thiết lập thiên la địa võng, đem Trương Kiến Hiền ôm thật chặt, trốn không thoát.

5. Chương 3-1

Ngày hôm sau, Trương Kiến Hiền đáng thương vẫn phải ở nhà hầu hạ Lão Đại hắc đạo trời giáng, không châm trà thì pha nước tắm, còn phải giặt ‘mớ giẻ’ Vĩ Tử cởi ra, chịu không nổi.

“Vứt, quăng đồng quần áo rách rưới này đi cho tôi, ném xa ra!” Trương Kiến Hiền bịt mũi, nhìn nhìn giỏ quần áo.

“Tiểu Hiền ca, đó là đạo cụ nguy trang của em, em phải bỏ ba tiếng mới mài quần thành được như vậy, a, áo thì đơn giản hơn, quật quật vài cái, lại kéo kéo mấy chỗ... Hắc hắc, em vừa ra ngoài đụng mấy tên lâu la Xích Hào, không tên nào thềm liếc em một cái.” Vĩ Tử đắc ý nói.

Trương Kiến Hiền đảo cặp mắt trắng dã: Thấy kẻ lang thang lời tha lời thôi, tránh còn không kịp, ai muốn nhìn cậu? Hắn lại nhìn ‘mớ giẻ’, ghê tởm đến muốn phun, không, máy giặt của hắn đâu phải để thứ này!

“Nếu cần cải trang, cậu có thể giả dạng... Này, tiêu chuẩn cao một chút a?” Nhíu mày nói.

Vĩ Tử mày ử mặt ê: “Tên còn có chữ ‘Vĩ’, nên em cũng muốn giống kiểu Lương Triều Vĩ a, như Lão Đại lần trước thấy em mặc âu phục, ngay lập tức ném em ra cống, cho nên...”

Trương Kiến Hiền ngắm ngắm Vĩ Tử vài lần, tưởng tượng đến cái kiểu ăn mặc, dạ dày cơ hồ cũng co rút, quên đi, hẳn tới tủ đồ của mình, đông bay vùn vụt tây bay vun vút, tìm ra vài bộ RALPH LAURE, đều là nhãn hiệu nổi tiếng, ném lên người Vĩ Tử vừa tắm xong, chỉ cuốn cái khăn lớn.

“Cho cậu, không cần trả... Từ từ, còn có kính đen GUCCI kiểu sang trọng, để tôi tìm...”

Cho cái kính ngoại nhãn hiệu nổi tiếng hơn một vạn tệ, tuyệt không đau lòng, giúp Vĩ Tử đã mặc quần áo tử tế đeo lên, còn giúp hắn chải chuốt đầu tóc, nhìn lại, chắc chắn...

“Quả nhiên là Phật cần kim trang người cần y trang, cậu như vậy, lại có thể...” Trương Kiến Hiền thật sự kinh ngạc, nhìn Vĩ Tử hiện tại, dù có là du côn đầu đường, vẫn rất khí phách.

“... Tiểu Hiền ca, đừng tuôn ABC vậy, em nghe không hiểu... Mẹ nó chứ, kính này thật soái, anh nói hiệu gì? Cốt tây? Người ngoại quốc đặt tên đều rất kỳ quái... Lão Đại Lão Đại!” Vĩ Tử vừa nói vừa chạy khỏi phòng Trương Kiến Hiền, ở trước mặt Kim Long khoe mẫu giả trang mới.

“Cậu là ai? Vĩ Tử?” Kim Long còn đang ngồi ở phòng khách nghiên cứu điều khiển từ xa trong tay, lúc này ngẩng đầu nhìn thuộc hạ, hoảng sợ: “Cậu chính dung à?”

“Hi hi, Tiểu Hiền ca cho em, đây là anh ấy giúp em tạo hình... Thật sự, đeo kính đen, em liền thành đại soái ca...” Vĩ Tử nhìn quanh mình: “Kháo! Đến mình còn không nhận ra mình...”

“Tiểu Hiền Hiền đưa cho cậu? Khoan, kính tôi tịch thu, tôi đeo hình như thích hợp hơn!” Ngang ngược, như tên xấu xa tranh đồ chơi trẻ con, Kim Long thô lỗ vươn tay.

“Di, Lão Đại, anh không phải có kính râm sao?” Vĩ Tử không muốn buông tay, hẳn rất thích cái kính này.

“Cậu quản tôi có kính râm hay không? Tôi thích, buông ra!” Kim Long lớn tiếng nói.

“Vậy em làm sao ra ngoài? Lão Đại, anh quên vừa bảo em tới chỗ Cận đại ca lấy... Đây...” Vạn nhỏ âm lượng, không để Trương Kiến Hiền nghe thấy: “Lấy gia hỏa đó tới đây...”

Kim Long thật đúng là đã quên, chấn động, sau đó lưu luyến không rời thu tay về, hướng sân nhà phun một ngụm: “Phi, quên đi, cậu còn có thể cải trang khuôn mẫu như vậy, Tiểu Hiền Hiền quả nhiên có thiên phú làm hắc đạo, tùy tay biến đổi cả người cậu, tiện làm việc.”

Trương Kiến Hiền nghe được, lao tới rống lớn: “Uy, nói mấy trăm lần, tôi với anh một trời một vực, tôi không phải hắc đạo, không phải!”

Tà nịnh cười, Kim Long đối Vĩ Tử phát tay, nói: “... Tiểu đã miêu lại nổi bão... Đi, Vĩ Tử, cậu ăn mặc vậy tốt lắm, ngay cả tôi mở mắt là nhìn thấy cậu còn nhận nhầm, Xích Hào chẳng qua thấy cậu vài lần, tuyệt

đổi không nhận ra... Cậu mấy ngày này mượn đồ Tiểu Hiền Hiền mặc, nói chuyện có khí chất đó, đổi lại thân phận tiện làm việc.”

Vĩ Tử ‘vâng’, đeo kính đen, cứ như vậy nghênh ngang ra cửa.

Trương Kiến Hiền thở phì phì, hần rất ít tức giận, cũng rất ít tranh chấp với người khác, dù cảm xúc chợt có không khống chế được, đa số đều là vì say rượu, căn bản sẽ không giống như vậy, thường thường vì mỗi tiếng nói cử động của Kim Long mà không khống chế được.

Hần cùng Kim Long trời sinh không hợp, hần chán ghét cái loại người này, chẳng những ngoại hình làm tổn thương mắt hần, nhất cử nhất động cũng làm hần không thoải mái, rốt cuộc tới khi nào mới có thể thoát khỏi người này? Hần muốn quay về cuộc sống bình thường, cho dù là cuộc sống cô đơn tịch mịch...

Đáng giận, dạ dày lại đau!

Hơi hơi nghiêng người, tay trái xoa xoa dạ dày, nhúu mày... Lúc này nếu Tô Hiểu Dị ở đây, cậu nhất định sẽ lập tức mở ngăn tủ lấy thuốc dạ dày, hơn nữa, còn mang một ly nước ấm đến...

Cứ như vậy không để ý một hồi là tốt rồi, mơ hồ co rút đau đớn cứ như đang trừng phạt mình, tiện tay đẩy hạnh phúc ra ngoài cửa.

“Thế nào, đây là thuốc dạ dày của cậu đi? Từ từ, tôi vấp bếp lấy giúp cậu chén nước.” Ngoài ý muốn, Kim Long lại rời khỏi sofa-ngai vàng của gã, lấy thuốc dạ dày trong tủ quần áo, đưa đến trước mặt hần.

Trương Kiến Hiền tiếp nhận, có chút không hiểu...

Kim Long xoay người lại đi vào bếp, do trên đùi có thương tích, gã đi đường có vẻ khó khăn, bước nặng bước nhẹ, động tác cũng rất mau, vài giây sau cầm chén nước sôi tới.

“Uống thuốc a? Tiểu dã miêu giương nanh múa vuốt, tật xấu cũng không thiếu, ác, cũng đã là người của Kim Long... của Vân Diệu hội ta, thân thể cần chăm sóc tốt, sau này mới có thể ra ngoài chém người...” Lảm nhảm.

Trương Kiến Hiền nhin không được lại nổi nóng: “Tôi là quản lý bộ phận mở rộng, làm sao có thể theo anh dùng binh khí đánh nhau?”

“Đúng rồi, Tiểu dã miêu là phần tử trí thức a, thể lực không tốt... Nếu không như vậy đi, cậu đến hỗ trợ rửa tiền, hỗ trợ ghi chép, chờ ôm một số tiền lớn, chúng ta rửa tay chậu vàng, ra nước ngoài tiêu dao.” Kim Long nghĩ tới điều gì, cười mị mị nói.

“Tôi không làm chuyện phạm pháp, kéo tôi vào, chỉ sợ sẽ bị tôi bán đứng.” Trương Kiến Hiền cố ý uy hiếp.

“Nếu dám bán đứng tôi, tôi sẽ bắn chết cậu trước.” Kim Long đột nhiên nghiêm túc nói.

Trương Kiến Hiền hừ một tiếng, cho thuốc dạ dày vào miệng, uống nước sôi.

Mấy giờ sau, Vĩ Tử trở lại, còn mang ba túi đồ ăn nhanh cũng một cái túi lớn về, vừa ăn vừa lải nhải với Kim Long, Trương Kiến Hiền không muốn nghe bọn hắn nói chuyện phản động, cầm phần của mình, trốn vào bếp.

“Xích Hào trước mắt thế nào?” Gặm chân gà, Kim Long dùng ngữ khí không để ý hỏi.

“Anh em nằm vùng báo lại, bang chủ Xích Hào đang rất khẩn trương, bởi vì đêm hôm trước giết chúng ta không thành, đả thảo kinh xà, khiến Vân Diệu có thời gian chuẩn bị, tam Long lão đại ở Nam bộ đều tính lên Bắc bộ đòi công đạo, cho nên...”

“Nên thế nào?” Kim Long hỏi.

“Nghe nói Xích Hào đã phái người lật tung vùng phụ cận, muốn bắt được Lão Đại, bởi anh đứng đầu tứ Long, bắt được anh, Vân Diệu sẽ thêm kiêng kị...” Vĩ Tử nhỏ giọng trả lời.

“Muốn bắt ta? Trước mắt chỉ có cậu có biết tôi ở đây, tôi mà bị bắt, cậu chính là kẻ phản bội!” Kim Long trầm giọng nói.

“Hey, Lão Đại, em theo anh bao năm, trung thành và tận tâm cỡ nào anh cũng không phải không biết, nếu có, Tiểu Hiền ca mới là người ngoài chứ, hắn xem ra rất chán ghét Lão Đại, luôn ước gì đem anh đuổi khỏi nhà, không chừng chính hắn mật báo.” Vĩ Tử cảm giận nói.

Kim Long cốc đầu hắn một quyền: “Tiểu Hiền Hiền không dám, tôi biết cậu ta sợ nhất cái gì... Được rồi, cậu đem hết thứ tôi quen dùng tới rồi chứ?”

Vĩ Tử đem cái túi lớn giao cho Kim Long, vừa xem xét đồng thời, hỏi: “... Trên đường không bị kiểm tra?”

Vĩ Tử cười hắc hắc: “Không có. Thật kỳ quái, bình thường trên đường cảnh sát thấy em đều tới hỏi vài câu, hôm nay không vậy, rất nhiều cô nàng cố ý tìm em hỏi đường, có phải quần áo Tiểu Hiền ca làm ma pháp hay không?”

“... Tôi cảm thấy toàn thân Tiểu Hiền Hiền đều có ma pháp...” Kim Long lão đại thì thầm tự nói.

Vĩ Tử không nghe rõ Kim Long nói, còn nói: “Cận đại ca vắt óc suy nghĩ, vốn định tùy tiện tìm cái túi thể thao nhét hết vào, kết quả nhìn bộ dạng em, nói cần lấy cái túi nào phù hợp với, miễn cho em ở trên đường bị để mất... Em còn tưởng là bao giấy vàng, thì ra là cái túi da công văn!”

Vĩ Tử không biết, cái túi da trong miệng hắn thuộc nhãn hiệu nổi tiếng, giá trị hàng vạn tệ.

Kim Long cũng không nhìn ra cái túi có gì, gã chỉ quan tâm bên trong, cẩn thận kiểm tra, đều là súng nhỏ mình ưa dùng, thuận tiện kiểm kê lượng đạn, mấy phút sau lộ ra thỏa mãn.

Trương Kiến Hiền ăn cơm xong, đi ra, đứng lúc nhìn tới thứ trong túi, nhin không được nhãn mảy, dạ dày lại đau.

Súng, trời ạ, Trương Kiến Hiền hắn luôn tuân theo pháp luật, hiện tại chẳng những trong phòng chứa chấp hắc đạo trốn chạy, còn giữ súng trái phép, nếu sự việc bại lộ, Trương Kiến Hiền hắn nửa đời sau không chừng phải vượt qua sau chấn song...

Báo cảnh sát hay không? Hành động sau chưa biết thế nào, cũng chỉ là một ý niệm.

Kim Long nhìn thấy sắc mặt chủ nhà xanh lét, ánh mắt dao động giữa túi súng cùng điện thoại, đoán được tâm tư của hắn.

“Tiểu Hiền Hiền!” Ngoắc tay muốn hắn lại đây.

“Làm gì?” Một bước cũng không động, còn không khách khí tặng Lão Đại cái mặt nhăn nhó.

“Ngồi xuống a, tôi cho cậu xem thứ tốt.” Kim Long cười mị mị nói.

“Súng này chi? Hừ, tôi không có hứng thú, anh mau cất đi, tôi sẽ làm như trong phòng không thứ này.” Ngụ ý, Trương Kiến Hiền quyết định muốn làm đà điểu, chôn đầu dưới đất.

Kim Long lúc này nói với Vĩ Tử: “Cậu xem, Tiểu Hiền Hiền sẽ không bán đứng tôi, cậu ta vừa mới nói nếu xảy ra chuyện, cảnh sát tìm tới cửa, cậu ta còn có thể giúp tôi làm chứng!”

“Tôi nào có...” Nắm chặt nắm tay, Trương Kiến Hiền vội vàng biện giải.

Vĩ Tử hai mắt sáng lên, cao hứng nói: “Tiểu Hiền ca thoát nhìn thực thông minh, Lão Đại được anh giúp đỡ thật tốt, ba vị Long lão đại khác nhất định hâm mộ chết.”

Thế nào càng xoá càng đen? Trương Kiến Hiền nếp nhăn giữa lông mày càng rõ.

Quên đi, đi ngủ sớm một chút, ngày mai phải đi làm, nhà để lại cho hai lão quái này... Ít nhất, hắn còn có công việc có thể dốc toàn lực.

Tháng trước lãnh đạo của hắn phát hiện rất cục có thể thành công nghiên cứu ra dạng sản phẩm điện tử công nghệ cao, cấp trên muốn năm sau có thể đưa vào hoạt động, ngày mai, nhân viên cao cấp ở tổng công ty bên Mĩ sẽ đích thân qua nghe hắn thuyết trình, để quyết định phương hướng mở rộng.

Hắn cố gắng nhiều năm, giờ năng lực đã được khẳng định, nghe nói tổng công ty còn hi vọng đưa hắn qua Mĩ công tác, có thể nói đây chính là bước ngoặt cuộc đời.

Đây là lúc mấu chốt, Trương Kiến Hiền hắn không thể có tin đồn khó nghe trong công ty, đây cũng là nguyên nhân hắn tìm mọi cách nhân nhượng Kim Long.

Nhịn một chút, được rồi, nhỏ không nhịn sẽ loạn đại sự...

6. Chương 3-2

Như trước, ngủ thẳng đến nửa đêm, lại có người leo lên giường hắn, lúc này hắn không ngạc nhiên, chỉ cắn chặt răng, chỉ cần đối phương không quá phận, hắn cũng nhắm mắt nhắm mắt mở.

“... Tiểu dã miêu đang giả bộ ngủ.” Người tranh giường chui được vào chăn, nói.

Làm sao gã biết? Mình không nhúc nhích, mặt hướng vách tường, hơi thở không loạn.

“Thân thể băng quá chặt... Hắn không phải lần đầu tiên ngủ cùng đàn ông, thế nào còn khấn trương như vậy?” Cố ý khích hắn.

Trương Kiến Hiền nhịn không được, quay đầu mắng: “Tôi tuy rằng ngủ với rất nhiều đàn ông, chỉ với tên ác bá anh là không quen! Anh, anh, anh thật sự rất ồn, tôi sao có thể ngủ? Anh ngủ với Vĩ Tử đi!”

“Tôi nói rồi tôi thích người xinh đẹp, cậu đẹp hơn Vĩ Tử, đương nhiên phải ngủ với cậu.” Gã nói đương nhiên: “Tôi không thích ngủ cùng đàn ông, cậu là trường hợp đặc biệt.”

Trương Kiến Hiền trừng gã, chẳng lẽ mình nên bởi gã nói như vậy mà lớn tiếng cảm tạ sao? Không, trên thực tế, hắn đã tức đến nói không ra lời.

Quay người, kéo chăn bông bao lấy mình, nhắm mắt làm ngơ, tai không nghe, miệng không nói... Ngủ!

Kim Long cười nhẹ, cũng chui vào chăn của Trương Kiến Hiền, ôm chặt lấy hắn, đối phương sẽ sớm... quen với khí tức của mình.

Tám giờ sáng thứ hai, đúng giờ rời giường, phát hiện Kim Long còn đang ngủ, Trương Kiến Hiền đen mặt, ngực cùng bụng tên kia lại dính sát vào lưng mình, khó trách thế nào cảm thấy trong chăn nóng như vậy? Càng ghê tởm là, sáng sớm, đàn ông thường có sinh lý biến hóa...

Đáng giận, cùng ai cũng có thể, chỉ có Kim Long lão đại khiến hắn buồn nôn, vị này ni Ander thấp người tồn tại rất chói mắt, cố ý dùng thủ đoạn hạ lưu uy hiếp người, cũng khiến người khinh thường, hiện tại ngay cả tình dục cũng quấy nhiễu, tiếp tục như vậy, sớm hay muộn hắn cũng ‘nổi dậy’.

Oán hận vẫn bung ra hắn ôm tay mình, xuống giường, quay đầu lại tiếp tục lườm, càng tức, Kim Long tên kia thật sự bại hoại, lại có thể chỉ mặc một cái quần lót đi ngủ, còn là quần lót caro của mình, ác, chờ ôn thần này đi rồi, hắn nhất định phải nhốt cái quần này vào thùng rác, cho xe rác mang đến lò thiêu hoặc là cho cả đồng đồ bỏ vùi đi!

Nhẹ chân nhẹ tay rời phòng ngủ, không chú ý đến Kim Long như tên trộm nhìn lén nhất cử nhất động của chủ nhà.

Rửa mặt đánh răng, lấy keo chỉnh kiểu tóc, không cho tóc tán loạn, ngoài ra trong công ti có một nửa là nữ, hắn súc một ít nước hoa quen thuộc, mặc áo sơmi nóng hổi tiếp giặt vừa đưa tới, cái này, quản lý bộ phận mở rộng đều có.

Trong công ty muốn người tôn kính, hay tới bar muốn cho người ái mộ, trang phục thích hợp là không thể thiếu, Trương Kiến Hiền hắn am hiểu đạo này, khi đi làm mặc có khuynh hướng cường điệu uy nghiêm cùng khí thế; ban đêm ra ngoài thì áo quần hàng hiệu tao nhã, không cố ý chọn sức phẩm cá tính, suy sút hoặc kiểu tóc cá tính, đều vì tôn mình lên ở mọi phương diện.

Chuẩn bị đã xong, hắn ra khỏi phòng tắm, mở tủ lạnh, bên trong có một đồng bánh mỳ Vĩ Tử mua, hắn tùy tay cầm một cái cắn, ăn, mùi truyền đến, cà phê đã pha xong, rót một chén, dạ dày không cho phép hắn uống cà phê đen, nhất định phải thêm sữa với đường...

“Tiểu Hiền Hiền dạ dày cậu không tốt, uống ít loại đồ kích thích này thôi, tôi giúp cậu uống...”

Một cái móng heo bay tới giữ lấy eo Trương Kiến Hiền, không cho hắn chạy, sau đó một bộ tóc rối tung rối mù cúi xuống nhắm lý cà phê trên tay Trương Kiến Hiền, như chó săn vui vẻ giành thức ăn.

“Ngô, thật đáng!” Chỉ liếm một ngụm, Kim Long liền co đầu rút cổ, sắc mặt khó coi.

Trương Kiến Hiền trộm cười lạnh, còn chưa cho đường, cho đáng chết! Bất quá hắn còn chưa vui được ba giây đã bị phá.

“Anh! Anh xem, đều tại anh làm hại, cà phê bắn lên quần áo tôi!” Vốn đang vui sướng khi người gặp họa lý cà phê trong tay cầm không chắc liền bắn lên quần áo mình, nổi giận.

Kim Long bất cần nói: “A, cởi ra vứt máy giặt là được, tôi giúp cậu cởi...”

Trương Kiến Hiền dùng sức đẩy tay gã đang sấn đến, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Anh có biết vải dệt dính cà phê rất khó giặt không hả? Đáng giận, bộ đồ tốt nhất của tôi!”

Da da cười: “Tôi đền cậu, Tiểu dã miêu, sáng sớm đừng tức giận... Di, cậu thoát nhìn là lạ...”

Nghi hoặc nhìn đông ngó tây, cuối cùng hắc đạo đại ca tỉnh ngộ, khó chịu gãi loạn tóc Trương Kiến Hiền: “Tiểu dã miêu, lông của cậu thật khó coi, làm gì phải như vậy? Giống như nhân viên công vụ cứng nhắc... Mùi gì đó? Cậu còn sức nước hoa?”

“Uy, anh đừng tay cho tôi!” Dùng sức đẩy ra, Trương Kiến Hiền phát hỏa không phải bình thường: “Trên người tôi chính là nước hoa nam chuyên dụng, anh hiểu hay không a, ở chỗ tôi làm có rất nhiều chị em phụ nữ, sử dụng nước hoa là lẽ phép!”

Kim Long lẩm bẩm: “... Tắm rửa xoá ngay mùi này đi, mùi hương của cậu còn dễ ngủ...”

“Anh là cậu à? Mùi với không mùi?” Cãi lại: “Kiểu tóc dù cứng nhắc thế nào cũng tốt hơn kẻ không đóng nổi hết cúc áo sơ mi!”

Kim Long đã mặc lại quần áo mình, có điều, bên trong vẫn là quần lót của Trương Kiến Hiền, cả người da da, như con gián đánh mãi không chết.

Trương Kiến Hiền sờ sờ đầu mình, thật vất vả chỉnh lại kiểu tóc, nhìn đồng hồ, đến giờ làm rồi, không có thời gian chải lại, hấn thật sự tức đến toàn thân muốn bốc hơi.

Kim Long còn lẩm nhảm: “... Cậu mặc loại quần áo đứng đắn này, không giống Tiểu dã miêu... Đổi quần áo, như bộ đồ hôm qua cậu cho Vĩ Tử mặc ấy, theo tôi ra cửa hóng gió...”

“Tôi phải đi làm, nào có thời gian cùng anh đi hóng gió? Anh không phải đang chạy trốn sao? Đi ra ngoài bị cảnh sát bắt, ngàn vạn lần đừng khai ra tôi.” Trương Kiến Hiền dứt khoát từ chối.

“Ai cho phép cậu đi làm?” Không hề báo trước, Kim Long mặt đột nhiên trầm xuống, nhanh chóng ôm lấy Trương Kiến Hiền, tay dùng lực thật lớn.

Cà phê cũng không uống hết, keng một tiếng rơi xuống bàn, Trương Kiến Hiền dù sao cũng là nam nhân, khí lực không nhỏ, giặt khỏi tay Kim Long.

“Ai không cho phép ta đi làm? Người xem tất cả đây đều là ta mua về, không làm, ta không có cơm ăn, chẳng lẽ học các người vào nhà cướp của?” Bởi vì tức đến đỉnh điểm, Trương Kiến Hiền bắt đầu nói bừa.

Kim Long hừ một tiếng: “Hiện tại ai còn lưu hành vào nhà cướp của? Tiểu Hiền Hiền cậu quá coi thường tôi, thủ đoạn kiếm tiền của tôi so với cậu còn cao minh hơn...”

“Bán bạch phiến, nhập khẩu vũ khí, hay hối lộ viên chức, bí mật làm chuyện phạm pháp lại lợi nhuận cao?” Trương Kiến Hiền cười lạnh: “Đương nhiên cao minh, nếu không, cảnh sát đã sớm bắt người đi ăn cơm tù.”

“... Tiểu Hiền Hiền, cậu cũng biết cha mẹ thân thích của cậu ở Đài Nam thường chơi mảnh gì chứ? Lại nói, tôi vẫn quang minh lỗi lạc hơn, ít nhất, tôi nói rõ cho cậu biết tôi là hắc đạo, tuyệt không giả bộ thanh cao.”

Lời này làm tổn thương Trương Kiến Hiền, hấn trắng mặt, cũng không đôi co với Kim Long nữa, ra cửa đổi giày da, khoác áo vét, mở cửa ra ngoài, Kim Long đứng đó sắc mặt chuyển đổi mấy lần, đang muốn đuổi theo kéo người lại, Vĩ Tử đột nhiên lao ra ra khỏi khách phòng.

“Lão Đại Lão Đại, Cận đại ca gọi điện khẩn tới!”

Kim Long bởi vậy mới dừng lại, chờ gã nghe xong điện thoại, toàn thân nổi giận như ác quỷ.

“Vĩ Tử, lập tức lui, thu dọn toàn bộ nơi này!” Gầm lên.

Sớm đã quen tùy thời tùy chỗ chuẩn bị trốn chạy, hai người không chút trì hoãn, Kim Long nói vớ lấy túi vũ khí hôm qua Vĩ Tử mang tới, đi dép lê liền lao ra ngoài, Trương Kiến Hiền lúc này đã tới ga-ra, mở cửa ghế lái, xoay người muốn vào, chợt thấy Kim Long hỗn hển chạy tới, nhú mào, đoán đối phương lại muốn làm gì.

“Tiểu Hiền Hiền, đợi...” Kim Long kêu.

Đợi mới là lạ! Nhanh chóng vào xe, không cho Lão Đại phản động lấy lý do bắt mình về.

Chợt một tiếng chói tai, như thanh âm xé rách không khí truyền tới, sóng âm ba truyền đến từ vách tường phía sau Trương Kiến Hiền cùng Kim Long, thanh âm chấn động bầu không khí sáng sớm.

Trương Kiến Hiền ngây cả người, đã từng đi lính hấn qua hai giây liền hiểu ngầm ra đó là...

Súng giảm thanh!

“Tiểu Hiền Hiền, đừng phát nổ!” Kim Long hỗn hển, cúi thấp người, đẩy Trương Kiến Hiền vào trong xe.

“Súng! Có người nổ súng!” Trương Kiến Hiền kêu lên, phản ứng đầu tiên là gọi điện báo cảnh sát.

“Đã qua, nhanh lên!” Kim Long đẩy mông Trương Kiến Hiền, đẩy đôi phương qua ghế phụ, sau đó chính mình tránh ở sau cửa xe, lấy cửa xe làm lá chắn, bắn về phía kia mấy phát.

Vĩ Tử lúc này đã chạy ra, lập tức nổ súng yểm trợ Lão Đại, Kim Long thừa dịp này không khách khí ngồi vào ghế lái, đóng cửa xe kêu: “Chìa khóa xe!”

Thấy chìa khóa ngay trên tay chủ xe, Lão Đại cũng không khách khí, đoạt lấy liền khởi động xe, Trương Kiến Hiền mất phương hướng bị người đẩy qua, tư thế rất khó coi, lúc này đang nghĩ cách xoay thân hình một mét tám của mình lại, chờ ngồi thẳng, thấy trên đường cái có hai kẻ cưỡi mo-to đen, tay cầm súng bắn về phía này, lập tức ngăn chặn xúc động muốn mắng người.

Lại là hai tiếng bang bang nhỏ vang lên, một cái xe vọt lên, Trương Kiến Hiền tức sùi bọt mép.

“Xe mới của ta! Bọn hần là ai? Cừu gia của người có phải không? Bắn người là được rồi, sao phải bắn xa của ta? Trời, đèn xe cũng không tha...”

“Xe Tiểu Hiền Hiền không tồi, thép tấm đủ dày, có thể bắn không xuyên được!” Vừa nói vừa nhấn ga, vọt tới bên người Vĩ Tử, cho hần lên xe, tiếp theo phóng đi, lao thẳng tới hai chiếc mo-to, trong đó một chiếc né không kịp, bị đụng trúng, người bay ra xa tít, sau đó Kim Long đột nhiên quay xe, chờ xác định được phương hướng, lập tức lách vào ngõ nhỏ ngoài đại lộ.

“Đợi một chút, anh muốn đi đâu? Đây không phải hướng tới công ty tôi, tôi phải đi làm!” Trên xe, người vẫn còn hồ đồ không hiểu hiện trạng kêu lên thăm thiết.

7. Chương 4-1

Sáng sớm, tinh thần phấn chấn thì nên làm việc, đột nhiên ra khỏi cửa lớn lại gặp trận độ súng, còn bị lão đại hắc đạo đang trốn chạy bắt cóc, Trương Kiến Hiền thật khóc không ra nước mắt!

Càng khỏi nói hần mua xe chưa được mấy tháng, chẳng những bị dùng làm công cụ bắt cóc mình, còn bỗng dưng lãnh mấy viên đạn, lúc đó nhân viên bán hàng con liên tục ca ngợi đèn pha chữ L, còn bộ cảm biến ánh sáng tự động, còn đáng xe đẹp, hiện tại... Một khối phế liệu!

Cũng có chút quá mức, dưới kỹ thuật lái xe ‘điều luyện’ của người nào đó, sườn trước đã bị cạo sòn, vậy còn chưa tính, gã còn lấy xe đi đụng mô-tô, quay xe thì tiếng lốp xe ma sát với mặt đường thật ghê người, đồ đạc trước cửa nhà hàng xóm đều bị phá hư, bốn phía xe đều không còn lành lặn... Không dám nghĩ tới, đến lúc xe chạy ra đường lớn, tận mắt thấy lái xe kỹ thuật của người nào đó, muốn ngất!!

“Uy, anh!” Ôm chặt cặp táp trong tay, Trương Kiến Hiền hỏn hển kêu: “Anh chạy nhanh như vậy làm gì? Không được... Sao lại vượt đèn đỏ? Anh muốn tôi nhận bao nhiêu giấy phạt đây?”

Vĩ Tử ngồi sau thay đại ca biện hộ: “Tiểu Hiền ca, không phải đâu, anh xem phía sau... Đầu thấp chút, có hai cái xe đuổi theo, Lão Đại đang nghĩ cách cắt đuôi chúng...”

Trương Kiến Hiền rung mình, cúi người quay đầu, nhìn xuyên qua kính xe phía sau, phát hiện dù xe chạy đặc biệt nhanh, nhưng vẫn nhìn thấy hai bóng xe đuổi theo phía sau.

“Này, đây là trái pháp luật... Nhanh báo cảnh sát!” Trương Kiến Hiền ý nghĩ trống rỗng, quên luôn hai vị hắc đạo ngồi bên cạnh.

“Yên tâm đi, Tiểu Hiền Hiền, kỹ thuật lái xe của tôi là bậc nhất, không cần cảnh sát ra mặt, tôi có thể xử lý được bọn chúng...” Kim Long bên lái xe bên cười hắc hắc.

“Tôi, anh, tôi... Tôi bị muộn rồi... Uy, nhường người đi đường!” Câu nói sau cùng là rống lên.

Kim Long bấm còi như điên, bá bá bá, âm lượng tuyệt đối vượt qua tiêu chuẩn cục bảo vệ môi trường đặt ra, có điều hành động này tương đối hữu hiệu, người đi trên đường lập tức né tránh, chờ xe Trương Kiến Hiền đi qua, mỗi người đều dùng ngón giữa ân cần hỏi thăm chủ xe.

“Tiểu Hiền Hiền thật là, mới vừa học lái xe có phải không? Không thấy tôi ‘bá bá’ trước người đi đường còn có thời gian đáp lại tôi?” Kim Long tiếp tục bận rộn đông chồn tây chui khắp Đài Bắc, thuận tiện giáo dục hành khách bên cạnh: “Đài Loan giao thông rất loạn, học chiêu số của tôi, cam đoan một đường đi thẳng.”

Vĩ Tử phía sau cổ vũ: “Đúng đúng, Tiểu Hiền ca, anh phải nhớ kỹ lời vàng ngọc của Lão Đại, anh ấy là cao thủ nhất đẳng trong Vân Dật hội chúng ta, chưa từng đâm chết người...”

Không đâm chết người chính là nhất đẳng? Trương Kiến Hiền nghe xong, cơ hồ muốn mắt trợn trắng đã bất tỉnh... Không được, thời khắc mấu chốt này không thể ngất được.

“Phía trước, quẹo trái! Chỗ đó đến công ty tôi, thả tôi xuống, xe anh lái đi không sao, tôi bỏ!” Trương Kiến Hiền cuối cùng phải nhượng bộ.

Kim Long nhe răng cười: “... Không được, phía sau có người theo, tôi phải giải quyết trước...”

“Ân oán cá nhân của mấy người đừng ảnh hưởng đến tôi, hôm nay tôi có hội nghị quan trọng...” Trương Kiến Hiền nói chuyện cơ hồ mang theo nức nở.

Kim Long nhìn hẩn một cái, không nói tiếp, đúng lúc này mấy chiếc xe từ ngã tư đường xông tới, cản trước mặt, Kim Long tốc độ xe rất nhanh, mắt thấy tránh không kịp, Trương Kiến Hiền theo bản năng nhắm chặt mắt, trong lòng chỉ có một ý niệm.. Hình như xe có túi khí an toàn...

Túi khí an toàn hoàn toàn là anh hùng không đất dụng võ, Kim Long đánh lên trước mặt chiếc xe phía trước, đạp phanh xe, thời điểm ngàn cân treo sợi tóc chuẩn xác chuyển lái, làm xe dừng lại.

Trương Kiến Hiền đợi vài giây sau, va chạm không đến như dự đoán, mở mắt ra, mờ mịt nhìn ngoài xe, phát hiện toàn bộ đường cái đã bị mấy cái xe chiếm đóng, toàn bộ xe bình thường đều tự động tự phát chuyển hướng chạy, vội vàng vàng, giống như biết đám người kia không phải người lương thiện, ít chọc mới tốt.

Vận thế quả nhiên thấp tới cực điểm a, nghe nói năm nay hần bị sao Thái Tuế chiếu...

Kim Long thấy mặt hần bị hù đến tái nhợt, có chút thương tiếc, có chút muốn cười, xoa mặt hần, nói: “Chớ khẩn trương, là tiếp viện.”

“Tiếp viện...” Vẫn không rõ lắm trạng huống hiện tại.

“Vĩ Tử, cậu theo Cận đại ca, ở Đài Bắc chờ tin tức của tôi, tôi theo kế hoạch đi chặn hàng đám kia.” Kim Long phân phó tâm phúc phía sau.

Vĩ Tử không hỏi nhiều, trả di động lại cho Trương Kiến Hiền rồi xuống xe, bước nhanh về phía cỗ xe đen phía trước, cùng người bên trong nói gì đó liền lên xe đối phương.

Trương Kiến Hiền biết tận dụng thời cơ, lúc này không đi thì đợi đến bao giờ? Hần vội nắm tay cầm cửa xe, không nghĩ tới Kim Long đã giữ chặt tay hần, ác thanh ác khí hỏi: “Làm gì?”

“Đi, đi làm, anh anh anh không cần tiền, tôi bắt taxi cũng được...” Có thể là vừa mới bị dọa, Trương Kiến Hiền khí thế đều tiêu tan, bên muốn tránh thoát, bên cà lăm đáp.

Kim Long trừng hần một cái, cũng không buông tay, kéo người lại chỗ cũ, đạp chân ga vọt tới trước, Trương Kiến Hiền cả kinh, chỉ có thể sập cửa xe, miễn cho bị bay ra ngoài.

Kim Long lái xe đi ngang xe Vĩ Tử ngồi, chìa đầu ra chào hỏi: “Cận đại ca, hai con chuột nhắt đuổi sau tôi giao lại cho anh, huynh đệ còn có chuyện xử lý, Vĩ Tử nhờ anh chiếu cố a.”

Người đàn ông cũng ngồi ở ghế lái, rất uy nghiêm, gật đầu nói: “Vĩ Tử ở đây, cậu yên tâm, tôi chờ tin tức của Vân Dật hội, cần giúp đỡ cứ việc phân phó.”

“Cận đại ca giúp tôi một đại ân, đợi bọn tôi giải quyết đám Xích Hào bang này xong, nhất định toàn bộ thành viên sẽ qua đáp lễ Cận đại ca.” Kim Long nói.

“Huynh đệ kết nghĩa, đừng khách khí như vậy...” Cận đại ca lúc này nhìn thấy Trương Kiến Hiền, chưa từng thấy qua người nho nhã như vậy, xem ra không phải người giới hắc đạo, nhìn không được mở miệng hỏi: “... Kim Long, vị này...”

“Áp trại phu nhân.” Kim Long ngẩn gọng trả lời.

Cận đại ca cười lên ha hả, bất quá, Trương Kiến Hiền cười không nổi, nếu mình thật sự là nữ, hành vi của Kim Long thật sự là “cường thường dân nữ”.

Sau vài lời vô nghĩa, Kim Long nhún ga một cái, gào thét một tiếng, đại mã lực hướng phía nam tiến đến, Trương Kiến Hiền tâm đều lạnh xuống, phương hướng này, vừa khéo lại ngược hướng công ty hắn...

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Cẩn môi, lé mắt trừng người lái xe, Trương Kiến Hiền môi run lên hỏi: “... đã nói, xe muốn anh cầm đi... Tôi hôm nay thật sự có hội nghị quan trọng, tôi...”

“Hội nghị quý quái ấy thiếu cậu thì thế nào? Chỗ Tiểu Hiền Hiền làm nếu không có cậu làm gì cũng không xong sao?” Kim Long khinh thường hỏi.

Vốn muốn nói đúng vậy a, hội nghị do hắn một tay chủ đạo, đề tài thảo luận cũng vì sản phẩm do bộ phận mở rộng của hắn phát triển, có điều suy nghĩ một chút, dù quản lý như hắn đi vắng, còn có phó quản lý có thể tiếp nhận, nếu không, hai vị trợ thủ bí mật cũng có thể phát huy công dụng...

Kỳ thật đích xác không quan trọng đến độ thiếu hắn là không xong, không có hắn, công ty làm theo hoạt động, cấp dưới của hắn cũng sẽ dựa theo kế hoạch để hoàn thành tiến độ, Trương Kiến Hiền lại không muốn trước mặt Kim Long thừa nhận điểm này.

“... Hôm nay người tổng bộ bên Mỹ sẽ đến, tôi là người điều khiển hội nghị, phụ trách giải thích sản phẩm, trả lời toàn bộ nghi vấn bọn họ đưa ra... Anh... Cái hội nghị này đối với tôi rất quan trọng, có thể củng cố địa vị của tôi trong công ty...” Càng nói, thái độ Trương Kiến Hiền càng mềm, chỉ hy vọng Kim Long có thể thả cho hắn một con ngựa.

Kim Long không biết thế nào, mặt trầm xuống, như ăn phải cân thuốc nổ, tùy thời có thể phát nổ.

“Công ty chó má gì chứ? Quan trọng hơn Vân Dật hội ta sao?” Nói lầm bầm hỏi.

“Cẩn bản không có gì chung, so cái gì?” Trương Kiến Hiền khó hiểu: “Chúng ta mỗi người đi một ngã, anh về với đám đạo tặc của anh, tôi trở lại cuộc sống của tôi, vậy thôi, xe tặng anh, không cần trả tôi cũng không sao.”

Kim Long thực khó chịu trước đáp án như vậy, rốt cuộc đạp chân ga, trên đường có xe chặn phía trước gã liền ấn còi loạn lên, còn xuất rất nhiều động tác tiêu chuẩn đua tốc độ, còn cố ý xoay tròn mấy vòng, hơn nữa, có thể là cố ý, gã lượn lách đánh võng, phóng điên cuồng, ngẫu nhiên còn cố ý làm động tác hoa thức dư thừa, khiến Trương Kiến Hiền hoài nghi chiếc xe này hẳn không phải xe hắn mua ở cửa hàng, hoặc là đã bị Kim Long đánh tráo, hoặc xe đã quy phục gã.

Kết quả việc đùa bỡn quá phận, là hành khách ôm bụng, sắc mặt tái nhợt, say xe, nhưng Lão Đại chạy xe

ngược lại tâm tình tốt lắm.

“Tiểu Hiền Hiền a, chiếc xe này không tồi, động cơ khoẻ, tôi vừa mới thử qua, tốc độ thấp thời gian chuyển hướng phản ứng linh hoạt, đi vòng ổn định lưu loát, tốc độ cao khi tuần tra cũng vô cùng thoải mái... Ân, động lực phát ra hẳn là tăng lớn lượng khí thoát đặc thù động cơ...”

“Tôi không hiểu mấy thứ đó, chỉ là bạn bè giới thiệu, nói đây là kiểu xe thể thao mới nhất, phong cách mới.” Trương Kiến Hiền che miệng, cố gắng áp chế cảm giác khó chịu.

“Cái gì? Xe thể thao ưu việt như vậy cậu lại chỉ dùng nó bò trên đường Đài Bắc thôi sao? Thật là lãng phí!” Kim Long lắc đầu, giống như đáng tiếc: “Đây là xe thể thao a, không cho nó làm mưa làm gió, hưởng thụ khoái cảm lớp xe lướt trên đường, là cậu không làm tròn bổn phận a!”

Trương Kiến Hiền nhú mày: “Xe của tôi, anh quản tôi dùng thế nào sao? Tôi không giống anh, không coi mạng ra gì... Chậm một chút, đừng vòng đến vòng đi... Tôi sắp ói.”

Đúng lúc này, điện thoại trong tay Trương Kiến Hiền vang lên, nhìn số hiện trên màn, là công ty gọi, Trương Kiến Hiền đột nhiên nhớ tới mình còn chính sự chưa làm, vội vàng nghe.

“Tiểu Ly?” Là một người trợ lý, Trương Kiến Hiền lập tức chuyển giọng nhu hoà, hẳn đối phụ nữ luôn luôn duy trì lễ độ, bày ra thái độ khiêm tốn ôn hòa: “Tôi, tôi không sao...”

Tiểu Ly ở đầu bên kia vội vàng nói: “Quản lí, người tổng boojj đều đang ở phòng hội nghị, còn chờ mỗi anh... Anh thật sự không có việc gì? Anh chưa bao giờ tới muộn, chúng em đều lo anh lái xe trên đường liệu có...”

Trương Kiến Hiền cười khổ, phải giải thích thế nào chuyện mình như cá trong chậu bị kéo vào giữa cuộc đấu súng đây?

“... Mọi người họp trước đi, tôi lập tức trở lại...”

Đang muốn nói hẳn sẽ nghĩ mọi biện pháp về công ty, đại ca đang lái xe đột nhiên một tay đoạt lấy điện thoại của hẳn, không chút khách khí rống qua điện thoại.

“Uy, Tiểu Hiền Hiền không đi làm, ta giúp hẳn xin phép! Lý do? Hôm nay bà cố hẳn chết... Ta là ai? Nãi quần ta là ai?” Nói xong lập tức ngắt cuộc gọi, vì nhất lao vĩnh dật, thậm chí tắt máy.

8. Chương 4-2

Trương Kiến Hiền ngơ ngác nhìn di động của mình, cái gì mà nhường nhịn vì lợi ích toàn cục tất cả đều ném lên chín tầng mây.

“Anh thật quá đáng! Anh muốn bắt tôi đi đâu? Nói cho anh biết, nhà tôi đã sớm cắt đứt quan hệ với tôi, sẽ không vì tôi trả tiền cho anh!” Nghiêng đầu, giữ chặt cặp táp của mình, giống như chết đuối bám lấy miếng gỗ, đốt ngón tay đều trắng bệch.

Kim Long đem phản ứng của hắn đều đặt trong mắt, lại cười cười, nhét di động vào túi mình.

“Đừng nóng giận vậy, Tiểu Hiền Hiền, ai cần tiền nhà cậu? Kim Long này còn chưa đến mức ngay cả mình muốn gì cũng không rõ.”

Trương Kiến Hiền nghe ra trong lời gã có chút quái dị, bất quá cũng lơ đãng, chỉ có bả vai suy sụp xuống, cắn răng mắng: “... Lưu manh...”

Kim Long lão đại rất đặc ý: “Tôi vốn là lưu manh, hiện tại mới biết sao... Ngồi vững, phía trước hình như có cảnh sát chặn đón, tôi lách đường nhỏ đi...”

Nhân tình sáng lên, cảnh sát? Trương Kiến Hiền như gặp đường sống, tính chạy qua chỗ cảnh sát sẽ nhào người ra cầu cứu, nếu không học như phim ấy, mở cửa xe liền nhảy xuống... Làm như vậy hẳn là rất đau, nhưng chỉ cần có thể thoát khỏi ôn thần này, gãy xương cũng cam tâm.

Kim Long ‘đạo cao một thước, ma cao một trượng’, dùng sức chuyển lái, nhằm ngách nhỏ gần nhất mà vòng, Trương Kiến Hiền chỉ có thể trơ mắt nhìn bảo mẫu yêu dấu của dân nói bái bai.

“Người rút cuộc muốn thế nào? Chơi trốn tìm với ta sao?” Chịu không nổi, Trương Kiến Hiền mở miệng mắng.

“Không có a, muốn mang tiểu dã miêu đi hóng gió thôi, trên đường về Nam Bộ có người cùng nói chuyện phiếm, sẽ không nhàm chán...” Kim Long cười hắc hắc.

“Anh có phải khi dễ tôi đến nghiện rồi không, lão yêu ép buộc?” Trương Kiến Hiền tỉnh ngộ: “Tôi biết rồi, anh nhìn tôi ngứa mắt, cho nên thừa cơ hội khi dễ để giảm stress tích lũy bấy lâu...”

“Nói ngược rồi nha, Tiểu Hiền Hiền, kỳ thật là cậu khinh người đó chứ? Cậu luôn coi tôi là đồ cặn bã còn gì...” Liếc xéo một cái, Kim Long nói.

Trương Kiến Hiền rùng mình, đúng vậy, từ khi Kim Long cùng Vĩ Tử tiến vào tầm nhìn của hắn, thật sự hắn chỉ coi bọn họ là đồ hạ lưu, chỉ muốn tránh càng xa càng tốt, nhưng bị Kim Long nói ra trắng trợn như vậy, hắn vẫn có chút chột dạ, vì thể ngậm miệng không nói.

“Kỳ thật, trừ bỏ so với người thường tôi được cảnh sát chú ý hơn chút, ưu điểm cũng có rất nhiều, ví dụ, tính tình hào sảng, vui tươi hoạt bát, không câu nệ tiểu tiết... Ai, tóm lại ưu điểm nhiều không kể siết, Tiểu Hiền Hiền đừng cách xa vạn dặm, làm bạn tốt với tôi đi.”

“Tôi chán ghét anh.” Trương Kiến Hiền nói thẳng.

“Tôi cũng rất thích cậu...” Kim Long liếm liếm môi, thấp giọng nói: “... Muốn nhuộm đen...”

“Anh muốn kéo tôi gia nhập xã hội đen? Thật có lỗi, tôi dốc lòng cho việc phát triển sản phẩm điện tử, không am hiểu rửa tiền, cũng không phân biệt nổi bạch phiến bột mì khác nhau chỗ nào, cảnh sát nếu tra đến, nhất định sẽ là người đầu tiên bán đứng anh, tôi tuyệt đối không giúp ích gì được cho anh.” Trương Kiến Hiền lạnh lùng trả lời.

Kim Long cười lên ha hả: “Tiểu dã miêu thực hài hước a, quả nhiên hợp khẩu vị của tôi, tôi ngàn vạn lần không thể thả cậu đi...”

Được khen ngợi như vậy càng khiến Trương Kiến Hiền nổi cáu, đột nhiên hấn phát hiện phía trước khác thường.

“Anh không phải nói phải về Nam Bộ, sao không đi đường cao tốc? Đây là chỗ nào? Anh không biết đường sao, dùng vệ tinh trên xe...”

“Tôi biết đường, chỉ là trước khi về Nam Bộ, muốn ghé qua một nơi... Phong cảnh trên đường rất đẹp a, tiểu dã miêu sẽ thích.” Kim Long nói: “Vệ tinh chỉ đường? Chỉ có đám mù hướng mới cần, xe mua về cũng đâu phải làm cảnh, sao không tung hoành thiên hạ đi?”

Trương Kiến Hiền thở phì phì, hấn tốn bao tiền gắn vệ tinh chỉ đường, cứ nhiên bị người khinh bỉ đến vậy?

“Vệ tinh ít nhất sẽ không để người lạc đường, lãng phí thời gian tìm đường...” Hấn cố gắng cường điệu giá trị đồ vật.

“Lạc đường cũng có cái thú của lạc đường a!” Kim Long cười mỉ mỉ nói: “Tôi có lần bị lạc trong núi, lách đồng lách tây, cuối cùng tìm thấy thôn trang, quen biết thiệt nhiều dân bản địa, ở đó uống rượu mê say đến ngủ ba ngày ba đêm mới xuống núi, không tồi không tồi...”

Trương Kiến Hiền trong đầu hiện lên hình ảnh Kim Long cầm súng ép dân bản địa cống nộp rượu.

Kim Long nói tiếp: “Còn nữa, năm trước tôi lái xe đi trên đường Hoa Đông, bên kia đường là biển, tôi mắc tiểu chạy xuống bờ biển đi tiểu, gặp phải một cô nàng muốn tự sát, tôi lập tức xách cô ta ra bờ biển, hảo hảo mắng một phen, nói có thời gian tự sát còn không bằng nghĩ biện pháp, giáo huấn tên bội bạc kia một trận...”

“Hiện tại cô gái đó đâu?” Trương Kiến Hiền nghe nghe, tò mò.

“Tôi giới thiệu cô ta vào Mẫu Đan bang nổi danh, hiện tại đã là người phụ trách Đài Đông chi bộ, cô ta nói vào Mẫu Đan bang rồi, gặp được rất nhiều chị em có hoàn cảnh tương tự, hiểu được phải tự vươn lên, cô ta sau đó đã tìm ra tên bạn trai cũ, đánh gãy chân hắn, còn đòi một số tiền lớn làm chia tay phí...”

Trương Kiến Hiền mặt đen: “Anh, anh đây là kéo người vào hố lửa.”

“Hố lửa? Hừ, ít nhất cô ta được sống khoái hoạt hơn, sẽ không cả ngày ân hận.” Kim Long nói: “Tiểu dã miêu cậu cũng vậy, để ý người khác làm gì? Chân trời nào không có cỏ thơm, tôi...”

Trương Kiến Hiền không muốn thảo luận chuyện Tiểu Dị, nói chen vào: “Uy, cho thương lượng được không? Đừng gọi tôi là tiểu dã miêu, thực ghê tởm... Anh nhìn kỹ tôi coi, tôi có điểm nào giống mèo hoang?”

Kim Long thật sự nghe lời, nhìn nhìn đối phương từ trên xuống dưới, sau đó nuốt nước miếng.

“... Có điểm nào không giống? Rõ ràng vừa hắc lại vừa cay, còn tính khí thích đùa giỡn, tôi mà không gắt gao trông chừng, mèo hoang động dục, nhất định chạy trốn không thấy thân ảnh...”

Trương Kiến Hiền cảm thấy, giống như mấy lời hắc dùng tán tỉnh mỹ nam trong quán bar, thế nào hôm nay lại dùng trên người hắn? Rất nguy hiểm, vị lão đại Kim Long này xem ra đối với mình có ý xấu...

Giả ngu, làm bộ như không hiểu, đem cửa kính kéo xuống, ánh mắt hướng ra, thưởng thức phong cảnh bên đường... Không đúng, khi nào đã bị Kim Long nắm mũi dẫn đi, cho là mình thật sự đi ra du sơn ngoạn thủy sao?

“Đường đi... Rất kỳ quái, có người đuổi theo, anh nên nhanh chóng trở lại căn cứ...” Trương Kiến Hiền không kiên nhẫn hỏi: “Thế nào đường càng đi càng hẻo lánh? Không phải muốn đem tôi tới nơi hoang sơ để giết người diệt khẩu chứ?”

“... Muốn giết người, ở nhà cậu là có thể giết, làm gì phải tốn công tốn sức vòng tới đây? Tôi cũng không phải ăn no dưỡng mỡ.” Kim Long cười ha ha: “Tiểu Hiền Hiền ưu tú như thế, chết thì thật đáng tiếc?”

Trương Kiến Hiền ngẫm lại,... Đúng vậy, nếu Kim Long có tâm giết mình, trong nhà là có thể động thủ, dù sao nơi đó chỉ có mình, nếu mình chết, có thể phải đợi vài ngày sau, công ty không thấy mình đi làm, phái người đến tìm, mới có thể phát hiện thi thể của mình...

Không có khả năng có người để ý đến mình, quen biết ở bar đều là heo bằng cẩu hữu, trong công ti, vì bản khoán mình là đồng tính luyến ái, cũng không hoà đồng được với cấp dưới, mà từng duy nhất để ý mình, Tô Hiểu Dị, bị tàn nhẫn đuổi đi.

Ném qua trái đắng, không phải là bị Tô Hiểu Dĩ cùng người yêu cậu Tần Đại Đồng giáo huấn lần ấy, mà là hiện giờ ngày ngày đêm đêm vắng vẻ cùng hối hận.

Cái loại đau đớn này, tựa như đóng cọc, liên tục đánh vào lòng, làm cho mình sống càng thêm thối nát, thường thường sau lúc tan tằm, không muốn trở lại căn nhà trống rỗng ấy, chỉ có thể đến quán bar quen thuộc cuồng loạn một phen, nếu gặp đối tượng thuận mắt, chuyện tình một đêm, ngẫu nhiên tìm một cơ thể sưởi ấm cho mình, nếu không, tịch mịch khó chịu.

“Tôi mang cậu lên núi dạo chút, làn da Tiểu Hiền Hiền trắng như người chết, nhất định rất ít ra ngoài chơi, tôi có người anh em sống trên núi, đêm nay liền tới đó.” Kim Long lái xe men theo đường quen vòng đồng vòng tây, đề nghị.

“Ai nói tôi ít ra ngoài chơi? Buổi tối tôi đều...” Đột nhiên im miệng.

Kim Long tắc tắc cười: “Đi bar không tính a, cậu mỗi ngày đi sớm về trễ, sống theo nguyên tắc người thành thị, một chút ý tứ cũng không có... Đua xe giống tôi nhiều có ý tứ a, không có việc gì dạo quanh Nam Bộ, hay ra Bắc vào Nam một chuyến, có câu thành ngữ nói như thế nào? Nhanh như chớp... Hắc hắc, là đàn ông đua xe!”

“Nguy biện! Đại ca có biết đua xe gây ra bao nhiêu vấn đề xã hội hay không? Còn có, tim tôi không tốt, tốc độ trên 100 km/h tim đã muốn vọt ra ngoài, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tay chân phát run...” Trương Kiến Hiền cãi lại nói.

“Thân thể hưng phấn cũng không biết, rống, thì ra Tiểu Hiền Hiền không dám mạo hiểm...” Kim Long lớn tiếng nói: “Đơn giản, tôi để cậu chậm rãi thích ứng tốc độ, sau này theo tôi đến trường đua xe đi! Giờ... Ân, hảo, trước thử bằng sơn đạo này, bắt đầu từ 120km/h, GO!”

“Không, không được, tôi không cần thích ứng tốc độ, chậm một chút, chậm một chút! Đường vòng ít nhất giảm tốc...” Trương Kiến Hiền thê lương kêu la, tiếng vọng xuyên khắp sơn đạo: “Được rồi, được rồi, tùy anh dẫn tôi lên núi xuống sông thế nào cũng được, anh lái chậm chút...”

Đàn gảy tai trâu, Kim Long gương oai vô tư điều khiển xe yêu của Trương Kiến Hiền, uốn lượn ở giữa sơn cốc.

9. Chương 5-1

Đường Kim Long đi cũng không còn nhiều kỳ quái, trước là đi qua một vườn đào, sau là một đường hầm xuyên qua núi, đến Nghi Lan, ở đó đổ thêm xăng, ăn bát mì, mới lại rẽ đông rẽ tây lên núi.

Thừa dịp dừng lại, Trương Kiến Hiền xuống xe đi WC, trở về thuận mắt nhìn đến bề ngoài chiếc xe tao nhã của mình... Tim liền rơi xuống đáy vực.

Nói thế nào, so với trong tưởng tượng đều thảm hại hơn, tuyến thủ đua xe Kim Long thật tàn bại, nước sơn hoàn mỹ giờ đã đông tróc một mảnh tây xước một góc, lại càng không phải nói đến... Vết đạn! Rất nhiều vết đạn! Thật kỳ quái, cảnh sát đều không có mắt sao? Trên đường dừng tới xe cảnh sát cũng không chú ý đến chiếc xe không bình thường này, thậm chí còn không bị ngăn lại kiểm tra.

Hiện tại, đến trạm xăng dầu công công sinh viên làm thêm cẩn thận đứng một bên, nhìn vết đạn chỉ trở thì thầm với nhau. Mau mau gọi điện báo cảnh sát, bắt Kim Long đền tội, hắn sẽ đích thân tặng học bổng đến quý trường tỏ vẻ lòng biết ơn.

Nhóm sinh viên làm việc một chút cũng không thèm nghe tiếng lòng của Trương Kiến Hiền.

Kim Long thanh toán tiền quay lại, giúp chính chủ lên xe, phát hiện ánh mắt Trương Kiến Hiền nhìn chằm chằm vết đạn, cười nói: “Chỉ mấy phát, không ảnh hưởng tới linh kiện bên trong... Ai, tôi có chiếc xe còn khoa trương hơn, có lần bị tay bắn tỉa Sĩ Diễm bang truy đuổi, đến lúc ta đem xe đi sửa mới phát hiện có tới ba mươi mấy vết đạn...”

Sắc mặt khó coi, Trương Kiến Hiền nói: “Anh nói thử, có vết đạn, tôi làm thế nào mang xe đi bảo trì?”

“Tiểu Hiền Hiền tức giận vì việc này? Ha ha, để tôi giúp cậu, chờ chính sự xong xuôi, đưa cậu đến nhà tôi, tôi có hai xe đua thể thao chuyên dụng, tùy cậu chọn... Nếu không, tôi mới đặt hai con xe mới sắp về, thích thì cậu cầm luôn...”

Nói thật, Trương Kiến Hiền thật không dám lấy xe của hắc đạo, cầm, sau có thể dây dưa không rõ, hắn chỉ hy vọng Kim Long đừng chơi mình nữa, sớm thả mình về.

“Lên xe lên xe, hi vọng trước khi trời tối tới chỗ bạn tôi... Tay nghề bà xã lão rất tuyệt nha, đồ Trung Quốc và đồ Phương Tây đều biết, Tiểu Hiền Hiền sẽ thích.”

“Bạn anh? Cũng là xuất thân từ bang phái bắt lương đi? Có phải bị phạm án, vì trốn truy nã, nên chạy lên đây?” Trương Kiến Hiền cố ý hỏi.

Kim Long vỗ đùi: “Oa, thật lợi hại, tôi không nói, cậu đã đoán được nguyên nhân đại ca ẩn cư, quả nhiên là có tiềm chất phản động... Tiểu Hiền Hiền, tôi định trước rồi, không được đi ăn máng của bang khác nha!”

Như cũ, người nào đó mắt trợn trắng, thật muốn hôn mê luôn.

Kim Long tiếp tục lái xe, nhằm thẳng mục tiêu, còn đảm nhiệm nhiệm vụ hướng dẫn du lịch, thao thao giải thích: “Nghỉ Lan thay đổi rất nhiều, đường lên núi cũng mở rộng, cậu nhìn cảnh sắc ven đường xem...”

Trương Kiến Hiền mặt lạnh, hắn đã nhiều năm không đi du lịch, kết quả hiện tại bị tên to đầu kéo vào núi, nào có tâm tư xem phong cảnh đây? A, hoàn hảo vừa mới ăn bát mì, còn lấp đầy bụng, không đến mức dạ dày phát uy, cũng may mắn ở đó có hiệu thuốc tây, hắn mua được thuốc dạ dày, mới yên tâm, bởi vì đau

bụng nói đến là đến, hẳn không muốn trên đường để lộ sự đau đớn trước mặt lão đại này, bởi vậy không dám ăn xối ở thì nữa.

Đúng rồi, Kim Long cũng kéo ông chủ hiệu thuốc qua một bên, lén lút mua vài thứ, Trương Kiến Hiền hoài nghi, cửa hàng này liệu có cung ứng thuốc phiện? Kim Long có thói ăn thuốc sao? Nếu gần nửa đường lên cơn, mình phải làm thế nào ứng biến?

Dạ dày vừa đau, loại này không thể đoán tương lai, càng làm hắn hoảng hốt.

“Mở chậm một chút đi, ta mới vừa ăn no... Anh cũng đâu hy vọng lái xe, có người ở bên cạnh ới lên ới xuống...” Trên sơn đạo phong cảnh đẹp như tranh, hành khách vẫn giữ vẻ mặt đau khổ.

“... Tiểu Hiền Hiền thật thích buồn lo vô cớ... Hắc, ở cùng cậu, vận khí tôi tốt lắm, dùng thành ngữ da!” Kim Long giống như phát hiện đại lục mới, kêu to: “Quả nhiên, này... Gần heo người đỏ gần mực thì đen... Kỳ quái, tôi thấy heo không đen thì là trắng, vì sao tới gần sẽ thành đỏ?”

Trương Kiến Hiền đột nhiên muốn cười, hỏi: “... Anh sẽ dùng Từ nương bán lão, phong vận do tồn để ca ngợi mẹ anh sao?”

Kim Long gãi gãi đầu: “Đương nhiên, tôi cũng dùng những lời đó khích lệ đại tỷ mỹ mạo Mẫu Đan bang a, cô ta hơn bốn mươi tuổi, dùng thật sự thích hợp đi? Đại tỷ vừa nghe tôi nói như vậy, cười đến nghiêng ngả.”

Mỉm cười, Trương Kiến Hiền nghĩ, chỉ xem mặt chữ, lấy trình độ Kim Long, đại khái cũng không biết ‘Từ nương’ kỳ thật đối với phụ nữ mang ý châm biếm, không nói ra, sau này sẽ có trò hay.

Phi, không đúng, không có sau này.

Kim Long phát hiện Trương Kiến Hiền tâm tình tốt lắm, mình cũng trộm cười mờ ám, ai, tiểu dã miêu chính là như vậy, để trong đô thị thì lạnh lùng, nhưng ra khỏi Đài Bắc, cảm xúc trên mặt liền tăng lên, khi thì trầm tư khi thì nhú mày, có khi bị mình nói một câu mà thở phì phì, hiện tại lại trộm cười, thật giống một đứa trẻ.

Đứa trẻ? Hắc hắc, kỳ thật tiểu dã miêu còn hơn mình hai tuổi, điểm ấy ngàn vạn lần không thể nói.

“Trời mưa sao?” Trợn to mắt, Trương Kiến Hiền ngửa đầu nhìn bầu trời ngoài cửa kính.

Bầu trời đen kịt một màu, kính xe bắt đầu có mấy hạt mưa đập xuống, may mắn ngồi ở trong xe, đỡ phải chật vật giữa cơn mưa.

“Mưa? Tốt lắm, thiên thời địa lợi nhân hoà, đêm nay...” Kim Long khoe miệng tràn ra mỉm cười khác

thường, cảm giác có chút khủng bố: “... Thời cơ tốt hành động...”

Trương Kiến Hiền liếc mắt nhìn gã, bỗng có dự cảm kinh hồn tán đởng.

Chạng vạng, xe quanh co trên sơn đạo khúc khuỷu, còn vấp phải tảng đá trên đường, chợt nghe gầm xe truyền lên tiếng cộ sát.

“Sàn xe của tôi!” Trương Kiến Hiền mặt đen: “Anh lái xe kiểu gì vậy!”

Kim Long rung đùi đắc ý: “Cỗ xe thể thao này sàn thấp, vốn không thích hợp chạy ở sơn đạo... Ai ai, lần sau nhớ đổi loại xe chạy việt dã bánh to chút, lên núi xuống biển chạy bờ cát cũng không tệ.”

“Cuộc sống tôi luẩn quẩn ở Đài Bắc, xe việt dã không dùng được.” Trắng mắt liếc một cái.

“Đừng về, Đài Bắc không tốt, làm cậu trông trắng thắm.” Kim Long lắc đầu: “Về giúp cậu nhập tịch, Văn Dật sẽ nhận cậu... Cậu nói cậu sở trường phát triển cái gì? Không thành vấn đề, tôi chơi với một xí nghiệp, hợp pháp dẫu phi pháp, để cậu đứng ra...”

Còn nói dầm rỗng hang hổ, bất quá Trương Kiến Hiền đã thông minh không tiếp lời, miễn cho Kim Long tiếp tục luyên thoảng.

Qua một đoạn hai bên hai hàng cây ăn quả, đến cuối, căn nhà gỗ nhỏ, sắc trời hôn ám, trong phòng nổi lên ánh đèn, Trương Kiến Hiền ngồi trong xe bỗng run lên, có cảm giác ấm áp tràn lên từ đáy lòng.

Nhà ở Đài Bắc Tô Hiểu Dị đã đi rồi, mỗi khi tan sở, phòng mình đều tối đen lạnh lùng, cũng bởi vậy hấn càng lúc càng về muộn, bởi, khi có người chờ đợi mình, hấn ham chơi, không cho người đốt đèn một câu cảm tạ, hiện tại không ai chờ hấn, hấn hối hận.

Đã lâu đã lâu, chưa hưởng thụ sự ấm áp như vậy, đột nhiên, hấn thực muốn biết người ở trong phòng là người như thế nào.

Xe dừng lại phía trước căn nhà, Kim Long ý bảo hấn xuống xe, vừa ra khỏi xe, mưa phùn trên đỉnh đầu lập tức biến thành mưa như trút nước, sau đó, hai chó to xù lao về phía hấn, như nổi điên sủa ương ương, còn lộ ra hàm răng bén nhọn, biểu hiện địch ý cực đại. Hấn sợ tới mức lập tức trốn ra sau Kim Long.

“Mưa lớn, cậu ướt cả rồi, còn không chạy nhanh vào nhà đi... Sợ chó? Đi, hung hơn chúng nó là được.” Kim Long nói.

Dùng biểu tình vô cùng dữ tợn trừng mắt hai con chó, chơi trừng mắt, hai con quả nhiên không địch lại đại ca trời sinh hắc ám, ô ô vài tiếng, tai đuôi rủ xuống, Kim Long lại đá cổng một cước, cổ ý gầm nhẹ một tiếng, hai con lập tức sợ đầu sợ đuôi chạy vào cửa hiên nhà gỗ.

“Anh khi dễ chó thật sự là lái xe qua đường quen a, lợi hại!” Trương Kiến Hiền kinh ngạc: “... Làm sao vậy?”

Kim Long trợn mắt há mồm nhìn hần, đã quên mình đang dầm mưa đến mặt xám mày tro, như mộng ảo nói: “Tiểu Hiền Hiền lần đầu khích lệ tôi nga, hắc hắc, gần nhà cậu có chó dữ không? Cậu đi qua chúng có sữa không? Tôi bắt tất cả chó anh chó emm xếp thành một hàng, đe dọa uy hiếp một phen.”

“Thần kinh.” Không lĩnh tình, Trương Kiến Hiền quẳng xuống một câu, kéo Kim Long trốn dưới mái hiên, vì có chó, Kim Long là một kim bài tốt.

Kim Long trộm đưa ngón cái về phía hai con chó, trong lòng khen, Đại mao Nhị mao, làm tốt lắm! Tiểu đã miêu chủ động tới gần ta!

Chủ nhân nhà gỗ nghe thấy tiếng xe lại nghe tiếng chó sủa, lúc này đi ra lớn tiếng hỏi: “Ai?”

“Mục đại ca, là em!” Kim Long đáp lại, còn thuận thế kéo cả Trương Kiến Hiền vào nhà.

Trương Kiến Hiền ở trước mặt chó dữ thì ai ya, vào nhà rồi, lập tức giũ tay khỏi móng heo của Kim Long.

Mục Gia Hữu, chủ nhà, cũng một dạng đô con như Kim Long ha ha cười to: “Kim Long lão đệ sao cậu đột nhiên đến đây? Cũng không gọi trước, tôi ra khe suối làm mấy con cá cho cậu nhắm rượu.”

“Em tới làm việc, không thể uống rượu.” Kim Long nói: “Mục đại ca, cho em cùng Tiểu Hiền Hiền ở nhờ hai ngày, xong việc liền đi.”

“Tiểu Hiền Hiền?” Mục đại ca chưa thấy qua Trương Kiến Hiền, hỏi: “Vân Dật từ bao giờ lại kinh doanh dịch vụ Ngưu Lang? Cũng không đúng, khí chất giống người đứng đắn, không phải Kim Long cậu...”

Nghe được hai chữ Ngưu Lang, Trương Kiến Hiền nhú mi, khó nghe, nếu không phải e sợ thực lực phía sau Mục Gia Hữu, lấy oán khí mấy ngày tích lũy, hần nhất định sẽ nổi bão.

“Tiểu Hiền Hiền là của em... Hắc hắc, của em...” Kim Long ở trước mặt lão đại ca, ngoài ý muốn có chút ngại ngùng.

Trương Kiến Hiền dưới đáy lòng thay gã bổ sung, là độc chiếm, là con tin, là kẻ đáng thương mất đi tự do!

.

10. Chương 5-2

Lúc này một người phụ nữ xinh đẹp từ phòng trong đi ra, xem ra hoà nhã dễ gần, cô thấy Kim Long cùng Trương Kiến Hiền, lập tức mắng: “Ai da, đây không phải Kim Long sao? Ông xã, khách ướt đấm rồi kìa, trước để họ đi tắm rửa cái đã, thay bộ quần áo rồi ăn cơm.”

Kim Long cười hì hì chào hỏi: “Đại tẩu, đã lâu không gặp, bà chị vẫn là Từ nương bán lão, phong vận do tiền, xinh đẹp vô cùng...”

Trương Kiến Hiền đứng một bên rót cục nhện không được, bật cười.

Mục đại tẩu cũng cười đến run rẩy, tuy rằng lý do cười không giống Trương Kiến Hiền, cô có vẻ quyết đoán hơn Mục Gia Hữu, mỗi tay kéo một vị khách ướt sũng, đẩy vào phòng tắm.

“Hai cậu đều là nam nhân, cùng tắm cũng không thành vấn đề, chị đi mở gas... Quần áo ướt cho vào giỏ, chị lấy đồ của Gia Hữu cho các cậu...” Mục đại tẩu căn bản không cho người ta cơ hội nói chuyện, phân công xong, đóng cửa phòng tắm bỏ đi.

“Đại tẩu nói có lý, Tiểu Hiền Hiền, chúng ta mau tắm đi, cậu mà cảm mạo sẽ không tốt.” Kim Long nói xong, lập tức cởi quần áo mình, không để ý mình trần truồng đứng trước mặt một người đồng tính.

Trương Kiến Hiền có chút mặt đỏ tai hồng, tuy rằng trước kia hắn khinh bỉ bộ ngực lông lá của Kim Long, nhưng người ta dù sao cũng chém giết quen rồi, luyện thành một thân nhanh nhẹn dững mãnh, với hắn mà nói, kỳ thật nhìn gần như vậy, sẽ nhin không được gọi lên dục vọng...

Nhắm mắt làm ngơ, hắn xoay người đưa lưng về phía Kim Long, cảm giác một thân ướt đẫm khiến hắn không thoải mái, tóc cũng ướt, suy tính, hắn quyết định nhanh chóng nhảy vào bồn nước nóng, hàn khí bay đi, thay quần áo khô mát, kể tiếp... Cũng chỉ có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Tất tất sách sách cởi quần áo, mức gáo nước ấm trong thùng gỗ dội lên đầu, đột nhiên cảm thấy không thích hợp...

Kim Long thế nào một động tác cũng không có? Không đúng, gã còn ở phía sau, tiếng hít thở trầm trọng, hơn nữa, trên người mình lông tơ bắt đầu dựng đứng, giống như phía sau có loài động vật ăn thịt đang nhìn chăm chăm con mồi, hơi nóng phả trên lưng trên cổ mình.

Sợ hãi, mùi vị sợ hãi len lỏi, khiến Trương Kiến Hiền cũng không biết trong não mình đang hiện lên ý niệm gì.

Tâm định đứng, Trương Kiến Hiền tận lực giữ vững hô hấp, giả vờ không biết, lấy dầu gội đầu đổ ra tay, lấy tốc độ cực nhanh tắm rửa, lúc này, Mục đại tẩu gõ cửa, nghe thấy Kim Long hé cửa, lấy quần áo. Mục đại tẩu thực chu đáo, áo quần đều là mới, T-shirt xem ra là đồ tiện lợi, nhưng cũng ổn, Trương Kiến Hiền không thể xoi mói gì, hiểu được có mặc là tốt rồi, hơn nữa không khí trong phòng tắm, làm hắn thâm nghĩ

nhANH chóng lau người mặc quần áo, lao ra.

“Đợi một chút, Tiểu Hiền Hiền, cậu khăn trương cái gì?” Trước khi Trương Kiến Hiền kịp mở cửa, Kim Long kéo hẳn lại.

“Tôi tôi tôi, tôi nào có khăn trương?” Trương Kiến Hiền cúi đầu giải thích.

“Tóc còn ướt, không lau khô sẽ dễ cảm mạo.” Kim Long lấy khăn lông khô cho lên đầu hẳn nhu đông nhu tây, như là chơi trò chơi, chơi đến bất diệc nhạc hồ.

Đợi mấy phút sau, Trương Kiến Hiền đẩy gã ra, nói: “Đủ rồi!”

“Tôi giúp cậu lau tóc, dù sao cậu cũng phải ngợi khen đi chứ?” Cười dài, Kim Long lấy khăn mặt cho hẳn: “Thế nào, giúp tôi kỳ lưng?”

“Anh đàn ông đàn ông không kỳ nổi lưng mình sao?” Trương Kiến Hiền nhin không được muốn nổ sùng, ngẩng đầu mắNG: “Tôi đã thay quần áo, làm sao làm được? Anh sao luôn thích làm theo ý mình? Có thể suy nghĩ cho người khác chút không?”

Kim Long thực ai oán: “Tiểu dã miêu thật hung dữ...”

Tặng cho gã cặp mắt trắng dã, đem khăn ném vào mặt, Trương Kiến Hiền thở phì phì ra khỏi phòng tắm, phát hiện Mục đại ca Mục đại tẩu ở cạnh cửa không biết làm cái gì.

Nhìn phòng tắm lại nhìn hai vợ chồng đang giả vờ đập muỗi, Trương Kiến Hiền nghi hoặc không phải đang nghe lên chứ?

Đoán đúng phóc, hai vợ chồng kia quanh năm trên núi không có gì tiêu khiển, thấy Kim Long nhìn vị tuần mỹ này bằng con mắt khác, nhin không được muốn quan tâm, nhưng hiện tại đã đương sự phát hiện, không sao, hai người đều là người từng trải trăm trận, Mục đại tẩu nhanh chóng chạy tới nắm tay hẳn, giả bộ thân mật.

“Ai, dưới chân núi lên quả nhiên ưa nhìn, so với thằng con chị xuống núi đi học còn tuần tú hơn... Kim Long thế nào giờ mới đưa cậu lên núi? Cậu cũng là người Vân Dật?” Lúu rúu hỏi.

Trương Kiến Hiền thấy cô cho mượn quần áo, hơn nữa đối phương cũng hoà nhã dễ gần, mình cũng không có cảnh giác, dựa vào phép lịch sự với phụ nữ mà mỉm cười mà chống đỡ.

“Không phải, Mục đại ca, Mục đại tẩu, tôi làm nhân viên ở Đài Bắc, bị Kim Long bắt cóc tới.”

Mục đại tẩu ha ha cười: “Tiểu Hiền Hiền nói chuyện thật thú vị, Kim Long từ bao giờ bắt cóc người?”

Mục đại ca tiếp lời: “Bà xã, hần từng nói ghét nhất cái loại cậu ấm cô chiêu, trong mắt hần, Tiểu Hiền Hiền cũng loại hần ghét nhất chứ? Sao có thể ngàn dặm xa xôi đưa người tới đây?”

Nghe bọn họ mở miệng lại Tiểu Hiền Hiền, Trương Kiến Hiền khóe miệng muốn co rút, đang muốn nói bọn họ ‘hạ khẩu lưu tình’, đừng học Kim Long kêu cái loại nickname ghê tởm này, Mục đại tẩu lại mở miệng.

“Ông xã, anh quên sao, Kim Long cũng nói, chờ một ngày hần tìm được bà xã lý tưởng, đầu tiên sẽ đưa lên ra mắt chúng ta! Đã ba năm, còn không thấy, hôm nay rốt cuộc cũng tới, lại là đại suất ca...”

Hai vợ chồng nhìn nhau, lại nhìn Trương Kiến Hiền, bị xem như thú bông, đáy lòng phát lạnh.

“... Hai người đừng dọa Tiểu Hiền Hiền, cậu ta rất miễn cảm với vấn đề này, nói lung tung sẽ tức giận.” Kim Long đã ra rồi, đưa mắt ra hiệu hai vợ chồng, muốn họ đừng chọc giận Trương Kiến Hiền: “Em vừa nhận được tình báo, đến phụ cận lấy mấy thứ, tiện đưa Tiểu Hiền Hiền đến hít thở chút không khí mới mẻ, nội thành buồn chán sắp phá hư cậu ta rồi.”

Trương Kiến Hiền đã lười giải thích, hần mệt mỏi, muốn sớm lên giường đi ngủ.

“Sao vậy, không nói một tiếng đã bỏ chạy.” Mục đại tẩu nói: “Nào, chị mới vừa nấu xong, các cậu cũng thật có lộc ăn, hàng xóm mới vừa tặng chị mấy cân tôm, chị làm cả bàn đồ ăn, cho các cậu nhắm rượu.”

“Thật tốt quá, bụng em rất đói... Tiểu Hiền Hiền, cậu cũng ăn nhiều một chút, đại tẩu làm tôm rất ngon, chỗ khác không có đâu.” Kim Long một tay nắm cả người, không cho cơ hội cự tuyệt.

Trên bàn cơm, Mục đại ca cầm mấy chai rượu Thiệu Hưng, rót cho khách phương xa chén tràn đầy, Trương Kiến Hiền quen uống rượu tây, vốn định từ chối, Mục đại tẩu giành trước cùng hần cạn ly, hần vốn không nghịch yêu cầu các nữ sĩ, một hơi uống cạn, Mục đại ca cũng cùng hần chúc rượu, ngược lại Kim Long lại chỉ nhắm mấy hớp nhỏ.

Vừa ăn cơm vừa trò chuyện cuộc sống đời thường, Mục đại ca nói mình ở Nam bộ kết thù, bị đuổi giết, là Kim Long cứu anh, sau lại nghe bà xã đề nghị, rời khỏi xã hội đen, lên núi, sống cuộc sống bán ẩn cư, không hề tham gia ân oán giang hồ.

Mục đại tẩu nói: “Cuộc sống đơn giản chính là hưởng thụ, nơi này tuy rằng yên bình, không có gì giải trí, nhưng ít nhất ban đêm ngủ không cần lo tuý thời chạy trốn, quan trọng nhất là, con chị có thể an tâm đi học, hiện tại nó đang học cao trung ở Thai Trung, cũng không phải lo lắng.”

Trương Kiến Hiền cẩn thận nghe thanh âm xung quanh, mưa vẫn lách ca lách cách, trong không khí có khí tươi mát, tiếng xe pháo bình thường đã biến mất, chỉ có giọt mưa rơi trên nóc nhà tạo thành tiếng nhạc, còn chợt có vài tiếng chim hót truyền đến.

Trong phòng vô cùng náo nhiệt, chỉ là, tâm hồn dị thường bình tĩnh, cảm giác rất kỳ quái, hẳn không quen.

Mục đại ca nói: “Tiểu Hiền Hiền ở đô thị lâu, thường tới đây chơi tốt lắm, không khí mới mẻ, núi rừng phụ cận cũng không có dã thú, xuống chút nữa, có thể đến dòng suối...”

Kim Long ngắt lời: “Đúng đúng, đầu khe suối có rất nhiều cá a, lần trước tôi bắt được một con không biết cá gì, rất béo, hắc hắc, đại tẩu tôi đó nấu một bát canh cá, hương vị ngon chết đi được! Có rảnh tôi nhất định mang Tiểu Hiền Hiền đi bắt mấy con đó!”

Trương Kiến Hiền nghĩ tới hình ảnh Lão đại Kim Long đứng ở khe suối, cố gắng tóm con cá, hẳn là rất vui vẻ đi? Rất muốn chứng kiến...

Nghiêng đầu nhìn Kim Long, gã cũng nhìn về phía mình, đột nhiên, Trương Kiến Hiền cảm thấy đối phương không đáng ghét như vậy.

Mục đại tẩu vẫn có hứng thú với Trương Kiến Hiền, dù sao người ta cũng dễ nhìn, còn lễ phép, nhịn không được muốn hỏi thêm về bản thân và gia đình, không chừng có thể giới thiệu cho cô bé bên kia núi, thành mối lương duyên.

“Tiểu Hiền Hiền xem ra tuổi còn trẻ, tay không đeo nhẫn, chưa kết hôn sao? Vậy, lúc kết hôn, cậu có muốn bà xã mình giống như Kim Long? Hẳn a, bốc đồng, thất thường vô cùng...” Mục đại tẩu hỏi.

Trương Kiến Hiền có chút lơ đãng, vài chén rượu hạ hầu, hẳn nói chuyện cũng bắt đầu lớn mật: “Đúng đúng, tôi sao có thể ở chung với cùng tên chạy trốn ấy? Thật, đáng giận, đều vì hắn khư khư cố chấp, nhất sương tình nguyện...”

Kim Long vội vàng gấp một miếng thịt kho tàu vào bát đối phương, nói: “Hữu duyên a, cậu xem, lúc Xích Hào bang suất bắt được tôi, tôi gặp được cậu, cậu đã cứu tôi, đây là ông trời an bài...”

“Phải, phải không?” Cồn làm chảy não Trương Kiến Hiền, làm hắn có chút không rõ.

Rượu vào nóng tai, hẳn ngồi bên cạnh Kim Long cũng không đề phòng, hơn nữa, thói quen động tay động chân ở Gay Bar cũng không thay đổi, bắt tay đặt trên đùi Kim Long, nhẹ giọng hỏi: “Anh... Anh tử lượng không tốt? Thế nào uống ít như vậy?”

Kim Long sùng thụ nhược khinh, nhìn người bên cạnh, nuốt nước miếng, cũng đem chân nhích sang, hai người đều mặc quần đùi, gã lấy chân mình ma sát qua chân Trương Kiến Hiền, tán tỉnh trắng trợn.

“Đêm nay có chuyện quan trọng, không thể say được.” Mị suy nghĩ, ách thanh đáp, Kim Long chú ý đến phản ứng của Trương Kiến Hiền, biết tiểu dã miêu không chống nổi chất cồn.

“A...” Gật gật đầu, Trương Kiến Hiền nói: “... Tôi muốn ngủ... Chúng ta đi ngủ...”

Còn làm giảm đi nanh vuốt, Trương Kiến Hiền lời nói dẫn theo nũng nịu ngọt lịm, ánh mắt khẽ nhắm, đầu nghiêng, hấn cứ như vậy ngã vào Kim Long, nằm trong lòng gã vù vù ngủ.

Hắn thực mệt mỏi, cả ngày ngồi xe, trải qua trận đấu sừng, tâm tình lo lắng phập phồng, là người bình thường vốn chịu không nổi kích thích đập dồn như vậy.

“Tiểu Hiền Hiền, Tiểu Hiền Hiền?” Kim Long xoa má hắn, kêu: “Dã miêu? Tiểu dã miêu?”

Người trong lòng làm ngơ.

Xác định đúng là đang ngủ, Kim Long nhìn vợ chồng Mục gia nhún vai: “... Tiểu Hiền Hiền tửu lượng rất kém, em đưa cậu ấy vào phòng ngủ con trai hai người.”

“Vậy cậu đêm nay...” Mục đại ca nhỏ giọng hỏi.

“Àn, em biết vị trí nhóm chuyển hàng Độc Trung dừng chân, Mục đại ca hai giờ đến đánh thức em, em đi cướp hàng về.” Kim Long nói.

“Cẩn thận chút, những người có thể liều mạng.” Mục đại ca lo lắng nói.

“Liều? Có thể liều bằng Kim Long của Vân Dật hội này sao?” Cười lạnh, trên mặt biểu tình tàn khốc ngoan lệ trước nay chưa từng có: “Xích Hào bang lúc này thật không ra gì, ở Tây Hải khẩu Nam bộ đoạt hàng của Thu Hạc bang, đem tội danh giá họa lên đầu Kim Long này, còn cố ý dùng danh nghĩa Thu Hạc bang, gọi em lên Bắc bộ bàn chuyện làm ăn, mai phục tại quán rượu, tính giết em, chết sẽ không có đối chứng, về phương diện khác muốn khơi mào hai bang Nam Bắc giằng co... Hừ, cần chính bọn hắn một phen, em ở trên giang hồ sau này sao có thể sống yên?”

“Vì sao không liên lạc với Thu Hạc bang, bảo họ trực tiếp ngăn Xích Hào?” Mục đại ca hỏi.

“Anh không biết, nữ chủ nhân Thu Hạc bang có quan hệ với Xích Hào, nghe nói sắp đính hôn, chỉ sợ Thu Hạc bang chủ sẽ không tin lời em... Hơn nữa, em với Xích Hào là ân oán cá nhân, em muốn tự mình giải quyết.”

Mục đại tẩu nói: “Cậu tự thu xếp ổn thoả, lúc cậu ra ngoài, chị sẽ giúp cậu chăm sóc Tiểu Hiền Hiền, không để hắn chạy loạn, đến lúc cậu trở về.”

Nhìn người trong lòng, Kim Long sắc mặt nhu hòa, cười với Mục đại tẩu: “... Vẫn là đại tẩu hiểu em...”

11. Chương 6-1

Vợ chồng Mộc gia có một người con trai, vì tiện đi học, nên một mình sống trong nội thành, không ở trên núi, cho nên phòng nó đương nhiên được sung làm khách phòng, cho hai vị khách từ Bắc Bộ ngủ tạm.

Nghे nói con trai Mộc đại ca rất giống cha, vóc dáng to lớn, cho nên giường rộng thênh thang, phòng cũng rộng rãi, Kim Long lúi đở Trương Kiến Hiền vào phòng, để hắn nằm tứ bình bát ổn địa trên giường, đắp chăn cẩn thận, lại ra ngoài trò chuyện một chút với Mộc gia, rồi mới trở lại phòng.

Còn mấy giờ nữa gã phải ra ngoài làm việc, chạy xe cả ngày, Kim Long nghĩ nên nghỉ ngơi một chút, hồi phục thể lực.

Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, nước mưa đánh mạnh xuống mái nhà, đình đình đông đông, rất ồn ào, nhưng mưa cũng giống như màn che, ngăn cách căn nhà gỗ này với ngoại giới, phẳng phất như một hòn đảo độc lập, nổi lên sừng sững giữa biển.

Kim Long không có suy nghĩ lãng mạn gì hết, gã chỉ nhanh như chớp tiến vào ôm lấy Kiến Hiền đang an ổn ngủ trên giường, trong núi, nhất là đêm mưa to gió lớn, nhiệt độ hai người truyền qua cho nhau mới là tuyệt nhất.

Nhìn Kiến Hiền say giấc, không chút phòng ngự, tay Kim Long liền không an phận luồn vào trong áo hắn, chậm rãi di chuyển, như con cá bơi trên ngực kẻ say rượu kia.

Trong lúc ngủ cảm giác bị quấy nhiễu, Kiến Hiền theo thói quen hự một tiếng, sau khi uống say, thường thường không kiểm soát được mình, thậm chí phóng túng tình dục, trước Tô Hiểu Dị bị hắn hại thảm, chứng kiến hắn mang theo tân hoan vào nhà, mình thì nửa đêm bị đuổi khỏi nơi hai năm sinh sống, tất cả đều do Kiến Hiền say rượu mất trí.

Từ sau lần nọ, Kiến Hiền uống rượu cực khống chế, ở bar uống trước mất lý trí liền ngừng rồi trở về, không đưa đối tượng tình một đêm nào về nhà nữa, cho nên, nghiệt duyên đi, thần xui quỷ khiến làm Kim Long bước vào cuộc sống của mình.

Bây giờ, tiến thêm một bước, Kim Long càng muốn tiến sâu hơn.

Có điều, Trương Kiến Hiền cũng không phải đèn cạn dầu, ngủ mơ mơ màng màng hắn vẫn cảm giác có người mình sờ loạn mình, rất nhanh, quần áo bị lột sạch, hắn dựa theo thói quen dĩ vãng, thừa dịp chênh choáng, cũng phản đòn lột lại đồ đối phương, hắn luôn thích bản thân giữ thế chủ đạo trong mọi tình huống, bởi vậy lớn mật mà khiêu khích người kia, ôm chặt lấy đối phương, lại lần xuống nơi cấm địa.

“... Tiểu Dị...” Hô lên cái tên quen thuộc.

Kim Long cứng người, dừng tay, Trương Kiến Hiền mơ màng nhưng không ngừng tay, hướng cái mông đối phương đánh bất ngờ, phát hiện người trong lòng không đáp lại, hấn cho là dục cự hoàn nghênh đây, ha ha cười, lần tới môi đối phương, hôn lên.

Quả nhiên, nhiệt tình đáp lại...

Không đúng, thân thể này xúc cảm phi thường kỳ quái, không giống than hình mềm mại trong dĩ vãng, cơ thể rắn chắc, thất lưng hữu lực, môi lưỡi bờ bãi xâm chiếm thậm chí là thô lỗ ngang ngược, bất quá động tác lửa nóng của đối phương làm nụ hôn đơn giản trở thành ngọn lửa bùng cháy, say rượu khiến Trương Kiến Hiền phản ứng chậm...

Có chỗ nào đó không đúng... Rốt cuộc là không đúng chỗ nào? Trương Kiến Hiền đầu óc hỗn độn, tay lại thuận theo dòng tình dục hoành chảy, trêu chọc dưới thân người bên cạnh...

Người kia cơ hồ cũng mất khống chế rồi, xoay người áp chế hấn, theo sát đầu lưỡi ngọt ngào của hấn, không chỉ là môi, còn cả gương mặt vì say rượu mà ửng đỏ, vành tai xinh đẹp, vòng qua hầu kết, kéo xuống xương quai xanh, đến lồng ngực non mịn...

Tình dục như hỏa như đồ, vượt qua khả năng khống chế của Trương Kiến Hiền, hấn lần đầu dưới đáy lòng mơ hồ có cảm giác mất khống chế.

Tại sao? Người phía trên là ai? Một người xa lạ...

Cố gắng mở mắt, nhìn thấy đầu người nào đó ở trước ngực mình vừa cần vừa hôn, hấn mất vài giây mới nhận ra người nọ cư nhiên là...

“Không... Không nên...” Nhẹ hô.

Kim Long dừng lại, rời khỏi ngực hấn, đối mắt với Trương Kiến Hiền.

“... Tôi là ai?” Gã nghiêm mặt, hỏi ra một câu kỳ quái.

“Anh...” Mặc dù đầu còn mê muội, Trương Kiến Hiền cũng không mê muội đến mức không biết kẻ bắt cóc mình lên núi là ai: “... Bốn long...”

Kim Long cười, lại hôn lên môi đối phương, dùng sức gặm cắn, như thể đó là mỹ tửu ngon nhất thiên hạ.

Bị ép tiếp nhận, Trương Kiến Hiền dùng sức néo vài cái, giây không được, chỉ có thể nước chảy bèo trôi, mặc đối phương nhấm nháp bản thân...

Không được, hần mặc dù không phải quá mức giữ mình trong sạch, nhưng chọn đối tượng trên giường vẫn rất cẩn thận, người như Kim Long là tuyệt đối cự tuyệt lai vãng... Không được, hần chán ghét gã...

Cho dù lý trí reo hò không thích người như Kim Long, nhưng thân thể dưới kỹ xảo cao minh của Kim Long, dục vọng vẫn hùng hực thiêu đốt, đỡ không được, trở không được, hơn nữa, trong tiềm thức, lặng lẽ nghênh hợp.

“... Không thể... Chúng ta không hợp...” Vùng vẫy, Trương Kiến Hiền thì thào nói.

“Chỗ nào không hợp? Vừa rồi là em chủ động khiêu khích tôi, cũng là em giúp tôi cởi quần áo... Bây giờ còn không nhận...” Kim Long ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng nói, thân thể còn cố ý đụng chạm, nhất là hai thứ dục vọng sắp dâng tràn, tỏ vẻ tên đã lên dây.

Run nhè nhẹ, Trương Kiến Hiền kỳ thật cũng biết bản thân đang hưng phấn, lại mạnh miệng: “... Tôi, tôi say, tôi tưởng rằng... Tôi không có hứng thú thượng người như anh...”

“Thật khéo, cái này gọi là tổ tâm hữu linh tê, tôi cũng không muốn cho em thượng tôi...” Kim Long xấu xa cười khê: “Tôi muốn hầu hạ tiểu dã miêu lên trời...”

Trương Kiến Hiền ngẩn ngơ, dự cảm điềm xấu khiến hần bật thốt lên hỏi: “Anh, tôi...”

“Tôi thật sự rất thích em, lúc trong phòng tắm, tôi đã sớm nhận không nổi...” Liếm liếm môi, Kim Long lộ ra vẻ háo sắc: “Nếu không phải Mục đại ca Mục đại tẩu ở ngoài nghe lén... Tôi lúc ấy liền áp em...”

Trương Kiến Hiền mở to hai mắt, thân thể lửa nóng, trái tim lại lạc vào vực sâu.

“Tiểu Hiền Hiền thân thể thật xinh đẹp... Tôi cứ nhiên có thể chịu đến bây giờ... Thật sự là không đơn giản...” Kim Long khen ngợi hần, cũng biến thành khen ngợi chính mình.

Nuốt nuốt nước miếng, dự cảm xấu đã ứng nghiệm, Trương Kiến Hiền nghĩ, người này, lão đại chạy trốn... Quả nhiên nhìn trúng mình, cho nên tại Bắc Bộ gã cố ý khi dễ người, bắt hần cùng chạy trốn, ngay tại thời điểm hần phải tiếp nhân viên từ tổng công ty đến, còn bị lôi kéo giữa lúc trời mưa gió này mà lên núi...

Thật sự là kỳ quái, giống như tiểu thuyết cổ xưa vậy, chỉ là diễn viên đổi lại là mình, nói có bao nhiêu bất đắc dĩ thì có nhiều bất đắc dĩ.

Không thể, hai người thiên soa địa viễn, đứng chung một chỗ thấy thế nào cũng không xứng, có điều bây giờ hai người đang ở trạng thái không phải không thể không phát, muốn chạy trốn, khó khăn, làm sao bây giờ? Căn bản không cách nào tưởng tượng.

Kim Long biết suy nghĩ của hần, cười rộ lên, thái độ cường ngạnh đến cực điểm: “... Không được lấy lý do

kỳ quái cho có lệ, Tiểu Hiền Hiền, Kim Long này muốn thứ gì nhất định sẽ tới tay, em cũng vậy, bị tôi nhìn trúng, chạy tới chân trời tôi cũng sẽ bắt em về!”

Rũ mi, Trương Kiến Hiền không nói, phát hiện bản thân ngay từ đầu đã ủy khuất cầu toàn, Kim Long cắn bản là gắt gao giữ chặt hần, rồi từ từ cắn nuốt.

Thấy người dưới thân không nói lời nào cũng không kháng cự, thân thể phóng nhuễn, biết hần đã ngầm đồng ý, tâm trạng càng bùng phát, kích động cần loạn trên làn da mềm mại trắng nõn kia, còn không phóng nhẹ lực đạo, làm Trương Kiến Hiền phải kháng nghị.

“Anh, sao vẫn cắn tôi? Đã thú động dục!” Oán hận nói.

“Em cũng có thể cắn lại, tôi da thô thịt dày, em cứ dung sức cắn không vấn đề.” Dùng ngữ khí mập mờ nói.

Trùng, trùng đến hai tròng mắt chua xót, bản thân một điểm cũng không muốn cắn thịt thối Kim Long.

“Thông minh, tôi nói rồi muốn cho tiểu dã miêu thích đến lên trời, tôi không phải nói có lệ a...” Vừa nói, Kim Long ngừng cắn, lùi lại phía sau, ngậm lấy thứ lửa nóng đang hăng hái dâng trào của Trương Kiến Hiền, bắt đầu phun ra nuốt vào, dùng đầu lưỡi hoặc liếm hoặc móc, kích thích nơi mẫn cảm nhất của đàn ông, liên tục lấy lòng đối phương.

Trương Kiến Hiền tuyệt đối không nghĩ tới Kim Long cư nhiên lại lấy lòng mình, nhất thời có chút ngốc lăng, cũng chỉ được một hồi, khoái cảm như bài sơn đảo hải đến, khoang miệng nóng bỏng cùng bọt nước hòa dịu, bao lấy tâm điểm dục vọng, quả thực làm hần sắp hòa tan.

Không nhịn được, nắm lấy tóc Kim Long, tiếng nỉ non khàn khàn trào ra.

“Dừng... Không được... Không nên...” Miệng nói không nên, nhưng tay vẫn gắt gao giữ lấy đầu Kim Long, thân thể vì thoải mái tới cực điểm, tự động phối hợp với động tác của gã.

Kim Long đương nhiên càng thêm ra sức công tác, tiểu dã miêu là không tự nhiên, rõ ràng sáng ngát trời rồi, miệng còn không chịu nhường hoàng nói ra cảm giác, bất quá phản ứng của hần đã chứng minh hết thảy rồi.

Rất nhanh, nơi bị bao hàm tại hải vực âm áp nổi lên biến hóa rõ ràng, Trương Kiến Hiền vội vàng đẩy đối phương ra, mê mông mà hô: “Tôi, tôi muốn...”

Kim Long không tha, động vài cái, dùng sức hút, Trương Kiến Hiền cong người, rên một tiếng bắn ra, thanh âm khoái ý bị tiếng mưa rơi che dấu, dục vọng đổ vào miệng người bản thân luôn miệng nói ghét.

Phát run, cảm giác hưởng thụ sung sướng đến cực điểm, đầu óc trống rỗng, chìm ngập trong khoái cảm,

không nghĩ tới Kim Long lại phục vụ mình, cứ nhiên không thấy ác tâm, Trương Kiến Hiền lúc này không thể không len lén thừa nhận, hai người, hình như cố gắng có thể hợp...

“Thích không?” Kim Long nuốt ái dịch xuống, như đang đòi phần thưởng, hỏi.

Thấp giọng thở phì phò, mặt đỏ, rất thích, nhưng Trương Kiến Hiền chết cũng không nói ra.

“... Tôi biết em thích, có điều, kế tiếp đến lượt tôi rồi...” Kim Long mị mị cười nói.

Hồi lâu không làm 0 rồi, tâm lý có chút chướng ngại, kỳ thật Trương Kiến Hiền biết, lấy cá tính của Kim Long, hẳn muốn cự tuyệt cũng tuyệt đối không được, dứt khoát nhận mệnh, mặc gã là được rồi.

Kim Long quen thuộc dung tron dịch ôn nhuận bôi lên hậu đình của hắn, Trương Kiến Hiền đột nhiên nổi lên nghi vấn: “Sao lại có thứ này? Mục đại ca miễn phí cung ứng cho anh hả?”

“Hôm nay cùng em vào quầy thuốc đã mua, để ý Tiểu Hiền Hiền lâu như vậy, muốn sớm chuẩn bị một chút, cái này gọi là lo trước khỏi họa...” Kim Long cười hắc hắc.

Tức giận không thể làm gì, Trương Kiến Hiền thầm mắng mình quá sơ suất, lúc ở Nghi Lan còn tưởng Kim Long mua hàng cấm, không nghĩ tới lại là...

“Em yên tâm, kỹ xảo của tôi tốt lắm, nhất định không làm Tiểu Hiền Hiền chịu đau đớn, hơn nữa, sau này sẽ không thể rời xa tôi...”

12. Chương 6-2

Trương Kiến Hiền muốn mở miệng châm chọc nhưng không thể, làm thế nào thoát khỏi tên tử sắc long này? Kế tiếp, thứ cực đại của Kim Long bắt ngờ tiến vào.

“Bổn long... Không thể để người khác chuẩn bị tinh thần sao...” Bên trong bỗng bị nhồi chặt, trong khoảng khắc thấy vô cùng khó chịu, không nhận được mở miệng mắng.

“Chờ một chút, chờ một chút... Tiểu Hiền Hiền em đừng lộn xộn... A, thật thoải mái...” Thở ra, Kim Long chặt ôm lấy hắn, cảm nhận căn mệnh bị nơi lửa nóng kia bao chặt.

“Người, người nhanh di chuyển đi, làm nhanh cho xong... Ta muốn ngủ!” Mắng.

“Không được, đã muốn tiểu dã miêu rất lâu rất lâu rồi, hôm nay nhất định phải làm đến đã nghiền, để em

biết tôi thần dũng cỡ nào... Khiến em về sau không còn nghĩ tới người khác...”

Tên này ham muốn quá xa rồi? Cái gì mà sau này? Không có sau này, tuyệt đối không có, Trương Kiến Hiền hẳn chắc chắn sẽ quảng tên lão đại hắc đạo này, quay về Bắc Bộ về với cuộc sống trác tán xa hoa của hắn.

Bất quá, Kim Long cuối cùng cũng di chuyển, chặt chế trụ phần eo mềm mại của người dưới thân, không cho đối phương cơ hội thở dốc, gã dùng lực chạy nước rút, thẳng tiến, như phát điên, quả thực như là bản năng động vật, muốn đem bộ phận của mình vùi thật sâu vào khối thân thể này.

“Chậm một chút, chậm một chút...” Vô thức rên nhẹ.

Quả thực giống như con thuyền nhỏ chòng chành giữa mưa to gió lớn giữa biển khơi, Trương Kiến Hiền chỉ có thể ôm chặt lấy cổ Kim Long, thân thể giống như không còn là của mình, thống khổ lại vui sướng kích thích tràn ngập toàn thân, đó là... Đó là ranh giới giữa sống và chết, là thiên đường cũng là địa ngục, căn bản không thể phân trắng đen.

“Kêu lên, tiểu dã miêu, tiếng mưa rơi rất lớn, vợ chồng họ không nghe được...” Mồ hôi rơi, Kim Long dụ dỗ “Tôi muốn nghe tiểu dã mèo kêu... Nói em thoải mái muốn chết... Nói em thích tôi như vậy thao em...”

Không nói, không nói, chết cũng không nói! Bám lấy gã, Trương Kiến Hiền uốn cong thân, thân thể ngửa về phía sau thành độ cung xinh đẹp, Kim Long dù mồ hôi đầy đầu, cả thân hỗn độn, vẫn tinh tế thưởng thức đối phương mỗi một lần xuyên vào, trong nháy mắt tiến tiến xuất xuất, từ từ hướng đến cao trào...

“... Nói thích, thích như vậy...” Không tha, Kim Long tiếp tục cố gắng dùng thân thể dụ dỗ người ta nói ra điều mình muốn.

Không, nhiều nhất chỉ là rên rỉ, cho dù vui sướng đến không thể che dấu, hắn cũng chỉ hé miệng, không chút khách khí cắn lên bả vai gã vì mồ hôi đầm đìa mà phát quang, dù sao Kim Long đã nói, gã da thô thịt dày, dung lực cũng không vấn đề.

Hai giờ đêm, Mục đại ca tới gõ cửa, đánh thức Kim Long, chờ Kim Long đi ra, anh hoảng hồn.

“Không phải cậu bảo ngủ chút sao? Sao toàn thân ẩm ướt vậy? Cậu mắc mưa hả?” Mục đại ca khó hiểu hỏi.

Xua xua tay, Kim Long cũng rất bất đắc dĩ: “... Vốn định chiếm trước chút tiện nghi là tốt rồi, không ngờ tiểu dã miêu đúng là tiểu dã miêu, hắn tùy tiện xoay vài cái, em liền mất hồn đến bây giờ...”

“Hắn đúng là đối tượng hợp ý cậu? Không phải chỉ là chơi đùa sao?” Mục đại ca nghe có chút chấn kinh, không khỏi tò mò hỏi.

“Chỉ là chơi đùa, sao có thể mang tới đây?” Vận thất lưng, Kim Long nghiêm túc nói.

“Vậy sao, nhưng nhìn cậu giờ khó coi muốn chết, người còn phải dùng nhiều thời gian thuần phục.” Mục đại ca còn nói: “Hắn không biết bây giờ cậu...”

“Hắn mệt lắm rồi, xem chừng sẽ ngủ thẳng đến trưa mai... Đi, chân em cũng nhuyển rồi, vừa rồi rất sức...” Kim Long lẩm nhẩm.

Mục đại ca cười trộm, vẫn hết trách nhiệm nhắc nhở: “... Cậu còn trẻ, chịu khó nhịn, làm chuyện nên làm trước đã, xe máy anh đã chuẩn bị tốt rồi, đường trơn, cậu cẩn thận.”

Kim Long nhận chìa khóa xe, mặc áo mưa đen, tìm vài thứ trên ô tô, đeo lên người, gật đầu với Mục đại ca rồi phóng xe vào sơn đạo tối như mực.

Trên núi không thể so với nội thành, trời vừa tối đã hết người, như bây giờ, tầm rạng sáng, mưa to, tầm nhìn thấp, trên đường cơ hồ không có bóng người, may là Kim Long vô cùng quen thuộc với nơi này, như đi trong nhà mình, hơn nữa gã lái xe khá lợi hại, điều khiển xe lượn lách trong núi, căn bản là việc nhỏ, bây giờ, gã đông lách tây quẹo, tới nơi một đám người đang ẩn nấp trong núi.

Đi khoảng ba mươi phút, gã cẩn thận dựa xe vào tảng đá bên cạnh, đi bộ khoảng mười phút, nhìn thấy mục tiêu của mình.

Phía dưới, một căn nhà gỗ mái tôn giản dị, bất luận kẻ nào nhìn qua cũng không cảm thấy có gì khác thường, càng huống chi nơi này chủ yếu là núi đồi, người bình thường sao lại qua đây? Nhưng, Kim Long biết, vài vị nhân huynh đang nghỉ ở đó, mà mấy vị nhân huynh này, như lời Kim Long, là người Xích Hào bang đã cướp thuốc phiện ở Tây Hải Nam Bộ mà Thu Hạc bang buôn lậu.

Thế giới ngầm Đài Loan có một định luật: “Nam tẩu tư, Bắc trâu độ.” Hàng loạt tàu thuốc phiện, lợi dụng địa hình phức tạp của bờ Tây Hải, cùng cảng Cao Hùng bí mật mang hàng lậu nhập khẩu, nam độc bắc vận.

Ngoài vận chuyển đường biển, mạng lưới trong đất liền cũng phát đạt không kém, đáng tiếc lộ tuyến chủ yếu của Tây Bộ đều bị hiến cảnh điều người phá hỏng, trùm buôn thuốc phiện không thể làm gì khác hơn là tìm đường khác mà đi, còn phải tận lực tránh đường quốc lộ hay tỉnh lớn, quanh co mấy vòng, qua Lê Sơn rồi Nghi Lan, lại ngồi xe lửa lên Bắc, vì chỉ có con đường này là cảnh lực đơn bạc nhất.

Kim Long nhận tin từ người nằm vùng trong Xích Hào biết Thu Hạc bang được Xích Hào giúp mang hàng lên Đài Bắc, cho nên cố ý lên Lê Sơn, định cướp hàng về, phá sự của Xích Hào bang.

Khinh thủ khinh cước tới trước căn nhà, mưa dẫu đi sự tồn tại của gã, trong nhà không thắp đèn, hẳn là vì không muốn gây chú ý, có điều, Kim Long thị lực rất tốt, xuyên qua cửa sổ bán mở, hơn nữa đồng tử đã thích ứng với bóng tối, gã thấy trong phòng có ba tên đang nằm, thở phì phò, ngủ rất sâu.

Bọn họ quá sơ suất, nghĩ nơi đây là thâm sơn cùng cốc, trời lại mưa, không có gì bất trắc xảy ra, cho nên, ngay cả một người gác đêm cũng không có.

Nhe răng cười, Kim Long, lúc này bày ra bộ mặt phiêu hãn mà tàn nhẫn đúng như một nhân vật hắc đạo, đó là loại tàn nhẫn thích tranh đấu, không coi mạng như mạng.

Đi tới cạnh cửa, nói là cánh cửa, chẳng qua chỉ là tấm tôn chữ nhật gài vào đó, bên trong có khóa, chỉ để đề phòng người bình thường ra vào mà thôi.

Xem đầu khóa, dùng sức đập một cái! Sức mạnh quanh năm được trau dồi đập lên cửa, cánh cửa lập tức lõm vào, Kim Long lại thêm một đập, thuận lợi xông vào, ba người đang ngủ bên trong bị đánh thức, nhận ra trạng huống, lập tức đứng dậy, chỉ là người xông vào động tác vẫn nhanh hơn, nắm tay mang theo lực đạo long trời lở đất, một quyền thẳng vào ngực trái một người, thành công cho hai kẻ trở lại giấc ngủ.

Công kích người thứ ba thì lực đạo trật chút, người nọ tỉnh ra cũng dừng kiện, choáng váng một hồi, vẫn công kích lại Kim Long, Kim Long phun một ngụm, nói đùa, gã từng bá danh sư, học vật lộn tự do, rất ít người có thể theo dấu với gã quá ba quyền, lúc này một người ngăn chặn, dùng lực đạo rất mạnh, hạ đo ván người thứ ba, bây giờ xem ra bọn họ ngủ thẳng tới trưa mai mới tỉnh.

Để ngừa vạn nhất, gã còn mang hai khẩu súng lục bên người, giờ thì, không cần đến súng, sẽ kinh động đến cảnh sát phòng ngự khu này.

Ở trong góc tìm thấy túi hành lý, gã mở ra, ném ném thứ bên trong, không sai, heroin, mơ ước của đám Xích Hào g, có điều, bây giờ là của Kim Long ta rồi.

Lại xuyên qua mưa gió đến chỗ để xe lúc trước, nhanh chóng trở về Mục gia, trời vẫn tối đen, Mục đại ca không ngủ, chờ gã trở về.

“Xem ra rất thuận lợi.” Mục đại ca liếc mắt nhìn hai túi chiến lợi phẩm trong tay Kim Long, gật đầu nói.

“Đương nhiên, Kim Long này ra tay có gì là làm không được?” Tự hào mà nói, lại hỏi: “Tiểu Hiền Hiền có tỉnh lại không?”

“Không.” Đơn giản trả lời.

Kim Long cười hì hì đem hai túi thuốc phiện nhét vào thùng sau xe của Trương Kiến Hiền, chạy vào phòng tắm rửa mặt rồi không thể chờ đợi được mà về phòng con trai Mục gia, chui vào ổ chăn, nơi ấy, đang bao bọc mỹ nam đã cùng gã thân mật mấy giờ trước.

Nghiêng nghiêng ngủ, thân thể quang lỏa tản ra mùi vị tình dục thuần nhiên, vốn không chống lại được hấp dẫn, kẻ vừa mới xong nhiệm vụ trở về lại vì xử lý hoàn mỹ công việc mà hưng phấn, trong lúc nhất thời ngủ không được, vì vậy khẽ ngửi ngửi tấm lưng người kia, liếm liếm, khinh liên mật ái dừng không được.

Trương Kiến Hiền đang ngủ say sưa lại bị làm phiền mà tỉnh, nhưng vì đã trải qua một hồi giao hoan kịch liệt, thật sự là mệt đến muốn ngủ đến chết luôn, giờ cảm giác phía sau có người động tay động chân, cũng chỉ có thể lằm bằm, biểu đạt kháng nghị.

“... Đừng nhiều... Anh đi đâu vậy...” Hối, không có nghĩa là muốn biết đáp án.

“Tiểu Hiền Hiền nhớ tôi sao?” Chóp mũi cố ý đụng chạm cần cổ nhạy cảm của đối phương.

“Uh...” Trong lúc vô ý phát ra rên rỉ, Kim Long tùy ý coi đó là đáp án khẳng định.

“Trong mộng có tôi sao?” Nhàm chán, lại tạm thời ngủ không được, Kim Long thuận miệng hỏi.

“...” Trương Kiến Hiền kỳ thật đã lại chìm vào mộng đẹp, không để ý tới cái đầu phiền nhiễu phía sau.

Đợi hồi lâu không thấy đáp lại, Kim Long lại dán lên, ôm chặt lấy đối phương, chặt đến nhìn ra hình dáng người trong chăn.

“... Đừng nghĩ tới Tiểu Dị nữa, tiểu dã miêu... Tôi so với Tiểu Dị hoàn hảo hơn nhiều...” Nhắm mắt lại lâu bầu nói: “... Tôi sẽ dẫn em lên núi xuống biển, tôi sẽ cùng em cười đùa, còn có thể hầu hạ em đến sáng... Tôi là một người đàn ông đáng tin cậy, cho nên... Giao trái tim cho tôi đi...”

Vừa nói, mơ màng, Kim Long rốt cục ngủ thiếp đi.

13. Chương 7-1

Trương Kiến Hiền thật sự ngủ đến giữa trưa mới rời giường, bên người không còn ai, hần ngồi dậy, phát hiện thân thể mình trần trụi, nhớ lại đêm qua, ngẩn người.

Vừa mặc lại quần áo vừa nghĩ, cứ nhiên thật sự ‘lăn sần’ với tên đáng ghét kia, rất không cam lòng, tuy nói kỳ thật bản thân ẵm ờ cho phép, nhưng, đối với Kim Long vẫn mơ hồ có cảm giác kháng cự.

Hần không nên ở chung với tên giang hồ này, rất nguy hiểm, sẽ phá hư tiền đồ và cả cuộc sống của mình, một cuộc sống như người bình thường, có công việc, cuộc sống phong lưu, hưởng thụ cuộc sống không hôn nhân, che dấu tính hướng bản thân...

Hần có thể sống như vậy đến già, có lẽ, sẽ tìm được một người như Tô Hiểu Dị, nguyện ý theo hắn nửa đời còn lại, sau đó, sẽ không ngu ngốc như trước, đẩy hạnh phúc ra khỏi cửa.

Kim Long với hần trái ngược hoàn toàn, tự tiện xông vào thế giới của hần, quả thực như thần binh giáng thế, một chút cũng không để ý ý nguyện của Trương Kiến Hiền, chuyện ta ta làm, muốn thế nào thì làm thế, sớm muộn cũng hại hần.

Nhất định vậy, Trương Kiến Hiền biết, từ khi hần còn là thiếu niên đã chịu không biết bao khổ sở, đã từ rất lâu... Cơ hồ muốn quên hết quá khứ, bởi vậy bây giờ càng cẩn cẩn dực dực, nhích từng bước, tuyệt đối không dẫm vào vết xe đổ, bên người có tai họa, sẽ nghĩ biện pháp giải quyết ngay.

“Tạnh mưa rồi, khí trời trong lành!” Tai họa thăm dò tiến vào: “Tiểu Hiền Hiền tỉnh dậy thật đúng lúc, ra ăn cơm trưa.”

“Thân thể tôi không thoải mái, dạ dày cũng khó chịu, không muốn ăn.” Không thèm nhìn tên kia.

Kim Long tới ngồi bên cạnh hần, tươi cười hì hì: “Uống chút canh nóng đi, xế chiều chúng ta giúp Mục đại ca hái lê, rồi ra suối câu cá... Lắc đầu làm gì? Câu cá rất vui, nếu không, chúng ta ra khe suối bơi...”

Trương Kiến Hiền lắc đầu càng dùng sức, nói: “Anh ngàn vạn lần đừng lừa thân mà bơi, mắt tôi xem đủ mấy thứ ma quái rồi.”

“Tiểu Hiền Hiền nói đùa, toàn thân tôi trên dưới anh minh dưng vớ, em không phải đã xem hết rồi sao? Không phải thứ ma quái?” Kim Long ha ha cười hắc hắc.

Trương Kiến Hiền suy nghĩ một chút, hần lại hỏi: “... Anh không phải vội vàng về Nam Bộ... Ách, tổng bộ Vân Du? Sao còn ở đây chơi đùa?”

Hần là nghĩ, để Kim Long về tổng bộ gì đó sớm một chút, làm chính sự xong xuôi, Trương Kiến Hiền hần cũng nhanh được về Bắc Bộ, còn chuyện công ty, hần sẽ cố gắng tìm lý do giải thích.

“Là Vân Dật hội.” Kim Long đính chính rồi giải thích: “Hai ngày nay trên núi có chút hỗn loạn, chúng ta thông minh một chút, đừng gây chú ý... Coi như là nghỉ ngơi, cùng Tiểu Hiền Hiền nghỉ ngơi.”

“Núi có náo loạn? Có phải cảnh sát rất cục chú ý người dân thiện lương bị bắt lên núi rồi?” Cõi lòng đầy hy vọng hỏi, Trương Kiến Hiền đoán hần có hi vọng về nhà rồi.

Kim Long không đáp, chỉ cười cười, kéo đầu Trương Kiến Hiền lại, hạ xuống một nụ hôn, rồi lại kéo hần, đẩy đi rửa mặt đánh răng, sau đó ra bàn ăn.

Đại tẩu Mục gia đã sớm được chồng báo cho biết quan hệ không bình thường của hai vị khách, ánh mắt nhìn Trương Kiến Hiền cũng khác hần, phát hiện đối phương sắc mặt tái nhợt lại không có nguyên khí, thậm chí hần Kim Long không lưu tình, làm cậu trai nho nhã dễ nhìn đó thành thảm như vậy... Liên thương tiếc, cơm lấy nhiều hơn cho Trương Kiến Hiền, liên tục múc canh gấp đổ vào bát đối phương.

“Ăn nhiều một chút, Tiểu Hiền...” Mục đại tẩu cười rất thâm ý, lại mắng Kim Long: “Ai da, Tiểu Hiền Hiền nhà ta là người đọc sách, thể lực không tốt, dáng vẻ không như cậu thô kệch, chịu khổ quen... Đợi ăn no, nghỉ ngơi một chút, giúp chúng ta hái lê, tiêu hao thể lực dư thừa...”

Kim Long một chút cũng không thụ giáo, phản biện đáp: “Đại tẩu, em đâu giống Mục đại ca, ảnh tuổi già sắc suy rồi, gia sự ban đêm tăng giảm cũng không sao, nhưng em tuổi trẻ lực tráng, nếu không thừa dịp cố gắng, tận tâm hầu hạ Tiểu Hiền Hiền, cậu ấy sẽ chạy mất...”

Nghe Kim Long dùng “tuổi già sắc suy” để hình dung Mục đại ca, Trương Kiến Hiền thiếu chút nữa bật cười, nhưng lại nghe Kim Long nói cái gì tận tâm hầu hạ, sắc mặt trầm xuống.

“Bổn long nói ngu ngốc gì vậy? Ăn cơm!” Uy nghiêm hiển hách.

Trương Kiến Hiền thừa dịp mắng chửi người, lấy thức ăn mình không muốn ở trong bát vứt sang bát đối phương, bởi vì vừa rồi Mục đại tẩu múc canh rồi cho thứ thịt không biết tên gì đó vào bát hần, thoát nhìn không giống thịt gà thịt lợn thịt cá, hần thực hoài nghi có trên núi có dã thú kỳ quái? Không đành lòng phận ý đại tẩu, liền nhân cơ hội bỏ cho Kim Long.

Kim Long mặt mày hớn hở: “Tiểu Hiền Hiền bắt đầu thương tôi rồi, như vợ chồng tân hôn oh... A!”

Nhe răng kêu lên đau đớn, bởi chân gã bị người nào đó dùng sức đạp một cái.

“... Có gì phải thẹn thùng, Mục đại ca Mục đại tẩu cũng không phải người ngoài...” Gắp thịt trong bát, Kim Long nhìn nhìn, nói: “À, Mục đại ca vừa lên núi bắt chuột sao.”

Bắt chuột? Gì? Hình như nghe được gì đó... Trương Kiến Hiền trộm nhìn vào nồi canh, có cái gì đó đen đen? Hình như thấy được cái đầu nhỏ nhỏ... Thật là... Ác...

Mục đại ca trả lời: “A Đạt trước tối vào núi bắt được hai con, làm một con... Nhớ lần trước cậu nói ăn ngon, cậu thực có phúc khẩu, sớm không đến muộn không đến, đúng lúc đến.”

Kim Long cúi đầu gặm thịt, gặm gặm, đột nhiên hỏi: “... A Đạt sáng nay đi tuần sơn, có thấy gì không?”

“Hần nói thấy ba con chuột chạy tán loạn trên núi, tìm gạo bị mất... chắc là... cậu nên đợi thêm một đêm, lương thực tôi giúp cậu chăm sóc” Mục đại ca sắc mặt như thường, trả lời.

Trương Kiến Hiền đối với chuột với gạo một điểm hứng thú cũng không có, bởi vậy không quá để ý ám ngữ hai người đó nói với nhau.

Xế chiều, hai người ra ngoài làm việc, ở mảnh vườn cây ăn quả trồng quanh nhà, mặc đồ lao động, ngồi trên cái thang lùn hái quả, Trương Kiến Hiền làm gần một tiếng đã kiệt lực, Kim Long đương nhiên biết

nguyên nhân Tiểu Hiền Hiền thân yêu mệt mỏi, rất chăm sóc cầm cái ghế nhỏ cho hắn ngồi một bên hóng mát, để hắn ở bên nói chuyện cùng mình là được rồi.

“Hừ, có gì để nói đâu?” Hai tròng mắt cố ý không nhìn gã.

Kim Long cười hắc hắc, cầm một quả lê, lau lau lên người, đưa cho hắn ăn.

Uh, không khí trên núi thật thanh u, trong vườn mặc dù cảnh sắc đơn điệu, không có thanh âm ồn ào, bất quá, ngẫu nhiên đem đầu óc thả vào khoảng không cũng tốt, quá khứ bao năm Trương Kiến Hiền lao lực trong công việc, lao tâm tại những quán bar, mệt mỏi, nhưng đổi lại vẫn chỉ là sự trống rỗng...

Công việc thành đạt, bây giờ ngẫm lại, kỳ thật cũng không có gì, hắn thậm chí còn hoài nghi, mấy năm cố gắng vì công việc, chỉ là vì không cho cuộc sống quá mức nhàm chán, tìm chút việc làm, để bỏ bớt những tháng ngày hư vô.

Hắn, Trương Kiến Hiền, kỳ thật tâm thường, chỉ ăn rồi chờ chết, giống tất cả mọi người.

Nếu như bây giờ nhắm mắt liền chết đi, cũng không tồi, có thể vứt hết thấy quá khứ, cũng không cần đoán biết tương lai.

Nếu như cứ vậy chết đi...

Cái gã tối qua cơ hồ thao tử hắn lại không dễ dàng để hắn tìm chết như vậy, đẩy đẩy hắn, nói: “Tiểu Hiền Hiền tỉnh lại... Ai da, em ngủ chảy nước miếng, hắc hắc, hảo đáng yêu...”

Mở mắt ra, lau miệng, thật sự có nước miếng, Trương Kiến Hiền vẫn luôn bảo trì phong độ lập tức đỏ mặt.

“Đừng ngủ, nào, chúng ta ra khe suối chơi... Rất gần, từ đây đi xuống, đi khoảng hai mươi phút là tới rồi...” Kim Long một tay cầm lưới, một tay thô lỗ lôi kéo người đi, cũng không xem đối phương có nguyện ý không.

“Anh cứ như tên nhóc...” Vô tâm, Trương Kiến Hiền nhẹ giọng oán giận một câu.

“Tôi vốn kém tuổi Tiểu Hiền Hiền mà...” Cười hì hì quay đầu lại đáp.

Dừng bước, kéo người lại, Trương Kiến Hiền xụ mặt hỏi: “Anh rốt cuộc bao tuổi?”

Hắn lòng đầy nghi vấn, xem thái độ của lão đại Kim Long, thành thực trầm ổn, ngẫu nhiên còn tản ra sát khí bất đồng với người thường, hắn vẫn tưởng đối phương ít nhất cũng ba mươi tuổi rồi, nhưng hắn vừa nghe thấy gì? Còn trẻ hơn hắn? Không có khả năng đi? Chẳng lẽ mấy ngày nay Trương Kiến Hiền hắn

đều bị một người còn nhỏ tuổi hơn mình đùa giỡn sao?

“Tôi... Hắc hắc, chỉ nhỏ hơn Tiểu Hiền Hiền mấy tháng, chúng ta không kém nhau bao nhiêu...” Cười ha ha, vì dời đi lực chú ý, Kim Long lại dùng lực kéo người đi.

Tạm thời dè nghi vẫn lại trong lòng, đi theo Kim Long qua sơn đạo vòng vèo, bên cạnh vườn cây là một sườn dốc, cây cỏ phát triển hỗn độn, có một con đường nhỏ, hẳn là do chủ vườn thường ngày đi qua mà thành, đường dẫn xuống dưới, ngẫu nhiên vòng qua mấy tảng đá lớn, hoặc những bụi trúc, rất nhanh, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, một khe suối khá lớn hiện ra trước mắt, thủy sắc thanh lục, bên trong có đá cuội lớn lớn nhỏ nhỏ, hẳn là từ trên núi rơi xuống, bị nước chảy qua bào mòn mà thành.

Đứng trên khe nhìn, khe suối nhỏ uốn quanh giữa hai vách núi, bốn phía không người, không trung vang lên tiếng chim hót trùng kêu, còn có thành âm ùng ục kỳ quái, phẳng phất nơi nào đó có một sinh vật kỳ lạ không muốn ai thấy.

Rống một tiếng, Kim Long lột sạch quần áo trên người, chỉ chừa lại cái ship nhảy vào nước chơi đùa, lại hô gọi Trương Kiến Hiền xuống.

“Anh, anh cởi hết làm cái gì?” Trương Kiến Hiền chán ghét nói, nhìn vóc người vĩ ngạn của đối phương, lại nhớ tới việc bị chà đạp đêm qua.

“Cởi ra, quần áo sẽ không bị ướt... Ôi, Tiểu Hiền Hiền em thẹn thùng gì? Nơi này không có người lạ, em cũng cởi đi, đến, chúng ta cùng mò trứng tôm...” Lại nhảy lên bờ, kéo áo người thiếu hứng thú đứng bên trên.

Cởi ra rồi lại thấy cực kỳ nguy hiểm, hai tròng mắt Kim Long dán chặt lấy thân thể xanh xanh tím tím của Trương Kiến Hiền, đúng là kiệt tác của mình đêm qua.

Nuốt nuốt nước miếng, ký ức tuyệt vời tràn vào não, nhớ tới khối thân thể trước mắt gây cho mình bao nhiêu vui thích, quả thực không bút mực nào có thể hình dung...

Thật muốn hình dung, chỉ có ba chữ, sáng ngất trời.

.

14. Chương 7-2

Trương Kiến Hiền phát hiện bộ dạng mị mị của Kim Long, đang muốn chế giễu gã, hai tròng mắt lại ngấm đến vết cắn thật sâu trên bả vai đối phương, là lúc hần tỉnh dục dương cao, vì không muốn kêu lên mà tàn nhẫn cắn xuống tạo thành kết quả.

Nói thật, Kim Long vốn cũng là người bạn tình hoàn mỹ, cùng gã tình ái giao triễn, cả người cũng đắm chìm trong biển lửa nóng bỏng, bao nhiêu lý trí cũng có thể vứt sạch, một khi hồi tưởng lại, thân thể bỗng lại mơ hồ hưng phấn lên...

Kim Long đã đem trứng tôm trong khe suối vớt lên đến chín tầng mây, người ta tuổi trẻ, tham sắc dục luôn luôn mạnh mẽ, trong dục vọng gã mơ hồ thấy thân hình lửa thể của Trương Kiến Hiền đang phát ra mệnh lệnh hấp dẫn, hướng gã vẫy vẫy tay, mời gã không cần khách khí...

Cho nên liền xông lên, một tay đẩy người đổ xuống một tảng đá lớn bên cạnh khe suối, theo ký ức, tìm đến bờ môi kia hôn lên, tay cũng không khách khí, một tay kéo quần Trương Kiến Hiền xuống, bàn tay thô ráp cầm lấy nơi mẫn cảm kia, nhẹ nhàng xoa bóp, muốn câu dẫn dục vọng đối phương.

Khoang miệng cố gắng thoát khỏi sự tàn phá bừa bãi của Kim Long, ngửa đầu, Trương Kiến Hiền phí công mà nhắc nhở: “Ban, ban ngày ban mặt...”

“Mặt trời cũng sắp xuống núi rồi...” Kim Long tham lam liếm hôn cần cổ hần, cũng bởi đối phương ngửa đầu, tạo thành đường cong xinh đẹp, thì thào nói: “Một chút... Chơi đùa một chút là tốt rồi... Trời tối trở về sẽ...”

Trương Kiến Hiền nghĩ muốn cự tuyệt, đột nhiên phát hiện miệng nói không ra lời rồi, dục vọng mạnh mẽ đã khống chế hần, người kia, thân thể cường tráng nóng bỏng, sức nóng của dục vọng xích lửa truyền lại, căn bản không cần nói, động tác đã biểu đạt hết thảy, dẫn dắt bản thân cũng bắt đầu đầu hàng, nhắm mắt, nhảy vào trầm mê.

Hoàng hôn không mưa, trời chiều đỏ bừng như máu, thế nhưng, Trương Kiến Hiền dựa người trên tảng đá, mặt dán xuống đá lạnh, tùy ý người nọ ở sau cường lực xuyên vào, tên kia vốn còn nói chỉ chơi đùa một chút, lúc này đã bị tình dục đánh bất tỉnh rồi, thậm chí đem mình chôn thật sâu vào thân thể ấm áp phía dưới, bởi vậy, một trận lại một trận mãnh lực đánh xuyên vào, muốn bức đối phương khàn giọng xin tha.

Cắn răng, cường chế thanh âm reo hò sẵn muốn chết nuốt lại, Trương Kiến Hiền ngạnh khí, không hô, không hô!

“Nói, theo tôi nói... Em sẵn đã chết!” Mồ hôi rơi trên lưng Trương Kiến Hiền, Kim Long không buông tha, trước sau đồng thời giáp công.

“Nhanh một chút... Trời sắp tối...” Mạnh miệng, cố ý liếc mắt ra xung quanh.

Thật là, Kim Long đã muốn dồn hết mạng già của mình vào đây rồi, người này còn không để mặt mũi cho gã... Bỗng nhiên, điều chỉnh góc độ, đêm qua đã hiểu thấu thân thể khó tính này, biết đánh vào đâu sẽ làm hần toàn thân phát run, biết đầu lưỡi liếm tới nơi đâu sẽ làm hần mặt đỏ mà nhũn ra, gã so với Trương Kiến Hiền còn rõ ràng thân thể của hần hơn...

Thở phì phò, thật sự chống giữ không được rồi... Từng tự xưng là cao thủ liệt diễm Trương Kiến Hiền căn

bản không phải đối thủ của Kim Long, toàn thân bị công kích đến phát run, còn hơn việc đối phương từng trận đổ xuống đục vọng, hưng phấn cao ngất khiến thân thể vui sướng đến không khống chế được, rên rỉ thoát ra.

Hài lòng rồi, Kim Long, rên rỉ dễ nghe như vậy thúc giục, gã cũng chịu không được, lấy cường lực muốn đâm thủng đối phương, sau đó, kích động phun vào trong thân thể ấy.

Được rồi, mỹ nhân đã là của gã rồi, khi Kim Long thân đầy mồ hôi dán trên lưng Trương Kiến Hiền, tâm lý chỉ có ý nghĩ như vậy.

Kết quả, hai mươi phút là có thể trở lại Mục gia, giờ thành ba mươi phút, lý do chính là Trương Kiến Hiền cùng Kim Long cãi cọ, chết cũng không chịu lên lưng Kim Long để gã công về.

“Tôi rất khỏe mạnh, Tiểu Hiền Hiền em đừng ngượng... Em không phải nói đau đớn, rất khó đi sao? Lên đi... Đợi đến trước cửa sẽ đặt em xuống, không để bất luận kẻ nào nhìn thấy đâu...” Thể xác và tinh thần linh đều trăm phần trăm thỏa mãn Kim Long xuống nước này nỉ.

Nếu không phải trời đã tối đen, nếu không thật sự đau đớn đến bất động, Trương Kiến Hiền có bị đánh chết cũng không lên lưng tên hắc đạo này.

Nếu như biết vợ chồng Mục gia lén trốn sau cửa sổ cười, cười Kim Long quả nhiên không bỏ lỡ cơ hội đánh đã chiến, Trương Kiến Hiền đã dùng hết sức bình sinh lết về phòng làm con rùa rúc đầu rồi.

Ngày thứ ba ở trên núi, Trương Kiến Hiền cuối cùng có thể rời giường vào sáng sớm, bởi vì kẻ nào đó hôm qua hoảng hôn đã ném đồ ngọt, buổi tối đành buông tha Tiểu Hiền Hiền yêu dấu, để hần an an ổn ổn ngủ no giấc.

Ăn bánh mì thịt cùng trứng rán do Mục đại tẩu dày công nấu nướng, thậm chí còn làm một bình cà phê, Trương Kiến Hiền tinh thần chấn hưng, cắn một miếng bánh, lại thấy Kim Long cùng Mục đại ca lại đang thì thầm gì đó.

“... Có thể rồi, có người thấy ba con chuột tối qua rời đi, hướng bắc...” Mục đại ca nói.

“Tốt, em cũng cần về nhà, mang hai túi kia về Vân Dật hội, xem nên xử lý thế nào.” Kim Long cà lơ phất nói.

Trương Kiến Hiền thở ra một hơi, như trút được gánh nặng, như vậy nghĩa là, hần cũng rất nhanh có thể về nhà mình ở Đài Bắc rồi.

Trương Kiến Hiền mặc quần áo cao cấp được Mục đại tẩu là ủi phẳng phiu, khiến hần lại hồi phục phong độ tào nhả vốn có, hại Mục đại tẩu hai mắt phóng ra tiểu ái tâm, còn nói không nỡ để hần về, buộc Trương Kiến Hiền đáp ứng sẽ lại lên núi chơi, mới cho hần vào xe.

“Được rồi, nơi này là nơi em cùng Tiểu Hiền Hiền đính ước, bọn em sẽ sớm trở lại.” Xe chuyển bánh, Kim Long ngoái đầu khỏi cửa sổ rống lên.

“Cái gì mà nơi đính ước? Nói lung tung, tôi không đính ước gì với anh, tôi chỉ muốn sớm trở về đi làm.” Chờ nhìn không thấy nhà Mục gia, Trương Kiến Hiền quay đầu mắng người.

“Tiểu Hiền Hiền thật sự là yêu việc phát cuồng, không tốt, tôi không để em về đi làm đâu.” Kim Long lắc đầu nói.

Trương Kiến Hiền rủ mắt, một hồi nhẹ giọng hỏi: “Anh chừng nào thì mới thả tôi?”

“Cái gì mà thả với không thả? Em rời khỏi tôi được sao? Suy nghĩ một chút, có ai đối tốt với em như tôi không?” Kim Long đột nhiên nóng giận: “Không cho phép em lại nghĩ đông nghĩ tây, tôi ở đâu em ở đấy, quyết định như vậy!”

Không nói, Trương Kiến Hiền chỉ quay đầu, chuyên tâm thưởng thức sơn cảnh ngoài cửa sổ.

Mấy giờ sau, Kim Long lái xe vào nội thành, Trương Kiến Hiền sắc mặt khó chịu.

“Đài Nam? Anh đến đài nam làm cái gì?”

“Tổng bộ Vân Dật hội ở đây... nhà Tiểu Hiền Hiền cũng ở đây mà? Xem, tôi với em quả nhiên là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ...” Thấy Trương Kiến Hiền rốt cục lại nói chuyện với mình, Kim Long cao hứng, đùa giỡn đối phương.

“Từ khi tôi mười bảy tuổi qua Mỹ, đã nói sẽ không bao giờ trở lại Đài Nam.” Trương Kiến Hiền thần nhiên nói: “Tôi đã định cả đời không đặt chân lên đất này.”

Kim Long kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy? Tiểu Hiền Hiền không sống cùng cha mẹ anh em ở đây?”

Giữa cột bật ra tiếng cười, Trương Kiến Hiền nói: “... Cha mẹ tôi không cho phép tôi trở về làm xấu mắt bọn họ... Nguyên nhân? Anh không phải không biết? Anh rõ ràng đã nắm rõ chuyện của tôi...”

Kim Long đen mặt: “Vì chuyện em kết giao với nam sinh hồi trung học? Tôi đã nói, em cũng là người Đài Nam, tôi thể nào chưa từng gặp em? Nếu không, đã sớm lừa em lên giường rồi.”

“Trọng điểm không phải cái này đi? Tôi xem như người bị trục xuất khỏi gia môn, ba mẹ đem phần gia tài tôi được hưởng đổi thành tiền đưa cho tôi, muốn tôi một mình ở ngoài mà tự sinh tự diệt... Cho nên tôi nói, cho dù có người biết bối cảnh của tôi, biết nhà tôi có tài có thế, muốn bắt tôi áp chế bọn họ đều là vô dụng, bọn họ cho tôi là thứ bại hoại gia phong...”

Trương Kiến Hiền nhớ lại những gì đã trải qua, buồn ư? Không có, đã quen rồi, ít nhất mình có tiền lại có bằng cấp, người thông minh lại dễ thăng tiến, có người nhà ủng hộ hay không có khác gì nhau, Trương Kiến Hiền hẳn đến đâu đều sống được, chỉ là không nghĩ tới, thần xui quỷ khiến, Kim Long cư nhiên lại bắt hắn trở về.

Ngẫm lại, vật đổi sao dời, hắn đã không phải tên nhóc ngây ngô năm đó, hắn đã lớn, có ai còn nhận ra hắn đây? Chỉ sợ cha mẹ cũng không biết tướng mạo con trai ruột mình như thế nào.

“Thiết, cha mẹ anh em như vậy không có cũng tốt!” Kim Long bất bình nói: “Mấy thằng em của em thật không có tiền đồ, theo tin tức tôi nhận được, bọn chúng đều là bại gia chi tử chuẩn mực, so với em, tất cả đều là chim trĩ, nghe nói mấy năm trước muốn chơi cổ phiếu, đổ vào cả đồng tiền, bây giờ mỗi ngày cãi nhau vì tài sản của cha mẹ em ầm ĩ rất náo nhiệt...”

“Vậy sao?” Trương Kiến Hiền không rõ tình hình lắm, hắn đã không liên quan gì tới nhà đó rồi.

Kim Long tiếp tục nói: “Em thấy sao? Tôi thích muốn chết, ước gì mỗi ngày đều giữ em bên mình...”

Trái tim giật thót, Trương Kiến Hiền, lập tức ném mắt xem thường: “Đừng nói lời không phù hợp với thân phận như vậy.”

Khó hiểu, Kim Long hỏi: “Phù hợp với thân phận? Là nói thế nào?”

“Anh là lão đại trong hắc đạo, nói chuyện sao lại ghê tởm buồn nôn như thế?”

Kim Long bừng tỉnh đại ngộ: “Tiểu Hiền Hiền thích xem bộ mặt uy nghiêm của tôi, biết rồi, vậy đổi lại... Tiểu Hiền Hiền, tôi lệnh em phải thích tôi, từ hôm nay trở đi mỗi ngày đều phải ở bên tôi.”

Vậy thì có khác gì? Trương Kiến Hiền không đối khẩu với gã, phí sức hao tâm.

Đài Nam thay đổi thật nhiều, cảnh tượng cũng không giống trước, không một chút tương đầu với cảnh trong trí nhớ mười năm trước của Trương Kiến Hiền, Kim Long rẽ đông rẽ tây, qua hết nội thành, theo quốc lộ dọc bờ biển Tân Hải đi theo hướng nam, không bao lâu lại rẽ vào hẻm nhỏ, đông lách tây quẹo, cuối cùng, vào một con đường tư đi thẳng đến một căn biệt thự.

Trương Kiến Hiền sinh nghi, căn biệt thự xa hoa này sẽ không phải là tổng bộ hắc bang Vân Dật hội chứ? Không quá giống...

Kim Long giải đáp nghi vấn của hắn: “Đây là nhà tôi, Tiểu Hiền Hiền trước cứ ở đây chờ tôi, tôi không dám đưa em tới tổng bộ, sẽ có rất nhiều người tranh đoạt em.”

Gã để mình ở đây? Đợi gã không ở đây, mình liền gọi xe về Đài Bắc...

Nhìn biệt thự không người, chờ xe vừa tới cổng, đột nhiên một đám người hung hãn lao ra, giống như Kim Long mặc sơ mi hoa hoét, đi dép lê, trên người đeo vòng vàng, có mấy người cắn cạo cỏ trong miệng.

Trương Kiến Hiền cau mày, hấn chán ghét người ngậm cỏ, cảm giác rất mất vệ sinh.

“Kim Long đại ca đã trở về!” Cứ như hiệu ứng tạo tiếng vang, mọi người đồng thanh.

15. Chương 8-1

Theo Kim Long xuống xe, Trương Kiến Hiền có chút bất an, một đám huynh đệ tuổi còn trẻ lại hung thần ác sát, ánh mắt bất chính lại kinh khủng, nghĩ lại, Vĩ Tử gặp ở Đài Bắc xem ra bình thường hơn nhiều.

Khó trách Kim Long ưu ái mình tới vậy, gã mỗi ngày đều nhìn đám mặt tám cạnh này, thấy mình, đương nhiên sẽ như thấy tiên nhân...

Không đúng, đây là kiểu hình dung gì? Theo Kim Long như bóng với hình vài ngày, trình độ mình cũng xuống dốc rồi, cứ nhiên còn có thể trêu chọc bản thân, còn có cái gì mà tiên nhân? Đây so với dùng khánh trúc nan thư để hình dung công việc của mình lại càng khiến người ta ác tâm.

Không thể tiếp tục ở cùng Kim Long nữa, còn tiếp tục, người sẽ phát sốt, trở thành bất bình thường.

Thấy đám thất gia bát gia lao đến, vây lấy Kim Long, đều là hỏi đại ca sao lại đột nhiên trở về, Vĩ Tử thế nào không về cùng? Cuối cùng hỏi người mang về là ai? Xem ra là con nhà lành, có phải định vợ vết tài sản nhà nào quyền thế hay không?

Trương Kiến Hiền sau xong, không nhịn được bật cười, hấn đứng cùng Kim Long, ngay cả đám đàn em đó cũng biết mình bị cưỡng ép, có phải không? Nhưng lại không nghĩ tới hắc đạo đại lão ca đang chơi trò động tình buồn nôn.

Kim Long lén thấy Trương Kiến Hiền cười, tâm tình cũng tốt lên, hào phóng mà trả lời: “Nói vậy, Tiểu Hiền Hiền là bằng hữu của ta, là phần tử trí thức cao, không giống đám bụi bay, sau này nhìn thấy đều phải cung kính hô Tiểu Hiền ca, có biết hay không?”

Một đám đàn em biết nghe lời, lập tức cúi đầu, đều nhip mà hô: “Tiểu Hiền ca.”

Trương Kiến Hiền thật muốn té xỉu, chắc không phải Kim Long thật muốn kéo mình vào bang chứ?

Kim Long thân mật lôi kéo Trương Kiến Hiền vào nhà, một đàn em trong đám tiến lên nói: “Đại ca, Ngọc tử tới qua đã tới đây chờ anh rồi, đang bên trong đây.”

Kim Long thân thể cứng đờ, dài mặt, khó coi muốn chết: “Nhỏ đó tới làm gì? Ta đưa Tiểu Hiền Hiền rồi đi thôi.”

Trương Kiến Hiền chú ý tới, chú ý tới Kim Long kéo mình tay dùng lực rất nặng, gã đang khấn trương, kỳ quái, gã khấn trương cái gì? Cái vị Ngọc tỷ kia chẳng lẽ là nữ sát tinh? Hắn không nhận được nhìn Kim Long.

Kim Long tránh né ánh mắt hắn, chỉ thúc Trương Kiến Hiền vào xe, lúc này cửa biệt thự xoát một tiếng mở ra, một cô gái xinh đẹp trang phục đẹp dễ nhanh như gió chạy đến, cùng một làn gió thơm, lao về phía Kim Long, ôm cổ đối phương mà hôn lên.

“Đáng chết, không có việc gì thế nào lại không gọi điện cho em? Anh em len lén nói cho em biết anh bị thương, em rất lo lắng...” Cô gái cười quyến rũ, lời nói mập mờ có cảm giác thân mật.

“Này, đừng ôm, rất nóng.” Kim Long không chút thương hương tiếc ngọc mà đẩy người ra.

Cô gái gọi là Ngọc tỷ ngẩn người, sau đó cười: “Giả bộ cái gì? Anh không phải thích nhất bộ dáng nhiệt tình của em sao, còn gọi em là tiểu dã miêu... A, thì ra là có khách, xem ra là người đứng đắn, khó trách anh giả...”

Trương Kiến Hiền khê cười, thì ra, thì ra Kim Long lúc phát tình, đối với người nào cũng gọi tiểu dã miêu, giống lần đầu gặp hắn.

Kim Long len lén quan sát sắc mặt Trương Kiến Hiền, phát hiện hắn cư nhiên lại cười, tâm tình đột nhiên khó chịu, lúc này thấy tay ngọc của Ngọc tỷ lại đưa đến, thô lỗ đẩy đối phương ra.

“Ngọc Linh Lung, về trước đi, sau này đừng đến chỗ ta nữa.” Khẩu khí lỗ mãng.

Ngọc Linh Lung tròn tròn mắt hạnh: “Kim Long, anh uống nhầm thuốc hả? Trước kia anh không phải nói em tùy thời tùy chỗ đều có thể tới tìm anh? Thế nào, ăn kiên mật tịnh, giờ lại muốn trở mặt phải không? Một anh em còn muốn làm mối cho chúng ta, giờ anh lại...”

Kim Long cũng tức giận: “Cô nói cái gì, ta cũng không cầm dao ép cô, hai người lên giường vốn là cô tình ta nguyện địa, ta lại không thiếu cô cái gì.”

Anh trai Ngọc Linh Lung vốn là một trong tứ long của Vân Dật hội, từ nhỏ đã lớn lên trong hắc đạo, chưa ngoa không thua gì Kim Long, cũng không phải đèn cạn dầu, lúc này tay chống nạnh, bắt đầu chanh chua chửi đổng.

“Anh coi tôi là gái làng chơi sao? Khi không nhảy lên giường anh làm gì, ban đầu là ai mặt dày sấn lấy tôi hả? Thế nào, xem bộ dáng anh, khẳng định là có tân hoan rồi, nên muốn đá gái già này khỏi cửa hả? Hừ, Ngọc Linh Lung này chưa hèn hạ đến vậy, cho anh nói vút liền vút!”

“Con bà nó, cô rút cuộc muốn thế nào? Ông đây giờ hết hứng với cô rồi, giờ cô kể giao lên cổ bắt ông phải lấy sao? Mẹ nó chứ, trước ông cô đã quăng ít nhất mười tám thằng rồi, thế nào bây giờ muốn ông phụ trách?” Ngửa đầu, khinh thường nói.

“Yêu, lúc anh xin lên giường với tôi sao không có vẻ mặt này, cái gì ghê tởm buồn nôn đều nói hết, thế nào giờ lại trở mặt như trở bàn tay vậy? Kim Long, đại tỷ Mẫu Đơn bang đã sớm nhắc nhở tôi, nói tên ngựa đực anh, khắp nơi lưu tình, nhưng lại chưa từng nói anh là tên đểu giả hèn nhất không dám chịu trách nhiệm đấy!” Ngọc Linh Lung nói như mẩu dạ xoa.

Trương Kiến Hiền ngồi một bên xem hồ đấu thầm muốn cười... Bây giờ hắn đã biết lý do Kim Long cố ý dẫn mình về Nam Bộ rồi, chẳng qua là thiếu phụ nữ thôi, tướng mạo bản thân không kém, lại thần xui quỷ khiến cứu gã, Kim Long có thể là loại song tính mền, không câu nệ nam nữ, cho nên...

Mấy lời buồn nôn trước đây, hắn thiếu chút nữa tưởng thật, bây giờ đã biết hết thấy cũng chỉ là thủ đoạn quen thuộc khi Kim Long tìm bạn giường mà thôi.

Cũng không có gì, mình cũng am hiểu chuyện liệp diễm tại bar, tiếp cận, dùng lời ngon tiếng ngọt, câu dẫn đối phương lên giường, đều dùng thủ đoạn đồng dạng.

Giờ Kim Long có thể đã chán vị đại tỷ xinh đẹp kia rồi, nhưng nói kiểu đó cũng quá đáng quá đi, muốn chia tay, có thể làm cách khác, như kiểu hắn cắt đứt với Khải Thuần vậy, chỉ chậm rãi ám chỉ, chờ đối phương sáng tỏ sau đó do dự, hắn dùng xe đẹp làm phí chia tay đối phương, rất nhanh mà, lại sạch sẽ, cho tới giờ, hai người vẫn duy trì quan hệ bạn bè.

Thoáng giật mình, đột nhiên nhớ tới Tô Hiểu Dị, hắn nhìn tình huống trước mắt, đặt mình vào chỗ Kim Long, đột nhiên có cảm giác chuyện cũ tái diễn...

Giống hệt cảnh hắn đã đá Tô Hiểu Dị đi.

Nếu thật là chuyện cũ tái diễn, như vậy, Kim Long nhất định sẽ...

Quả nhiên, hắn một tay túm lấy mình kéo vào lòng, hét lên với Ngọc Linh Lung: “Thấy rõ chưa, áp trại phu nhân ta đây đã đưa về, ta sau này chỉ cần Tiểu Hiền Hiền, cậu ta so với cô tuyệt hơn một trăm lần một ngàn lần... Cái gì? Muốn tìm anh cô ra mặt giáo huấn ta? Thao OXXX, Thiết long đứng hàng lão Tam, thấy ta không phải cũng cung kính hô một tiếng đại ca? Muốn chọc giận ta, vị trí lão đại Vân Dục hội đừng ngồi nữa, đến Hoa Liên câu cá đi!”

“Lão Đại, lão đại không dậy nổi rồi? Cũng không phải bị Xích Hào ám toán, trốn đông trốn tây về sao? Thối lắm, nhị ca Ngân Long tức trí đa mưu, so với anh còn hợp làm Lão Đại hơn!” Ngọc Linh Lung rống lại.

Trương Kiến Hiền lạnh lùng nhìn hai vị cái gì long của hắc bang như tiểu hài tử cãi cọ ầm ĩ, tâm trạng bản thân lại rất rõ ràng, kỳ thật, mình chỉ là công cụ để Kim Long vứt cô gái mạnh mẽ này mà thôi.

Còn nhớ lúc đó mình say rượu, mang theo Khải Thuần về nhà, bị Tô Hiểu Dị hỏi vài câu, cuối cùng thẹn quá hóa giận đuổi người đi, ngay giữa đêm tối...

Bây giờ, hẳn thay vai của Khải Thuần, Kim Long dùng vai của mình, Ngọc Linh Lung lại mạnh mẽ hơn Tô Hiểu Dị nhiều, lúc ấy nếu Hiểu Dị cũng có khí phách như vậy, bị đuổi ra cửa, có lẽ là bản thân...

Tại sao, tại sao mình phải coi vở tuồng này? Ông trời vẫn muốn trừng phạt hẳn sao?

Ngọc Linh Lung tức giận hai mắt đỏ như lửa trừng mắt nhìn mình, Trương Kiến Hiền nhìn lại, cười khở, nên nói gì đây? Cái gì cũng nói không nên lời, mình chỉ là vận khí xui xẻo, đừng phải chuyện này, Kim Long sao có thể chỉ cần mình? Hẳn Trương Kiến Hiền chẳng qua chỉ là quỷ chết thay...

Không có tình yêu, lúc này, cũng chỉ là anh lừa tôi gạt.

Cuối cùng, nghe thấy Ngọc Linh Lung hung ác nói: “Được lắm, Kim Long, anh thật tàn nhẫn! Nhưng đừng xem thường phụ nữ, tôi một ngày nào đó sẽ xé xác anh, cho anh hối hận vì những lời anh nói hôm nay!”

Kim Long cũng nhin hết nổi, khoát tay nói: “Có bản lĩnh cô cứ việc, cùng là người Vân Dục hội, đập đổ ta, vị trí Lão Đại tặng cho cô.”

Ngọc Linh Lung hừ một tiếng, xoay người, lấy xe của một tên đàn em, rất nhanh bỏ đi.

Kim Long cũng hừ một tiếng, sau đó nói với Trương Kiến Hiền: “Tiểu Hiền Hiền em yên tâm, cô ta sẽ không tới nữa đâu, tôi dù sao cũng là Lão Đại Vân Dục hội, cô ta dám dùng thủ đoạn, tôi bán sang Nhật luôn!”

Trương Kiến Hiền từ chối cho ý kiến, rû mi, thấp giọng nói: “... Tôi mệt...”

“Em ngủ một chút đi, tôi sẽ cho mấy đàn em tuần tra bốn phía, cho dù tôi không ở đây, em cũng không cần lo lắng.” Kim Long vỗ vỗ tay hẳn, vừa qua chuyện của Ngọc Linh Lung, gã tận lực dỗ dành Trương Kiến Hiền, nói chuyện thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ.

Trương Kiến Hiền biết này hết thấy đều là giả, tâm lý ngược lại rất bình tĩnh, Kim Long nếu cũng là hoa hoa công tử, chờ gã trở về cuộc sống thường, sẽ tìm một người phụ nữ hay đàn ông khác, nhất định sẽ sớm để mình tự do.

Cho nên, kiên nhẫn chờ một thời gian, sau khi Kim Long rời đi, nói cần đến tổng bộ họp một chuyện, Trương Kiến Hiền nằm trong phòng Kim Long mỉm cười cổ vũ bản thân.

Ngủ không biết bao lâu, Trương Kiến Hiền đột nhiên cảm thấy là lạ, mặc dù nằm trên giường, tứ chi lại bị kiềm chế, miệng cũng bị nhét khăn, loại khăn thơm của phụ nữ.

Mùi hương hần đã từng ngửi qua, trong công ty có cô nhân viên đặc biệt thích mùi nước hoa này, sau đó, cô gái mạnh mẽ gọi là Ngọc Linh Lung cũng dùng loại này.

Trả thù sao? Cũng là tâm lý bình thường, Trương Kiến Hiền không sợ hãi bất loạn, năm nay, hần còn có thể gặp loại chuyện xui xẻo cỡ nào đây?

Hần biết phụ nữ ghen tuông là rất đáng sợ, nghe nói nữ tử hắc đạo dám yêu dám hận, tình cảm kịch liệt mênh mông, Kim Long còn không để mặt mũi cho đối phương, vứt bỏ cô trước mặt một đồng đàn em, nói rõ chỉ muốn mình thôi!

Vì trả thù, cô ta có lẽ sẽ rạch mặt mình, có lẽ sẽ chặt tay chân mình, cũng có thể đâm mình một đao, sau đó, tìm một nơi hẻo lánh quảng thi thể.

Nếu thật như vậy, cũng xem như trắng niên mất sớm đi? Trước tử vong, hần có thể có nguyện vọng cuối cùng không? Hần muốn tìm người trò chuyện, người kia không phải cha mẹ mình, không phải anh em mình, bởi vì những người có quan hệ huyết thống đã không còn nhận hần rồi, hần thậm chí nghĩ tìm Tô Hiểu Dị.

Hần muốn nói tiếng xin lỗi Tô Hiểu Dị, hần hy vọng Tô Hiểu Dị sẽ tha thứ cho những chuyện ngu xuẩn hần từng làm, hần hy vọng Tô Hiểu Dị còn có thể làm bạn bè...

Nghĩ vậy, nên hần ngay cả hai tròng mắt cũng lười động, mặc cô ta muốn làm gì thì làm.

16. Chương 8-2

Nghe được nam thanh cúi đầu mà nói: “Ngọc tử, như vậy có được không? Công nhiên đối nghịch Lão Đại, nếu truyền ra, chúng ta chịu trừng phạt rất nặng.”

Quả nhiên là Ngọc Linh Lung, cô đang đứng ở đầu giường, lầm bầm nói: “Dù sao ta cũng là đại tỷ của Vân Dật hội, mấy đứa ngay cả lời ta cũng không nghe sao? Kim Long nếu trách cứ, mấy đứa cứ nói là do ta!”

“Nhưng, Lão Đại hình như có ý khác với Tiểu Hiền ca...” Một khác nói thanh âm nói.

“Ý tứ gì? Không chừng tên này còn là một ngư lang, ta cho hần bất tỉnh đưa đến ngư lang điểm của Tiềm Trung hội, Kim Long tuyệt đối tìm không được, chờ qua một, hai tháng, hần tìm bạn gái mới, sẽ quên ngay.”

Ngư lang điểm? Ha ha, Trương Kiến Hiền hần thế nào lại bị nhìn lầm thành ngư lang rồi? Hần đường đường là giám đốc bộ phận phát triển của một công ty lớn, kết quả từ khi ở cùng Kim Long, địa vị liên tục đến không thể tưởng tượng, thật đúng là không biết nên khóc hay nên cười.

“... Ngọc tử, phải nhanh lên, Lão Đại sắp về rồi.” Kể dưới tiếp tục thúc giục.

Trương Kiến Hiền lẳng lặng đối phương làm cực hình, không đến vài giây, hắn cảm thấy cánh tay ruyền đến đau đớn như kim đâm... Chuyện gì xảy ra? Ngọc Linh Lung tựa hồ vừa tiêm vào mình cái gì đó...

“... Là loại thuốc ngủ mới nhất, là loại cực mạnh, tiêm vào rồi, ý thức vẫn thanh tỉnh, nhưng thân thể lại vô lực, chúng ta thừa dịp này đưa hắn đến Đài Bắc đi, coi như làm quà tặng Lão Đại Tiêm Trung hội... Lão thích nhất mấy tên xinh đẹp như vậy...” Giọng nữ âm tàn lên tiếng.

Lại là Lão Đại xã hội đen? Hắn chán ghét Lão Đại xã hội đen... Đầu óc dần mơ màng...

“Ngọc tử Ngọc tử, không xong rồi!” Có người đột nhiên đẩy cửa chạy vào, lo lắng mà hô: “Mấy chục chiếc xe đang tới đây, khí thế hùng hổ, trong xe đều là người lạ...”

“Liên lạc tổng bộ!” Ngọc Linh Lung tỉnh táo mà nói: “Có thể là đến tìm Kim Long... Mấy đứa chuẩn bị sẵn, một nửa nấp đi, nếu đối phương ý đồ bất thiện, chúng ta kéo dài thời gian, chờ viện binh tổng bộ đến.”

Đá đá đáp đáp, người trong phòng đi ra ngoài, cánh cửa phòng được người ra cuối thuận tay đóng lại, chỉ còn một mình Trương Kiến Hiền, khăn tay thơm mát còn ở trong miệng hắn, nhưng lúc này, hắn ngay cả khí lực nâng tay rút khăn cũng không có.

Bên ngoài rất yên lặng, hắn nghĩ, nhưng vẫn không muốn mở mắt.

Cũng không biết bao lâu, đột nhiên một tiếng súng bén nhọn vang lên, phá vỡ yên tĩnh, Trương Kiến Hiền theo bản năng mở mắt, ngọn đèn trong phòng sáng ngời, ngoài cửa sổ lại tối đen một mảnh, ngay sau đó tiếng súng lại vang lên, ngoài phòng bao trùm thanh âm hoảng sợ, mơ hồ nghe thấy đàn em Kim Long hô cẩn thận, bọc đánh...

Trương Kiến Hiền vẫn không thể động đậy.

Tiếng súng càng dày, rất âm ỉ, không biết quân địch có thể xông vào đây không, nhìn thấy mình, sẽ đơn giản cho một phát súng? Thật kỳ quái, bản thân lại vẫn tỉnh táo, có phải hiệu quả của thứ thuốc kia? Chờ một chút xem, xem cánh cửa có thể sẽ bị mở ra không, người mở ra lại là địch hay bạn?

Đột nhiên nghe thấy Ngọc Linh Lung ở ngoài cửa hô: “Kim Long đại ca đang bị thương, nằm ở trong phòng, các người mau tới bảo vệ đại ca!”

Cô ta lại cung kính gọi Đại ca? Không thích hợp, hơn nữa nằm trong phòng là mình, không phải Kim Long, cô ta cố ý sao?

Tiếng súng lại vang lên, ở gần cửa, Trương Kiến Hiền đã hiểu, Ngọc Linh Lung cố ý kéo đám người tới đây,

để địch nhân nghĩ mình là Kim Long, mượn đao giết người, vừa đúng ý mình, còn có thể đẩy trách nhiệm, cô nàng này quả nhiên tàn nhẫn.

Rầm một tiếng cửa bị đá văng ra, một người đàn ông cầm súng bước vào, nhìn thấy Trương Kiến Hiền nằm trên giường, cũng không xác nhận, nòng súng nhắm vào ngực người trên giường, Trương Kiến Hiền nghiêng mắt nhìn, ít nhất phải biết người tiến mình xuống địa ngục là ai?

Đạn bắn ra...

Không có đau đớn như dự kiến, chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ tử vong sẽ không cảm giác được đau đớn sao? Hắn cảm thấy là lạ, cố gắng đảo mắt, rốt cục phát hiện.

Chết chính là người đàn ông kia.

Người đàn ông phía trước ngã xuống, phía sau hắn xuất hiện Kim Long đang thở hổn hển, tay cầm súng lục, vẻ mặt kinh ngạc mà phẫn nộ, sau khi xác định tên kia đã chết, gã sải bước tới trước giường, thấy Trương Kiến Hiền khác thường, cấp tốc bỏ khăn trong miệng hắn.

“Tiểu Hiền Hiền... Sao toàn thân em lại cứng ngắc vậy?” Lúc này Kim Long phát hiện bên cạnh Trương Kiến Hiền có một ống tiêm trống trơn: “Em bị tiêm thuốc? Ai làm?”

Trương Kiến Hiền cái gì cũng nói không nên lời, việc duy nhất có thể làm, là mở to hai mắt nhìn gã.

“Con mẹ nó, tôi mà biết kẻ nào tiêm em, nhất định sẽ phanh thây hắn!” Oán hận thề.

Cần gì phải vậy? Trương Kiến Hiền nói trong lòng: dù sao nếu tôi thật sự chết, anh cũng rất nhanh sẽ quên tôi, cho nên ai hạ thủ, cũng chẳng trọng yếu.

“Người tới là Xích Hào bang, bọn họ đoán được ta cướp hàng, nên xuống Nam muốn đoạt...” Kim Long lẩm bẩm nói: “May là nhận được tin sớm, trở về sớm, nếu không, Tiểu Hiền Hiền sẽ...”

Trương Kiến Hiền không biết việc Kim Long làm trên núi, cho nên cũng không biết gã đang nói cái gì.

Có tiếng chân ngoài cửa, Kim Long cảnh giác xoay người, nòng súng hướng ra ngoài, thân thể che trước người Trương Kiến Hiền, một người đàn ông cao lớn bỗng nhiên xuất hiện, Kim Long bật thốt lên hô: “Tiểu Xích Hào?”

Tiểu Xích Hào, bang chủ Xích Hào bang, vì vài chuyện thất bại, chẳng những ở Đài Bắc không giết được Kim Long, cướp hàng lên núi lại bị người đoạt mất, Thu Hạc bang ở Bắc Bộ đã mơ hồ nhìn ra toàn bộ đều do hắn chủ mưu, cũng vì vậy Tiểu Xích Hào nóng nảy, đích thân xuống Nam, muốn tìm Kim Long đoạt hàng về.

Hai người đấu súng, nhưng Kim Long cao tay hơn, hơn nữa kỹ năng của gã càng tốt hơn, giành trước bắn trúng ngực hắn, lại vì cố kỵ có Trương Kiến Hiền phía sau, gã không dám nghiêng người né tránh, bụp một tiếng, Tiểu Xích Hào trước khi chết cũng một phát bắn trúng bả vai Kim Long.

Trương Kiến Hiền thanh thanh sở sở nhìn thấy máu từ vai Kim Long phun ra, hắn cũng rõ ràng, Kim Long là vì không để mình rơi vào phạm vi đấu súng, cho nên mới trúng viên đạn này.

Trương Kiến Hiền buồn bực, buồn bực vì hành động kỳ quái của Kim Long.

Kim Long chịu đựng đau đớn, tay kìm vết thương, để tránh máu chảy quá nhiều, lại quay đầu lại nói với Trương Kiến Hiền: "... Không phải sợ..."

Có cái gì phải sợ? Đến trước quỷ môn quan lại trở về, hắn cái gì cũng hết sợ rồi.

Xa xa truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, nghe hắn không chỉ là một chiếc, thủ hạ của Kim Long ngoài cửa chạy vào báo cáo: "Lão Đại, người chết lẫn bị thương của Xích Hào đều nằm bên ngoài, nhưng đã kinh động đến cảnh sát, làm sao bây giờ?"

"Rút!" Kim Long lập tức chỉ thị, gã đứng lên, lung lay lắc lắc.

"Lão Đại, anh bị thương! A Báo, Hà Mễ, mau tới hỗ trợ!" Thủ hạ hoảng hốt gọi những người khác đến hỗ trợ.

"Đừng để ý tới ta, mau dẫn Tiểu Hiền Hiền đi, cậu ấy không thể ở đây!" Kim Long rống.

"Không được, Lão Đại, anh bị thương rất nghiêm trọng, nên đi trước!" Thủ hạ trung thành và tận tâm mặc kệ mọi việc, đồng tâm hợp lực đưa Kim Long ra ngoài.

"Mang Tiểu Hiền Hiền đi! Mấy đứa muốn tạo phản phải không? Mệnh lệnh của ta cứ nhiên có dũng khí không nghe?" Lão Đại gào rít.

"Dạ, dạ, Lão Đại, nếu như Tiểu Hiền ca không có án, vậy càng tốt, càng dễ thoát tội..."

Chỉ nghe thấy tiếng gào rít của Kim Long càng lúc càng xa, Trương Kiến Hiền nhắm mắt lại, mệt mỏi quá, trò đùa khôi hài này kết thúc rồi đi?

Cảnh sát đại nhân, lúc này, mấy người rốt cục cũng không có đến muộn...

17. Chương 9-1

Một hồi não loạn khôì hài kết thúc, Trương Kiến Hiền nằm tại một bệnh viện tư lớn ở nội thành Đài Nam, đơn độc trong phòng bệnh cao cấp, sở dĩ được đối xử như vậy, vì cha mẹ có tiền có thế của hắn được cảnh sát báo tin, khẩn cấp dìm tin tức, lại tổng hắn đến bệnh viện do họ hàng mở.

Ngọc Linh Lung đã tiêm cho hắn loại thuốc rất mạnh, hắn đã ngủ mê man một ngày một đêm, mơ hồ nghe thấy cảnh sát bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện, nói khu dân cư vùng ngoại thành xảy ra trận đấu súng kịch liệt của hắc bang, khi cảnh sát chạy tới hiện trường, phát hiện vài cỗ thi thể, trong đó có kẻ đặc biệt, xác nhận vốn là người đứng đầu một bang hội phía bắc, ngoại hiệu là Tiểu Xích Hào.

Về nơi xảy ra đấu súng, là một biệt thự ngoại ô, thân phận chủ nhà đã xác định, nghe nói chỉ là một người dân lương thiện, lúc sự tình phát sinh thì đang ở trong chuồng gà, bởi bây giờ giá gà đang lên, sợ trộm ghé thăm, chủ nhà không thể không canh chừng chuồng gà mỗi đêm.

Hỏi chủ nhà tại sao trong nhà lại có hắc bang gây chiến, chủ nhà chỉ nhún vai nói không biết, cảnh sát cũng chẳng thể tìm hiểu thêm.

Trương Kiến Hiền nhớ tới Kim Long, nhớ tới trên vai gã bị thương, theo những gì hắn vừa nghe, Kim Long hẳn là không bị bắt, có lẽ đang trốn nơi nào đó đường thương, thuận tiện tránh rắc rối.

Sau đó, kết thúc rồi? Vì tránh hiềm nghi, Kim Long hẳn sẽ rời xa mình, sau này hắn sẽ không còn gặp lại, Trương Kiến Hiền hẳn rất cục có thể trở về cuộc sống bình thường.

Tiếp tục cố gắng đạt thành tựu tại công ty, cũng tiếp tục mơ mơ màng màng mỗi đêm.

Sau khi thanh tỉnh, cảnh sát có hỏi thăm việc Trương Kiến Hiền làm việc tại Đài Bắc vì sao lại ở hiện trường đấu súng Đài Nam, hơn nữa không thể cử động, vô cùng kỳ lạ, liệt hắn vào danh sách nhân vật quan trọng, lại phái một gã cảnh quan chống tội phạm Nam Bộ tới tra án.

Quá khứ Trương Kiến Hiền quá mức sạch sẽ, tốt nghiệp tại một trường danh giá ở Mỹ, có nghề nghiệp, chú bác còn là chính trị gia nổi tiếng, bởi vậy thái độ của cảnh sát với hắn cũng thân hòa, chủ yếu là làm rõ chút nghi vấn mà thôi.

“Lúc tôi chuẩn bị đi làm, có người cầm súng lao vào xe của tôi, ngoài cửa nhà, có hai kẻ khác phóng xe tới bắn...” Trương Kiến Hiền giải thích.

Đây là thực, căn cứ theo điều tra của cảnh sát, cùng lời khai hàng xóm của Trương Kiến Hiền, buổi sáng ngày thứ Hai, ngay lúc hắn định đi làm, trước cửa đột nhiên có bắn nhau, Trương Kiến Hiền luôn lái xe cẩn thận lại phóng nhanh, xe đụng đông đụng tây, phóng vọt đi.

“Có hai kẻ bắt cóc uy hiếp tôi, cướp xe của, còn nói muốn bắt tôi làm con tin...” Hạ mi, Trương Kiến Hiền chậm rãi hồi tưởng, cau mày nói: “Tôi không thể làm gì, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh...”

“Anh còn nhớ rõ tướng mạo kẻ bắt cóc không?”

Trương Kiến Hiền suy nghĩ một chút, nói: “... Tôi rất sợ hãi, không dám nhìn nhiều...”

Cảnh quan lấy mấy tấm hình cho hắn nhận dạng, trong đó bất ngờ có cả hình Kim Long, Vĩ Tử cùng Cận đại ca, Trương Kiến Hiền cười khổ, nhất nhất phủ nhận, nhưng nhìn thấy Tiểu Xích Hào, cùng kẻ từng chia súng vào ngực hắn, lại bị Kim Long đánh gục, hắn nói có điểm giống.

Trương Kiến Hiền không nhận Kim Long, thuần túy là vì trả lại nhân tình, bởi vì khi Tiểu Xích Hào xuất hiện, gã đã lấy thân chắn trước Trương Kiến Hiền, thậm chí còn trúng đạn, tính ra, Kim Long đã cứu hắn hai lần.

Cho nên, hắn không muốn thiếu nợ Kim Long.

Cảnh quan cuối cùng nói: “Chúng tôi hoài nghi Xích Hào bang từ đâu đó biết được bối cảnh gia đình anh, vì giành đất đai tiền tài ở Nam Bộ, bắt cóc anh đến Đài Nam, định lấy anh uy hiếp Trương gia... Chúng tôi đã liên lạc với cha mẹ anh, bọn họ đang ở ngoài.”

Cười khổ, cha mẹ cũng tới? Là muốn chìm chuyện này xuống đi.

“Án tử này còn rất nhiều điểm đáng ngờ, sau này còn cần tiên sinh phối hợp điều tra...” Trước khi cảnh quan rời đi, khách khí nói.

“Tôi sẽ tận lực phối hợp, không thành vấn đề.” Trương Kiến Hiền gật đầu nói.

Cảnh quan đi không bao lâu, lại có mấy người vào, đi đầu là người đàn ông đã hai màu tóc, ước chừng năm mươi mấy tuổi, bên cạnh ông là một vị quý phu nhân trung niên, trang phục cao nhã đoan trang, phía sau là ba vị thanh niên, tướng mạo tương tự Trương Kiến Hiền, nhưng khí chất lại phù phiếm, bộ dạng lờ lợt.

Trương Kiến Hiền nhận ra người đến, cho dù mười năm không gặp.

“Cha, mẹ.” Lại gật đầu với ba người phía sau: “Kiến Trí, Kiến Trung, Kiến Dũng.”

Cha mẹ cùng ba người em đều tới, sắc mặt lại khó coi, không có vui sướng sau bao năm xa cách, khí thế hung hãn, không giống như an ủi con mình, ngược lại như đến khởi binh vấn tội.

Người cha uy nghiêm nhìn hắn, không nói một câu, người mẹ mở miệng trước.

“... Lại là mày, lại vừa làm ra chuyện gì? Tưởng cho mày ra nước ngoài, sẽ làm mày thu liễm chút, không ngờ mày còn dính vào hắc đạo, nghĩ động tới dự án quy hoạch của chú mày...”

“Dự án quy hoạch?” Trương Kiến Hiền nghe không hiểu.

Bọn đệ đệ lúc này náo nhiệt lên: “Chú làm ủy viên lập pháp nói, gần đây một bang phái ở Bắc Bộ đang muốn lôi kéo ông, chính xác là chú ý tới dự án quy hoạch của ông, tính phân một chén canh, chú không để ý, bọn chúng tìm anh, diễn khổ nhục kế đi!”

“Khổ nhục kế? Có gì tốt cho tôi?” Trương Kiến Hiền vẫn không rõ ý tứ trong lời bọn họ.

“Đừng giả bộ, đại ca, anh nhất định là vì ba mẹ không chia đất cho anh, cho nên cùng lão đại hắc bang mưu đồ cướp sản nghiệp trong nhà... Đừng như vậy, mấy năm trước ba mẹ đã cho anh một bút tiền, để anh cách xa xa ra, với anh cũng tận tình tận nghĩa rồi...” Một đệ đệ nói như vậy.

Người đệ đệ tiếp lời: “... Đại ca chuyện anh cặp kè với đàn ông, đến giờ vẫn làm bọn tôi xấu hổ khi ra ngoài... Vị lão đại hắc bang kia sẽ không phải một tình nhân của anh chứ? Hơi quá đáng, dù là tình nhân, bọn tôi dù sao cũng là thân nhân, anh sao có thể chân ngoài dãi hơn chân trong, sử dụng thủ đoạn âm hiểm như vậy?”

“Tôi không có.” Trương Kiến Hiền thản nhiên mà đáp.

Người mẹ lúc này nói: “Làm cái gì, trong lòng mày biết rõ ràng, trước kia mày học không giỏi, trung học đã quan hệ bất chính với đàn ông, còn nháo đến toàn bộ Đài Nam đều biết, ta đã bỏ cả đồng tiền để cha mẹ đổi phương im miệng... Ghê tởm, nếu không phải cảnh sát tìm chúng ta, ta căn bản không muốn thừa nhận mày là con ta.”

Trương Kiến Hiền đưa mắt nhìn cha, nói: “... Con chưa từng làm cái gì.”

Người cha lạnh lùng hừ một tiếng: “Bác sĩ nói xét nghiệm nước tiểu của mày phát hiện có thuốc phiện, giải thích thế nào? Mày đã trụy lạc đến độ dùng tới thuốc? Tao cảnh cáo mày, ở ngoài ngàn vạn lần đừng nói là con tao, tao sang năm sẽ tham gia tuyển thị trưởng, nếu tin tức con tao dùng thuốc còn là đồng tính luyến ái truyền ra, đối thủ nhất định sẽ dùng để công kích tao.”

Trương Kiến Hiền đầu tiên là thất thần, sau đó cười.

Người nhà này thật sự rất buồn cười, bọn họ chỉ biết chỉ trích, thì ra đều đặt lợi ích của mình lên trên hết, cha muốn tranh tuyển thị trưởng, cho nên lãnh khốc cắt đứt quan hệ; bọn đệ đệ sợ đại ca tranh tài sản, cho nên trước mặt cha mẹ gièm pha; mẹ thì sao? Mẹ xuất thân danh môn, khác biệt hoàn toàn với thường nhân như mình...

Những người này cư nhiên là cha mẹ anh em của hắn.

“Mày cười cái gì?” Người cha quát một hồi, thấy con mình tươi cười, kỳ quái hỏi.

Trương Kiến Hiền lắc đầu, quay về giường, trả lời: “... Tôi không nhận ra các người, mời về cho, tôi cùng Trương gia ở Đài Nam một chút quan hệ cũng không có, tôi sẽ nói như vậy với bất kể người nào.”

Nhắm mắt lại, trước đây còn có điểm quyến luyến, thậm chí hy vọng có một ngày bọn họ một lần nữa tiếp nhận mình, nay hẳn đã hoàn toàn mất hết hy vọng rồi.

Có thể nói, hẳn thậm chí muốn vứt bỏ họ “Trương” này, hoàn toàn cắt đứt quan hệ.

Nghe thấy thanh âm những người đó ra ngoài hơn nữa còn đóng cửa lại, khước miệng hẳn vẫn duy trì nụ cười, nhưng hai mắt lại ê ẩm, cơ hồ sắp rơi lệ.

Tình người ấm áp nhu hòa không phải không có, chỉ là Trương Kiến Hiền hẳn bất hạnh, thân nhân đều là kẻ lương bạc lãnh khốc.

Không bao lâu, cánh cửa lại bị mở ra, hẳn vốn tưởng là y tá, lơ đễnh, lại nghe thấy có người nhẹ giọng gọi tên hẳn.

“Kiến Hiền? Trương Kiến Hiền?” Thanh âm đàn ông trưởng thành.

18. Chương 9-2

Tiếng gọi xa lạ, Trương Kiến Hiền kinh ngạc mở mắt, đứng dậy, một người khoác áo blouse trắng ngại ngần đứng ngoài cửa, thân hình cao lớn, tóc có chút thưa thớt.

Trương Kiến Hiền nhìn vị bác sĩ kia, có chút quen thuộc, là ai?

“Anh quên tôi?” Bác sĩ có chút thất vọng: “Tôi là Tạ Anh Cách, anh thật sự không nhận ra tôi? Cũng đúng... Tôi đã thay đổi rất nhiều, không như anh, mười năm rồi, vẫn... đẹp như vậy.”

Thì ra là cậu, Trương Kiến Hiền mỉm cười, trí nhớ tràn về trong óc.

“... Cậu bây giờ là bác sĩ? Thật khéo, tôi lại nằm trong viện này.” Khách khí mà nói.

Bác sĩ kéo ghế ngồi đối diện hẳn, nói: “... Mười năm trước, mẹ anh đến nhà tôi, ném cho cha tôi một đồng tiền, muốn chúng tôi rời khỏi Đài Nam... Sau khi chuyển nhà, tôi đi học khoa y, về Đài Nam hành nghề... sau khi trở về, tôi mới biết anh bị tổng đi xuất ngoại.”

Trương Kiến Hiền nhìn người trước mắt, kém mình năm tuổi, mà bề ngoài thay đổi còn nhiều hơn mình,

giống như lão già đã trải qua cuộc sống sóng gió, là áp lực cuộc sống, hay do cậu tự oán tự ai, trì trệ không bước về phía trước?

Ai biết đáp án đây? Đáp án vì sao, kỳ thật cũng chẳng trọng yếu.

Cười cười, nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “Khi đó... Rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt, tại sao cậu lại nói với mọi người, là tôi dùng tiền, dùng thế bức bách cậu phải theo tôi?”

Bả vai vị bác sĩ buông xuống, sắc mặt cũng thay đổi, trả lời: “... Sau khi chuyện của chúng ta bị phát hiện, ba mẹ anh, hiệu trưởng, thậm chí chú anh cũng tới nhà tôi chất vấn, tôi lúc ấy tuổi nhỏ, đã rất sợ hãi... nên nói dối...”

“A, như vậy hả...” Như đang thở dài, Trương Kiến Hiền nói.

“Tôi, tôi rất hối hận... Ta biết như vậy đã đả thương anh, nhưng tất cả mọi người đều chỉ chỉ trỏ trỏ, cho nên tôi...” Bác sĩ cúi đầu sám hối: “... Tôi không biết cha mẹ anh lại...”

“Không sao, đều là quá khứ.” Trương Kiến Hiền nói: “Tôi bây giờ tốt lắm, còn cậu?”

“... Tôi kết hôn rồi, có hai đứa nhỏ... Tôi đã đổi tên, ở đây, không ai biết quá khứ của tôi.” Vị bác sĩ lúng túng trả lời.

Trương Kiến Hiền gật đầu: “Tôi nghĩ, cậu bây giờ cũng rất hạnh phúc? Có thể sống cuộc sống bình thường, có vợ con vây quanh, đó là phúc khí của cậu.”

“Kiến Hiền, tôi...” Vị bác sĩ bỗng dừng nắm tay hắn, run rẩy mà nói: “Em vẫn chưa quên anh, em đối với anh vẫn vậy...”

Nhìn bàn tay bị cậu giữ chặt, Trương Kiến Hiền ngẩn người, nhanh chóng lấy lại tinh thần, mỉm cười: “... Tôi mệt mỏi, muốn ngủ một chút, được không?”

Bác sĩ ngưng ngừng thu tay, nhỏ giọng nói: “... Xế chiều tôi không có việc, tôi sẽ trở lại thăm anh...”

Trương Kiến Hiền nằm xuống nhắm mắt, đến khi bác sĩ ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa, mới trầm tĩnh lại.

Hắn nhớ tới cuộc sống điên cuồng khi còn trẻ, vị bác sĩ lúc ấy vốn là học sinh năm nhất trong trường, tướng mạo anh tuấn, thành tích cũng cao, hai người không biết thế nào lại ở bên nhau, một ngày đang hôn nhau trong phòng giáo cụ thì bị bạn học khác nhìn thấy, tin tức rất nhanh được trường học báo tới nhà, Trương gia vốn là đại tài chủ có tiền có thế, vừa là danh gia vọng tộc, không thể chịu được con cháu gia tộc tiếng xấu truyền xa, vì vậy mẹ Trương Kiến Hiền ra mặt, dìm chuyện này xuống.

Sau đó, một thiếu niên mười bảy tuổi, cô đơn học cách sinh tồn tại Mỹ, cố gắng dung nhập hoàn cảnh, không có người quan tâm, cũng bởi vậy làm hắn không còn ảo tưởng, sống cuộc sống ngày nay có rượu chỉ biết ngày nay.

Nơi sâu nhất trong đáy lòng, hắn vĩnh viễn vẫn bất an, bây giờ, vẫn như thế, nếu như có thể lựa chọn, hắn thật hy vọng có thể ngủ đến bất tỉnh, không phải đối mặt với những chuyện đáng ghét.

Sắp tiến vào mộng đẹp, thanh âm cửa mở lại vang lên... Sao không ai cho hắn chút yên lặng để nghỉ ngơi vậy?

“Hiền Hiền, Tiểu Hiền Hiền!” Có người thô lỗ mà lắc hắn, không cần nghe tiếng, bằng thủ đoạn gọi người rời giường như vậy, trừ ngu long ra, còn ai vào đây.

“Đừng lắc! Tôi không ngủ.” Mắt húng mà trợn mắt, Trương Kiến Hiền nhìn gương mặt đáng ghét trước mắt: “Anh tới làm chi?”

Tới người không chỉ có Kim Long, còn có Vĩ Tử, hai người không biết thế nào kiếm được bộ đồ lam của bệnh nhân, vậy là cứ nhón nhơ chạy vào quấy rối.

“Tôi lo cho em... Em không sao chứ? Tiểu Hiền Hiền em không cần sợ, tôi đã biết rồi, là ả Ngọc Linh Lung kia tiêm em, tôi đã tìm anh ả tới, bắt họ cho tôi cái công đạo!” Kim Long phẫn hận nói.

Trương Kiến Hiền cũng không để ý, chỉ hỏi: “Anh không phải bị súng bắn bị thương sao? Còn không về nhà tĩnh dưỡng thân thể.”

“Không thành vấn đề, vết thương nhỏ, tôi là đại ca hắc đạo, trúng đạn như cơm bữa ấy mà!” Thấy Tiểu Hiền Hiền thân ái quan tâm thân thể mình, Kim Long toàn thân nhuyễn như rắn.

“Không có việc gì là tốt rồi, anh về đi, vừa rồi cảnh quan còn tới tra án... Anh trốn đi, sắp tới tốt nhất là đừng đi đâu.” Trương Kiến Hiền nói.

Vĩ Tử bên cạnh gật đầu như già tởi: “Đúng đúng, lão đại, bên ngoài nguy hiểm, anh lại bị thương, nhanh về thôi, cũng để Tiểu Hiền ca nghỉ ngơi...”

“Dong dài, Đại Nam là địa bàn của ta, ta muốn đi đâu thì đi, cảnh sát? Có bản lĩnh bắt được ta thì tới mà bắt!” Kim Long không nhịn được lại gào rít.

Vĩ Tử nhún nhún vai, không dám nói thêm nữa.

Kim Long nắm lấy tay Trương Kiến Hiền, nói: “Ôi, bệnh viện này không tốt, khắp nơi nhiễm khuẩn, lại không ai chăm sóc em... Để tôi đưa em tới nơi khác...”

Trương Kiến Hiền lắc đầu: “Không, tôi muốn về Đài Bắc... Tôi không thích Đài Nam.”

“Chán ghét nơi này, không sao, chúng ta đến Cao Hùng hoặc Gia Nghĩa, nơi nào cũng có người của tôi, vừa ẩn mật lại an toàn.” Kim Long nói.

Ồ? Chẳng lẽ là nơi Kim Long lảng nhãng? Trương Kiến Hiền vẫn lắc đầu, hẳn phải nghĩ biện pháp vạch rõ giới tuyến với Kim Long.

“Tôi còn có công việc ở Đài Bắc, cũng đã sống quen...” Cẩn môi dưới, Trương Kiến Hiền nói: “... Thả tôi đi... Anh chơi đùa tôi cũng đủ rồi, tìm người khác đi...”

“Em nói cái gì?” Khuôn mặt tươi cười của Kim Long lập tức biến thành hung thần: “Ai nói tôi đang đùa giỡn em rồi? Lão tử đã nói thích em, quyết không thả em đi, nếu em dám chạy trốn, tôi sẽ chặt chân em!”

“Anh cũng từng nói với vị Ngọc tỷ kia rằng rất thích cô ấy ...? Dù sao chỉ là chơi đùa, xóa bỏ tích mịch, nghiêm túc vậy làm gì?” Trương Kiến Hiền nói: “Anh là đại ca hắc đạo, áp trại phu nhân tìm đâu chẳng có, tình nhân cũng trải khắp Đài Loan, không cần cố ý khi dễ tôi.”

Vĩ Tử gật đầu, nhỏ giọng nói: “Tiểu Hiền ca thật lợi hại, cư nhiên biết lão đại khắp nơi đều có tình nhân...”

Kim Long nổi nóng, quát mắng: “Vĩ Tử cậu nói hươu nói vượn cái gì? Biến xa một chút!”

Thủ hạ nghe lời lập tức ra ngoài canh cửa.

Quay đầu lại, Kim Long trợn tròn mắt, kề sát vào Trương Kiến Hiền, tàn khốc mà nói: “Trương Kiến Hiền, đừng chọc tức tôi, em đã là người của Kim Long này, trước khi tôi phiền chán, em dám nói một chữ đi, tôi sẽ đánh nát chân em, còn thêm một súng cho em thống khoái!”

Trương Kiến Hiền lại cười rộ lên, phảng phất như nghe được chuyện cười, làm hấn tâm tình khoái trá.

Kim Long nuốt nuốt nước miếng, Tiểu Hiền cười rộ lên quả nhiên tuần mỹ vô song, đáng giận, nếu nơi này không phải bệnh viện, nếu mình không có thương tích, nhất định lao vào, thoát áo bệnh của hắn, chơi trò bác sĩ bệnh nhân...

“Lão đại, lão đại, phải đi rồi, có bác sĩ tới kiểm tra... Đừng hôn Tiểu Hiền ca nữa, chờ anh ấy xuất viện, muốn hôn bao lâu thì hôn...” Thủ hạ trung thành và tận tâm lao tới mạnh mẽ kéo lão đại rời đi.

“Bác sĩ thì sao? Để ta chém hắn!” Mặc dù mạnh miệng, nhưng giờ là thời điểm nhạy cảm, Kim Long vẫn thu liễm chút, ra cửa vẫn ngoái lại dặn dò: “Tiểu Hiền Hiền, tôi đi hỏi một chút em chừng nào thì ra viện... Tôi sẽ tới đón em...”

Trương Kiến Hiền trừng gãi, vừa rồi không cẩn thận, lại bị lão đại hắc bang đó hôn.

Hy vọng đó là nụ hôn cuối cùng.

Mười phút sau, bác sĩ điều trị tới kiểm tra, Trương Kiến Hiền hỏi mình có thể ra viện hay không? Cơ thể hắn cũng không có bệnh gì, suy yếu, là do bị tiêm thuốc cấm, điểm ấy hắn đã nói rõ với cảnh sát là bị tiêm khi đi chuyển, không phải chịu trách nhiệm hình sự.

Nhận được sự đồng ý của bác sĩ, Trương Kiến Hiền lấy bộ đồ đã mặc khi cảnh sát phát hiện ở trong phòng, túi quần có ví tiền, giấy tờ cùng tiền mặt đều không thiếu, hắn liền tự đi làm thủ tục xuất viện, bắt taxi, tới trạm tàu Đài Nam, đi xe lửa về Đài Bắc.

Trong xe, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, toàn màu xanh, nhớ lại chuyện mấy ngày qua, hắn có cảm giác như trút được cả một gánh nặng.

19. Chương 10-1

Bỏ việc một tuần, Trương Kiến Hiền trở lại công ty.

Chuyện hắn bị xã hội đen bắt cóc về Đài Nam, do cảnh sát khi tra án tiết lộ, đã truyền khắp công ty, cho nên, tổng giám đốc cũng không dám trách cứ hắn.

“Thì ra Trương giám đốc gia thế hiển hách, ủy viên nghị viện ở Đài Nam là chút ruột cậu, Công ty xây dựng Trương thị cũng là xí nghiệp gia tộc nhà cậu...” Tổng giám đốc gọi Trương Kiến Hiền đến phòng làm việc của lão, ý vị thâm trường mà nói.

“Vốn là vậy.” Sớm đã chuẩn bị tâm lý, Trương Kiến Hiền chỉ thuận miệng kể: “... Tôi không có khiếu làm về ngành của gia tộc, lại hứng thú với việc phát triển sản phẩm, cho nên một mình đến Bắc Bộ phát triển.”

Tổng giám đốc gật đầu: “Tôi cũng báo cáo lại với tổng bộ bên Mỹ rồi, bọn họ hiểu và bỏ qua chuyện cậu không thể tự chủ trì hội nghị, hơn nữa, bọn họ nói với tôi, mấy dự án của cậu cũng không tồi, bọn họ rất có hứng thú, hy vọng cậu có thể điều đến tổng bộ tham gia nhóm nghiên cứu phát triển.”

Trương Kiến Hiền trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Thật cao hứng tổng bộ lại cho tôi cơ hội này, tổng giám đốc, cũng cảm ơn ngài đã bồi dưỡng, tôi đồng ý tới Mỹ nhận những thách thức nhiệm vụ mới.”

Đây là buông hết mọi cơ hội, Trương Kiến Hiền đáp ứng sẽ không còn đường lui, chặt đứt quan hệ với tất cả, là người nhà, Tô Hiểu Dị, hay Kim Long, hắn muốn quăng tất cả những nghiệt duyên này.

Nửa tháng, Trương Kiến Hiền hoàn thành bàn giao công việc trong công ty, đã nhận thẻ xanh để đến Mỹ, cho nên việc chuẩn bị xuất ngoại đã hoàn tất, vì sợ Kim Long tìm đến, hắn tận lực giản hóa mọi chuyện, trong nhất thời gian ngắn làm xong thủ tục di cư.

Xe mới còn ở Đài Nam, rải đầy vết đạn, hắn không muốn lấy, nhà đang đợi môi giới bán, tóm lại, hắn mang hành lý rất đơn giản, muốn từ nay về sau tiêu thanh biệt tích.

Trong lúc này, hắn ở nhà vẫn nhận mấy cuộc gọi của Kim Long, Kim Long mắng hắn sao lại vô thanh vô tức rời khỏi Đài Nam? Hắn cười cười, cố ý hỏi vết thương đối phương đỡ chưa, hỏi động tĩnh cảnh sát thế nào, hỏi nhà Kim Long ở Đài Nam sau vụ đấu súng ra sao, hỏi Mục đại ca Mục đại tẩu có khỏe không, tóm lại, nói loạn lên, cuối cùng nói mình đi làm rất mệt, vội vã dập máy.

Cứ như vậy, đến khi bản thân thuận lợi tới phi trường mới thôi.

Đúng rồi, Kim Long nói vài ngày nữa sẽ lên Bắc, gặp bang chủ Thu Hạc bang gì đó, bàn chuyện, gã còn muốn Trương Kiến Hiền nhanh chóng chấm dứt công việc ở Đài Bắc, theo gã về Đài Nam, Trương Kiến Hiền ha hả cười, nói muốn bán nhà trước.

Kim Long cao hứng muốn chết, khen ngợi Trương Kiến Hiền quyết định đi theo gã là lựa chọn tốt nhất trong đời hắn.

Rốt cục đến ngày lên máy bay, tại phi trường quốc tế, Trương Kiến Hiền một thân hành trang đơn giản, kiểm tra vé xong, tranh thủ gọi điện.

“Tiểu Dị, em gần đây có khỏe không?” Hắn thản nhiên ân cần thăm hỏi Tô Hiểu Dị.

“Uh, em tốt lắm, anh thì sao?” Thanh âm của Tô Hiểu Dị vẫn nhu hòa như trước, nghe ra được, cậu cũng có chút quả niệm: “Vẫn ăn đủ ba bữa chứ? Anh có bận rộn cũng đừng dùng cả phê thay cơm, như vậy không tốt.”

Trương Kiến Hiền tim đập mạnh, cơ thể ảm áp, có lẽ, thế giới này người thực tâm quan tâm hắn, cũng chỉ có Tô Hiểu Dị.

“Tiểu Dị, anh nhận được lệnh điều động của công ty, phải xuất ngoại ba năm...” Trương Kiến Hiền nói ra nguyên nhân mình gọi điện: “... Anh đang ở phi trường, sắp lên máy bay, muốn nói với em lời tái kiến.”

Nghe thấy Tô Hiểu Dị nhẹ giọng nói: “Anh... mặc kệ bây giờ được như ý, hay gặp trở ngại...”

Ngắt máy, lồng ngực tràn đầy sầu tư, gọi điện cho Tô Hiểu Dị, chủ yếu là xin lỗi, xin lỗi hắn từng tàn nhẫn tổn thương đối phương, có một số việc có thể lãng quên, có việc lại không, tỷ như cảm giác áy náy, như bóng với hình, cả đời bên Trương Kiến Hiền hắn.

Thở dài thở ngắn một hồi, xem thời gian không sai biệt lắm, hắn đang định qua cửa khẩu sân bay, đột nhiên, đại sảnh phi trường náo động, có người ở lối vào đại sảnh kêu rống, làm tất cả đồng loạt nhìn ra, Trương Kiến Hiền cũng là một trong số đó.

Vừa nhìn đến, Trương Kiến Hiền lập tức thay đổi sắc mặt.

Một người cao lớn, cổ đeo ít nhất ba đến năm cái vòng vàng, mặc sơ mi hoa lá đang hỗn hển chạy tới phía này, theo sau là một đàn em, cũng ăn mặc như vậy, chân đi dép lê màu lam, thở hồng hộc đuổi theo lão đại phía trước.

Trương Kiến Hiền chưa từng ăn nói thô tục giờ thật muốn phỉ nhổ tên Kim Long đó. Nói thật, thấy Kim Long mất lộ hung quang sắc mặt dữ tợn chạy tới chỗ mình, không để ý tới ánh mắt mọi người, Trương Kiến Hiền không nghi ngờ, Kim Long chắc chắn sẽ thực hiện lời gã nói, chặt gãy chân mình, sau đó thống khoái tặng một phát súng.

Làm sao bây giờ? Sự tình nếu bại lộ, trốn!

“Tiểu Hiền Hiền, không được chạy!” Hô đến trời long đất lở.

Thế nào, Thế nào lại ở trước mặt bao người như vậy gọi hắn là Tiểu Hiền Hiền? Nơi này là chỗ công cộng, mất hết thể diện! Vì mặt mũi, không thể không chạy trốn!

“Em quay lại cho tôi!” Mãnh thú Kim Long tiếp tục rống.

Mau, chạy thêm vài bước, Trương Kiến Hiền thăm mắng mình, vừa rồi sao không qua cửa kiểm tra, vào phòng đợi ngồi chờ, lại đi la cà ngoài đại sảnh, tốt rồi, không chừng sẽ làm phi trường nhuộm máu...

“Tiểu Hiền ca, chờ một chút! Rất nhiều người ngoại quốc, thật đáng sợ!” Vĩ Tử không cam lòng làm người ngoài, cũng hô theo, trong miệng mặc dù nói sợ hãi, nhưng thấy người nhìn mình, hắn vẫn dũng cảm trừng lại, thuận tiện mắng vài câu: “Nhìn gì? Muốn chết à, Fuck you!”

A, Trương Kiến Hiền trong lòng lại mắng, tên Vĩ Tử này, còn mặt mũi nào về nhà nữa!

Người truy ta trốn trong phi trường, Trương Kiến Hiền dù sao cũng là nhân viên bàn giấy, thể lực không tốt, đâu thể đấu nổi đại ca hắc đạo đây? Không tới một phút, Kim Long theo tư thế cướp bóng bầu dục mà nhảy qua, ôm lấy bả vai Trương Kiến Hiền, tiếp theo đàn em tùy thân cực kỳ ăn ý mà nhảy theo, ôm lấy bắp chân Trương Kiến Hiền, làm Trương Kiến Hiền không thể động đậy, biến thành cái gối ôm.

Đây là tình huống gì? Rất nhiều lũ khách xuất nhập cảnh mở to mắt, nhìn đại soái ca Trương Kiến Hiền ứng phó với hai “con gấu” lớn trên người.

Trương Kiến Hiền cũng tâm tình không yên, nhìn thấy khuôn mặt Kim Long vô cùng dữ tợn phóng đại trước mắt, kế tiếp, gã có tần mình một trận không? Nếu không, sẽ lập tức bóp chết mình? Ai kêu mình không nghe gã, làm lão đại mất hết mặt mũi...

Thật khản trương, mồ hôi lạnh chảy ròng...

20. Chương 10-2

Kim Long thế nào lại không nói lời nào? Đừng có làm người ta thấy áp lực như vậy... Trò chuyện đi? Đừng chỉ phả nhiệt lên mặt Trương Kiến Hiền hần...

Kết quả, lên tiếng trước lại là Vĩ Tử.

“Ô ô, Tiểu Hiền ca, anh đừng chạy nữa!” Vĩ Tử bi thương diễn trò: “Lão đại nói ảnh đối với anh nhất kiến chung tình, anh mà đi, ảnh sẽ rửa tay chậu vàng, tới chân trời góc biển tìm anh...”

“Nhất kiến chung tình?” Trương Kiến Hiền cũng không biết có nên đỏ mặt hay không: “Đừng, đừng đùa!”

“Là thật mà!” Kim Long quýnh lên, nói càng thêm lớn: “Tôi ngay lần đầu thấy em đã yêu em rồi, nếu không, đêm đó ở nhà em gọi điện xong tôi rõ ràng có thể bỏ đi, việc gì phải ăn nhờ ở đậu nhà em làm gì?”

“Yêu yêu yêu tôi?” Mặt hồng rực, Trương Kiến Hiền thấp giọng nói: “Nhỏ, nói nhỏ thôi, anh, anh là đại ca hắc đạo, đừng tùy tiện lấy tôi ra vui đùa!”

Kim Long quăng luôn thân phận lão đại hắc đạo, khép nép cầu xin: “Không phải nói đùa, đừng đi, Tiểu Hiền Hiền, em giận chuyện Ngọc Linh Lung kia sao? Đã chấm dứt, tôi không dây dưa gì với ả ta nữa, tôi chỉ muốn mình em...”

Vĩ Tử cũng cổ vũ: “Tiểu Hiền ca, thật đó, lão đại đã quăng hết mấy ả tình nhân rồi, ảnh nói đã tìm được áp trại phu nhân lý tưởng rồi mà! Anh ngàn vạn lần đừng không để ý tới lão đại, bằng không, anh em chúng tôi sẽ chết chắc.”

Tầm mắt Trương Kiến Hiền hạ xuống, nhìn ánh mắt cầu khẩn của Vĩ Tử.

“Sao anh em mấy người lại chết chắc?” Tò mò.

“Lão đại nói, hôm nay nếu không thuận lợi đưa Tiểu Hiền ca về, ảnh sẽ bắt tất cả anh em lên Lê sơn khai hoang, làm hai mươi cái nhà gỗ dưỡng lão, nói ảnh sẽ từ chức, lên núi kinh doanh nhà trọ...” Vĩ Tử vừa nói vừa oa oa khóc lớn.

Trương Kiến Hiền cảm thấy buồn cười, lại nghiêng mắt nhìn Kim Long bám trên người, hỏi: “Thật?”

“Tiểu Hiền Hiền, nếu không phải tôi gọi đến công ty em, nghe người ta nói em hôm nay sẽ sang Mỹ, em thật sự...” Kim Long ai oán mà nói: “... Em đừng đi, tôi, tôi không bắt em thôi việc nữa, em muốn ở lại Đài Bắc, tôi cũng đến Đài Bắc, giao vị trí lão đại cho người khác, gia nhập dưới trướng Cận đại ca ở đây...”

Trương Kiến Hiền toàn thân cũng bắt đầu bốc cháy, không hiểu nổi sự tình thế nào lại tới mức độ này? Hai tròng mắt nhìn quanh, rất nhiều người không để ý đến giờ lên máy bay, còn đứng xung quanh chờ xem kịch vui, thật xấu hổ.

Kim Long thấy Tiểu Hiền Hiền thân ái này giờ không nói gì, cũng nhìn quanh bốn phía, nhìn rồi, buông người ra, bày ra bộ mặt hung thần ác sát, hướng bốn phía rít gào: “Này, các người, muốn lên máy bay thì lên, ở đó nhìn cái gì? Biến!”

Quả nhiên, nhờ bộ dạng đại ca hắc đạo, không ai dám ở lại xem náo nhiệt, ngay cả cảnh viên cũng hốt hoảng chạy tới, chỉ huy lũ khách sơ tán.

Nói thật, Trương Kiến Hiền dường như thói quen thấy Kim Long dùng mặt uy hiếp người như vậy, vừa rồi cái bộ dạng như chim nhỏ nép vào hân, rất ghê tởm.

Bây giờ, rốt cuộc đi hay không đi? Lão đại hắc đạo đã đuổi đến nơi rồi, căn cứ theo nguyên tắc của Kim Long trước đây, cho dù mình thật muốn đi, đại khái cũng sẽ bị ngăn lại đi? Nói cách khác, bộ dạng đáng thương vừa rồi cũng chỉ là diễn kịch...

Có nên đẩy người này ra không? Ánh mắt Trương Kiến Hiền dao động, do dự.

Kim Long không phải đầu đất, biết Trương Kiến Hiền đã mềm lòng, vì vậy nháy mắt Vĩ Tử, Vĩ Tử buông tay, không ôm đùi người ta nữa, đứng lên, đoạt lấy hộ chiếu của Trương Kiến Hiền chạy đi, còn chạy đặc biệt mau, chớp mắt đã không thấy bóng người.

Trương Kiến Hiền cực kỳ hoảng sợ, luống cuống hô: “Này này, Vĩ Tử, cậu!”

Kim Long tận dụng thời cơ, kéo Trương Kiến Hiền cũng chạy ra ngoài, trong miệng lại giả mù sa mưa mà mắng: “Vĩ Tử thật là, cư nhiên cướp của em... Tiểu Hiền Hiền, chúng ta đi bắt hân, bắt được rồi, tùy em muốn xử trí hân thế nào cũng được...”

Trương Kiến Hiền tức cũng không được cười cũng không xong, Kim Long nghĩ mình là tên gốc sao? Hai tên này rõ ràng lấy mình ra làm trò đùa mà!

“Tôi muốn đến tổng bộ bên Mỹ báo danh, anh không để tôi đi, tôi sẽ thất nghiệp!”

“Công việc khắp nơi đều có, tới Mỹ có gì tốt?” Kim Long không cho là đúng: “Tôi đã nói rồi, Tiểu Hiền Hiền có thể đến Vân Dật hội, rất nhiều công việc có thể chọn, nhưng, tôi thích em làm bang chủ phụ nhân hơn...”

Nói mấy câu đã làm Trương Kiến Hiền mắt trợn trắng, tên Kim Long này thực xấu tính, vừa rồi còn ăn nói khép nép cầu xin tất cả đều là giả, nhưng, Trương Kiến Hiền đầu óc vừa chuyển, nghĩ tới một chuyện.

“Vân Dật hội mấy người có dính dáng đến chuyện quy hoạch đất không?” Hấn hỏi.

“Ngân Long lão nhị từng nói biết một công ty xây dựng, muốn tạo quan hệ... Thế nào, Tiểu Hiền Hiền có hứng thú?” Kim Long hỏi.

“... Được, tôi gia nhập Vân Dật hội, đen thì đen luôn, dù sao tôi đã không còn ôm kỳ vọng với cha mẹ rồi.” Trương Kiến Hiền nói: “Anh để tôi theo Ngân Long gì đó học tập đi, tôi có chuyện muốn làm.”

Không nhận được, Kim Long gắt gao quay qua ôm, hắc hắc, Hiền Hiền hồi tâm chuyển ý, quyết định theo mình.

Trương Kiến Hiền cũng len lén cười, quên đi quên đi, gặp phải Kim Long như thế, hấn có thể làm sao bây giờ? Ngay từ đầu đã bị gã ăn đến sít sao, hưởng hồ, trời hình như luôn giúp đỡ người xấu, ngay cả mình chuẩn bị kỹ càng như vậy để đến Mỹ, đều bị gã kịp thời chặn lại, như vậy nên nói thế nào?

Ồm ờ đi theo Kim Long ra khỏi phi trường, lại chịu thêm kinh hách lớn.

“Làm gì lại gọi tới mười chiếc xe đen tới?” Trương Kiến Hiền kêu to: “Này, người không biết còn tưởng nguyên thủ quốc gia tới, chính phủ phái xe nghênh đón đấy!”

Lắc lắc đầu ngón tay, Kim Long nói: “Không phải, tôi lập kế hoạch tốt lắm, nếu như Tiểu Hiền Hiền lên máy bay rồi, tôi sẽ phái người bắt nhân viên, yêu cầu máy bay trở lại...”

“Lão đại hắc bang mà đầu óc ngu như vậy? Chỉ cần gọi đến cục cảnh sát, nói máy bay tôi đi có boom, máy bay sẽ lập tức quay về.” Trương Kiến Hiền giáo chiến.

“Hả, vậy sao, Tiểu Hiền Hiền quả nhiên là người đọc sách, thông minh, Vân Dật có em, nhất định xóa được rất nhiều vụ phạm tội!” Kim Long đắc ý vỗ tay cười to.

Trương Kiến Hiền cau mày, chung quy cảm thấy bản thân đã hoàn toàn trầm luân vào hắc bang, là một phân tử hắc đạo, tương lai nhất định sẽ có càng nhiều càng nhiều kích thích trong cuộc sống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tinh-phat-thieu-trung>